

2020-2021

Ahmedabad Obstetrics & Gynaecological Society

my
father
my **HERO**

Editor-in-Chief
Dr Rajal Thaker

Editors
Dr Jignesh Deliwala
Dr Nivedita Vaja

**Compilation of essays on 'My Father ~ My Hero'
written by AOGS members to
celebrate Father's Day 21st June 2020**

Dr Rajal Thaker
President, AOGS

Dr Sunil Shah
Hon. Secretary, AOGS

TEAM AOGS 2020 - 2021

2020-2021

Team AOGS Message

Dear AOGS Member,

Father's day is dedicated to fatherhood and is celebrated on the 3rd Sunday of June every year. Every Father is a superhero and an inspiration for his children. Nurturing offspring is undoubtedly the toughest and the most adorable job of parents. Parents work hard and put their best efforts so that their children can have best possible education, values and amenities of life.

Team AOGS 2020-21 had conducted an essay competition and we are extremely happy to share the compilation of 38 Essays on 'My Father ~ My Hero' written by our own AOGS members to celebrate Father's Day. (Essays of Dr Kruti Deliwala, Dr Mukesh Bavishi and Dr Rajal Thaker were not part of competition)

We are thankful to all who have contributed and shared their feelings through their writings.

We are thankful to three judges, Dr Mira Desai (Prof & HOD Pharmacology, NMCRC, Visnagar, Former Prof & HOD Pharmacology BJMC, Ahmedabad)

and our own AOGS members and senior consultants Dr Mukesh Bavishi and Dr Parul Kotdawala for sparing their valuable time.

अथर्ववेद में कहा गया है- 'अनुव्रतः पितुः पुत्रो माता भवति संमनाः' अर्थात् पुत्र पिता का आज्ञाकारी हो और माता में श्रद्धा रखे। पुत्र शब्द का प्रयोग संतान के लिए होता है। संतान से न केवल आज्ञाकारी होने बल्कि पिता के व्रतों और सुनियमों और सद्गुणों का पालन करने वाली होने की कामना की गई है। हर माता-पिता चाहते हैं कि उनकी संतान धन-धान्य और पद में उनसे अधिक ऊंचा स्थान प्राप्त करे। पुत्र या पुत्री की अपनी तुलना में अधिक प्रगति देखकर माता-पिता को ईर्ष्या नहीं होती बल्कि अत्यंत प्रसन्नता होती है। माता-पिता अपनी संतान का पालन-पोषण बिना किसी स्वार्थ के करते हैं, इसलिए माता के साथ पिता को भी देवता माना गया है। संतान पर अपने पूर्वजों का ऋण चुकाने का दायित्व बनता है। संतान का कर्तव्य है कि वह माता-पिता, दादा-दादी आदि बुजुर्गों की जीवनपर्यन्त सेवा और सुश्रुषा करती रहे। यह हमारी सांस्कृतिक परंपरा की ऐसी बेल है जो पीढ़ी दर पीढ़ी पुष्पित होते हुए फलदायी बनी रहती है।

**To us it's just not one day to celebrate Father's day or Mother's day.
Everyday should be a Father's Day & Everyday should be a Mother's Day.**

**Dr Rajal Thaker, Dr Sunil Shah
Dr Jignesh Deliwala, Dr Nivedita Vaja**

&

Team AOGS 2020-21

21/06/2020

© Dr Rajal Thaker, Dr Jignesh Deliwala, Dr Nivedita Vaja

Our Judges

Dr. Mira Desai

To,

President and team members

AOGS.

Dear All, My heart felt congratulations for organizing essay competition on 'My father -My hero'

This out of box thinking deserves appreciation. This unconventional event for busy clinicians has given opportunity for creative thinking and expressing their feelings in right perspective. Congratulations to all participants, taking time out of busy schedules requires a strong conviction. Thanks to Dr. Rajal Thaker, President, AOGS for giving me this opportunity. It was a pleasure to be associated with AOGS.

My best wishes for your future endeavors.

- Dr. Mira Desai

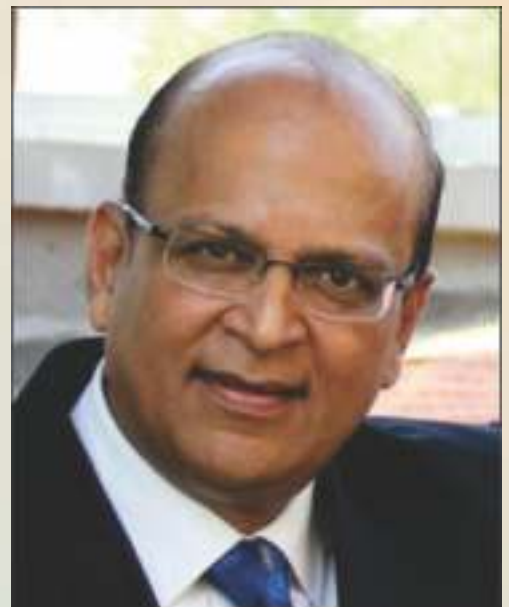

Dr. Mukesh Bavishi

It was a pleasure to be invited to judge the essay writing competition for AOGS Members! The best thing about all the essays was that they were written from their hearts. It smelled of the love for one's father. AOGS through such 'competition' allowed its members to relive some moment with their parents esp. father who often goes unsung. So it was nice to read your sentiments about your hero - your father! I wish we have more of such programs which bring the AOGS alive and vibrant with some personal flavours. More informal programs and we open up and come closer than before. Bravo to such events!

- Dr. Mukesh Bavishi

Dr. Parul Kotdawala

It was a pleasant surprise when AOGS president Dr. Rajal called me to appraise me that she is asking members to pen thoughts, emotions & memories of their father. Our Indian culture has deified the 'mother' and is generally silent about 'father's' influence & contributions towards one's upbringing. 'Mother' gives birth and nurtures an individual in the very beginning of the life, and 'Father' becomes perhaps the first role model, and provides protection, comfort and confidence to a young child. I compliment Dr. Rajal for this idea and am very enthused to see that we have received 35 response for competition from colleagues in such a short time! I congratulate her and the team AOGS for this unique initiative.

- Dr. Parul Kotdawala

CONGRATULATIONS WINNERS

FIRST PRIZE

Dr. Pradyuman Vaja

SECOND PRIZE

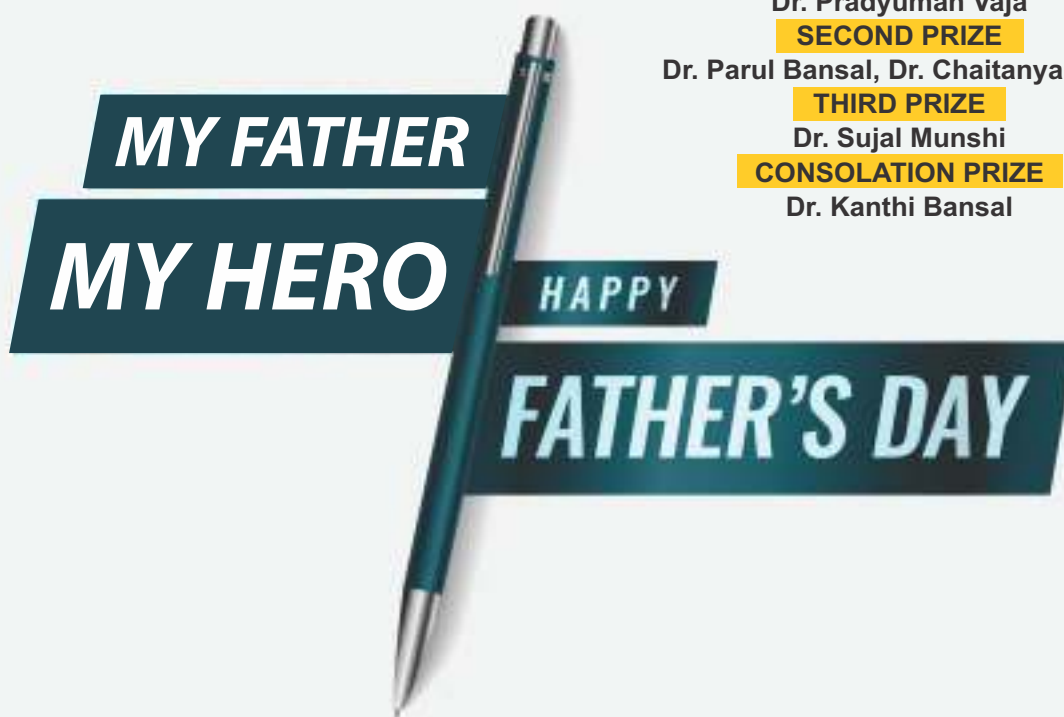
Dr. Parul Bansal, Dr. Chaitanya Patel

THIRD PRIZE

Dr. Sujal Munshi

CONSOLATION PRIZE

Dr. Kanthi Bansal

My Father ~ My Hero

INDEX

My Father ~ My Hero

1.	Dr. Arati Gupte Shah	07
2.	Dr. Atul Munshi, Dr. Sanjay Munshi, Dr. Neelima Thakor	09
3.	Dr. Azadeh Patel	11
4.	Dr. Chaitanya Patel	13
5.	Dr. Chirag Amin	15
6.	Dr. Darshini Shah	17
7.	Dr. Deepak Naik	18
8.	Dr. Devindraben Shah	19
9.	Dr. Falgoon Parikh	20
10.	Dr. Hina Mashkaria	21
11.	Dr. Jalpa Bhatt	23
12.	Dr. Janak desai	24
13.	Dr. Jayshree Gandhi	26
14.	Dr. Kamini Patel	27
15.	Dr. Kamlesh Jagwani	29
16.	Dr. Kanan Vyas	31
17.	Dr. Kanthi Bansal	32
18.	Dr. Kruti Deliwala	34
19.	Dr. Mala Shah	35
20.	Dr. Malti Rana	36
21.	Dr. Manish Banker	37
22.	Dr. Manpreet Kaur	39
23.	Dr. Meenu Bansal	41
24.	Dr. Moono Gupta	43
25.	Dr. Mukesh Bavishi	45
26.	Dr. Munjal Pandya	49
27.	Dr. Niralee Kalariya	51
28.	Dr. Nivedita Vaja	53
29.	Dr. Parul Bansal	55
30.	Dr. Parul Gadhia	58
31.	Dr. Parul Shah	60
32.	Dr. Pradyuman Vaja	62
33.	Dr. Purvi Nanavati	64
34.	Dr. Rajal Thaker	65
35.	Dr. Sejal Modi	69
36.	Dr. Sujal Munshi	70
37.	Dr. Tejal Patel	73
38.	Dr. Usha G. Patel	75

Name: **Dr. Arati Gupte Shah**
Email: arati2811@gmail.com

Dr. Sanjay Gupte

☞ My Father ~ My Hero ☞

"Your father is a great man", they said. I've heard this line since I was little. Back then, I didn't understand. What made him so great? To me, he was just Baba. He was a busy man, that much I knew. He worked non-stop, often left at night and came back in the morning. He didn't come for all our parent teacher meetings, or school programs or birthday parties. But that didn't seem odd. Mum was there, and Baba was at work. That's where he was supposed to be.

My earliest memories with him are of Friday evenings. Even back then, those few hours were reserved for us. He took us to the zoo, the park, bought us balloons and bhel, showed us the elephants and took us for rides on the toy train. As I grew older, those trips to the park were replaced by long walks around town. We discussed gynecology, college, friends, boys and the future.

The vacations we took were often clubbed with the AICOG conferences. So, during the day, my parents attended the lectures, and as my sister and I were too young to be left on our own, we attended the lectures with them. Some people may think this was weird, but to my pre-teen mind, I saw that my father belonged to a group of people dedicated to a subject they loved, and that is what I think sowed the seeds of my interest in Gynecology.

Our family went out to restaurants once in a while, where Baba would first call the hospital to let them

know where he was (these were the days before cell phones). Often he would get a call in the middle of dinner and he would have to leave. But we never felt as if our evening had been ruined. His departure was always done with grace, with a smile of acceptance. So I accepted it too. That taught me the value of quality time. I realise now, he was teaching us work-life balance.

"Your father is a great man", they said. But I have never heard him talk about his own greatness. Unlike so many others, I have never heard him describe his work as "fantastic" or his lecture as "perfect". He believes in letting his work speak for itself. He came from very humble beginnings. My grandfather was a government employee, and their family barely had enough money to make ends meet from salary to salary. His success and fame are a result of very very hard work and dedication, and I think that is where his humility comes from. He knows what he has sacrificed to be here, so it isn't something he takes for granted. I remember one time back in 10th standard when I wouldn't stop talking about a singing competition that I had won. I went on and on about how great it was and how proud I felt. He listened patiently for a few days, then gently said "Enough. The competition is in the past. Stop resting on your laurels. Take this success and look ahead". Words he has always lived by. He taught me to be humble,

and not take success for granted.

“Your father is a great man”, they said. “He became the president of FOGSI”. I saw how he got there. It wasn’t out of love for position or power. He had a genuine desire to do something more. And he felt education and knowledge were the way forward. So he took time out of his busy schedule to teach post graduate residents in his old medical college. He gave talks and presentations all over the country to try to spread what he learnt. He will still travel 8 hours by road to give a 1 hour talk, because according to him, “you never know who might need to hear it”. And he is always learning. He always has a book in front of him. He doesn't consider it beneath his ego to learn from someone much younger or far less qualified. If you have something new to tell him, he is an eager student. And to us, he is like a human version of Google. Be it politics, medicine, science, or just how to deal with your children, he has insights and advice on everything, I learnt the value of education and learning from him, as well as the understanding that knowledge, however trivial, is never wasted. My love for reading comes from him. Someday, I intend to read all the books in his library too!

“Your father is a great man”, they said. People often told him that he should have had at least one son. He always says, “I am proud of my daughters. They are better than boys.” He started the Asmita movement (in my mother's name) 6 years ago, to educate and assist families with only daughters. The Asmita team has conducted over 1000 health checkup camps, sex education and menstrual hygiene workshops, and has installed sanitary napkin dispensers in over 300 schools and colleges all over Maharashtra. They have also installed breast-feeding chambers in airports to help new mothers travelling with their babies. All this came into fruition because Baba believes that if girls in our country are given a little bit of help to overcome societal restrictions, they can reach for

the stars. He taught me, not by words but by his actions, the true meaning of gender equality.

“Your father is a great man”, they said. When I decided to marry a guy I fell in love with in college, people thought I was crazy to leave behind a well-established practice and move to another city. Everyone had opinions to give- even people I barely knew. I was angry and upset. Baba told me- marry a good man. That's all that matters. Everything else will fall into place. He met him once, and gave us his blessing. He taught me to value my own opinion even if it meant going against the tide, to stick by my decisions without feeling the need to defend them to the public. I’m happy to say, after 11 years of marriage, that he was right!

“Your father is a great man”, they said. He is the most mentally stable person I know. Even when the whole world is falling apart, he is the rock that weathers the storm. His reassuring voice and rational thinking are often what help me overcome my anxiety and fear. He operated on both me and my sister when our daughters were born. My first daughter had an intestinal volvulus which was diagnosed in utero. I remember the day I got the ultrasound, I called him and cried. It seemed like an insurmountable battle. He said, “Think logically- it’s not the brain or the heart. It’s the intestine. We can easily fix that. She will be fine.” From that day on, I believed it too. My daughter was born at 32 weeks. She had numerous complications, was operated on twice, was very critical and stayed in the NICU for 1 month. But all throughout, my belief in her recovery never faltered. She is now a healthy, happy 9 year old. Baba taught me the power of confidence in my own beliefs. He also taught me to stay calm and remain logical in the face of chaos. It does not come as easily to me as it does to him, but I am learning every day.

“Your father is a great man”, they said. Today, I finally understand what they meant.

Name: **Dr. Atul Munshi**
Dr. Sanjay Munshi
Dr. Neelima Thakor
Email: munshiap@gmail.com

Dr. Praful Munshi

❧ Our Father ~ Our 'Hero' ❧

Every child in his childhood feels that his father is a 'Hero'. As he grows up the picture changes. But in our case even after we became father and even grandfather / grandmother – our 'Hero' is same – our beloved father Dr. Praful Munshi.

He was born in 1914. A self-made man lost his father at a tender age of four years. With extreme struggle and hard work, he created his own path from Junagadh to Ahmedabad and from Ahmedabad to KEM Hospital Mumbai. His willingness to change the destiny achieved a milestone in 1942 when he completed his Post Graduation and was awarded with the degree of M.D. in Obstetrics and Gynaecology. He returned to Ahmedabad as one of the very few trained postgraduate gynaecologists in the state. Dr. Mrs. Anklesaria & Dr. Saudamini Pandya were his colleagues.

With the motto of serving the society he started his practice at Khadia and soon in Sankadisheri in 1945. In new Ahmedabad across the river he owned his very first small clinic in Pritamnagar society.

He was also attached to various hospitals at different times – Civil Hospital (1944), V.S. Hospital (1945-54), Gulabbai Hospital (1955) and L.G. Hospital (1954-1972).

A giant leap in the field of Obstetrics and

Gynaecology was his new venture at 50, Pritamnagar, Near Gujarat College, the New building of Munshi Hospital (1960). It was first of its kind in this part of Ahmedabad with all facilities under one roof.

Since 1954, he was attached to NHL Municipal Medical College at L.G. Hospital as Head of the Department and Professor of OB-GYN.

Along with clinical practice he took part in Medical Society Activities. He was elected as President of Ahmedabad Medical Association – (1963-64) and was founder member of Ahmedabad Obstetrics and Gynaecological Society (AOGS) and later on President of AOGS. All of you know that AOGS was founded before even FOGSI was formed. He was organizing secretary of AICOG in 1962.

He retired from academic activity at the age of 60 years but continued his clinical work at his private clinic and help many other private practitioners by providing right guidance and help, till very late in his active life.

As children, we have very fond memories of him as a loving father, caring husband and dedicated family man. In spite of very heavy OBGYN practice, he was devoting time with us.

In those days, Obstetrics practice was not so easy, in absence of blood facility, scarcity of anaesthesiologist, no USG, and even neonatal care

was in infancy. It was difficult to manage complicated cases with meagre facilities.

Hats off to our teachers including our father under whom we were fortunate to study at his clinic and at Medical college to successfully help mothers and new-born.

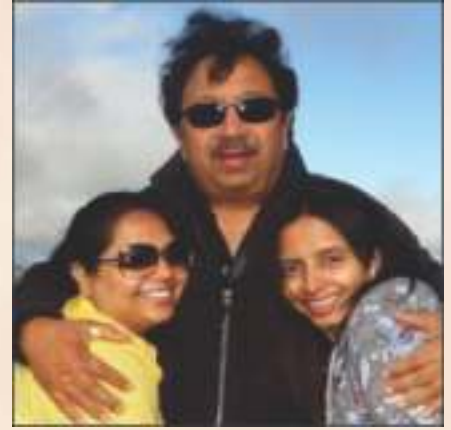
Time and space do not permit us to write full account of our 'Hero', but few things which we have learnt from his lifestyle and repeated advice which are useful even today:

- Learn whatever is possible from wherever it is available.
- There is no substitute to knowledge.
- Practice operative skills till you are fully satisfied.
- Give due respect to everyone, especially your teachers, your seniors and your colleagues.
- Treat your all patients alike, irrespective to their social status.
- Be sympathetic and kind to all the patients as they have come to you with full faith and lots of hope.
- Sincere hard work will automatically bring enough remuneration.
- Never criticize your colleagues.
- As an Obstetrician we all know that we get ups and down during our practice including morbidity and mortality, in such condition I always remember his golden words –
- “You may get credit for work, you may not have done, same way you may get discredit of things you may or may not have done, accept both, pause, introspect, and move on”.
- This gives us courage in our difficult times.
- His simple living and high moral standards initiated all of us to take up medical practice. 3 of us are in same branch and our brother Ajay has taken up Surgery.

- We all feel that God is very generous to give us the family we have, and we are especially thankful to our 'Hero' our father and his solid support our lovely mother – Smt. Usha Praful Munshi.

Name: **Dr. Azadeh Patel**

Email : azadeh.patel511@gmail.com

Dr. Pravin Patel

☞ My Father ~ My Hero ☜

I have got this opportunity to write about some personal memories of my daddy : Dr Pravin Patel. Who in the fraternity doesn't know him, some know him as a big name in Gynaec endoscopy, and most know him as a man of relationships. Everyone who knew him, owned him. A person to whom everyone went to find solution for any problem, he was just a phone call away. He was cute, fearless, innocent, charming, fair minded, generous, energetic, easygoing, decisive, approachable, considerate, dynamic, helpful, sympathetic, thoughtful, warm hearted, polite, likeable, observant, passionate, radiant and noble.

A man who had a heart of gold and could do anything for his daughters. We were rightly addressed as "Daddy's daughters". He could do anything for both of us (me and my elder sister Zeal). We are extremely blessed to be his daughters. For him we both were his two hands, I like to go back to some memories which probably will stay with us forever.

Me and my sister Zeal were state level chess champions for many years, hence we used to represent nationally. As we had to travel many time for days for tournaments, my mother used to mainly accompany us and daddy used to join us in between whenever he could. During one national championship at Bikaner, I defeated a previous year's national chess champion. Everyone was very

happy with my win, and for me I had won that championship in mind (though I ranked 8th then). But this man was so so happy and excited that he did not think for a minute and left everything to just come to meet me and hug me to show he was very happy and proud, that he actually came to Bikaner. I and whole group was surprised. It took him almost 1.5 day (as the only way to reach was train) but he instantly booked and managed. But he came. Only and only he could do such thing in his impulse. Though he was criticized but it did not matter to him as he did for his "love". He always loved to celebrate our such small achievements. That made him extremely happy and proud.

Similar incident was when I along with the group had gone for gynaec endoscopy training at Clermont- Ferrand (CICE), France. But the first I along with Rawal sir, Shashwatbhai and one more gynaec were stranded at Paris and our flight to destination was cancelled. I was enjoying in Paris and reached CICE at night, but he was extremely stressed back in Ahmedabad. He took the next flight and was there in a day. I was little disappointed as I wanted to be on my own as no one else's father would do something like this as I was, but silently so happy that no one else's father could do something like this .

He was a loving father, some memories I had of him during my residency days at VSGH will make your

heart melt. All the nights I was there for work, he came with my dinner. He used to wait patiently for me to get free, accompanied me to doctor quarter and sit beside me till I had my dinner, with a smile on face, no matter however bad or long day he had. Irrespective of time, he has waited till 11pm but made sure I ate. That was him. I resisted that he should not come every time as no one else's parents came and it was not accepted well, but he did not care. He also made my milk and sandwich for breakfast – even if he had to rush from his morning walk. But he made sure he gets to see me in the morning to tell me “ Bye bitiya, have a good day” with a smile.

One more cute incident was when he actually scared Jayesh - my to be Fiancé . He was always on his mind as a perfect partner for me, and he was excited like a kid when I informed him we were talking. Jayesh was appearing for his final exams hence I avoided giving him his number, as I knew daddy would call him daily and make Jayesh more nervous for his exam. It was evening before Jayesh's practical exam, daddy insisted me to give his number and promised me that he ll not call him that day (as such he was going to meet him day after his exams – It was decided as Jayesh wanted to celebrate completion with friends). So I gave him his number and started with my dinner. Just 1 minute later I heard him talking on phone “ Hello Jayesh, I am Dr Pravin Patel, all the best for your exams. Hope you have prepared well” and talked for a minute and hung up. Jayesh was moved and nervous that could not study for next half an hour. And next day when I returned home from my evening rounds, I saw Jayesh (who was supposed to be celebrating) at my home sitting between my parent, Chiragmama and Meena mami. I was shocked and nervous. But that was him, he could just not wait an additional night to meet him. Hehe. My cutie pie.

He and my mother have always been supportive

and taught us to take our decisions from a very young age. His day could not end without talking to me and Zeal. Even though we used to fight and have strong difference of opinion, he used to put down his ego and come to apologise even it was not his fault, and irritate us till we smiled. The last trip we had was to New Zealand and it was the best one. It has so many memories

We have seen him being a phobic and depressed after he was revived from a severe MI in 2001. That was his turning point in life where he struggled for months to get back to his normal and get fearless again. We had never seen him that way. He started to practice morning walk, yoga and prayers every morning. He inspired so many to adopt that practice. He overcame his fears then and came out very strong. Never did we know that he ll not return that day (25.01.2014) when he went for his morning walk. I wish he was here, living his best days of life, playing with his grand- children and enjoying fruits of his hard work. But destiny had written something else. He went too soon and left us shattered. It took me nearly 2 years to accept his death mentally, to hear him say “ Bolo bitiya” in his way when he called us. It still gets tears in our eyes when he passes through our thought. It's been 6 years since he is gone physically, but the amount of love and respect people still have for him- lives. There were thousands of people at his funeral and prayer meet. He had a special connect with everyone. That was his grandeur. He still lives and is respected as “ A man of relationship” and “ Our strong and loving Daddy”.

Daddy's darling – Azadeh

Name: Dr. Chaitanya Patel

Email : drchaitanyaapatel@gmail.com

Shri Ajitkumar Patel

My Father ~ My Hero

"પિતૃ દેવો ભવઃ" મારા પિતાશ્રી મારા હિરો જ નહિં દેવ હતા. દેવ થઈ ગયા પછી પણ હજુ દેવ જ છે. મારા દેવ થઈ ગયા પછી પણ દેવ જ રહેશે.

બાળપણ અને યુવાની માં માતાનું જ સાંનિધ્ય જ હંમેશા મળે એટલે સ્વાભાવિક રીતે જ 'મો' નું પલ્કુ પ્રેમ આપવા મેળવવા માં નમતું હોય. પરંતુ જ્યારે પરિપક્વ થઈને સમાજમાં મારો રોલ / પાર્ટ અદા કરવાનો આવ્યો ત્યારે જ કિંમત સમજાઈ ગઈ કે આ જે મારું ઘડતર થયું છે અને જે મને સફળતા નાં શિખરોનું આરોહણ કરવા મળે છે તેનાં રચયિતા તો મારા એ દેવ જ હતા—પિતૃદેવ.

નાનપણમાં અમુક અમુક સમયે જ જોવા મળતાં, પોલીસ જેવા કડક લાગતાં પિતા દિવસ રાત ટાઢ, તાપ, વરસાદ જોયા વગર કદાચ એક જ ધ્યેયથી જીવતા હશે કે મારા સંતાનોને જોઈતું બધું જ મળી રહે, જોઈતું હોય તે કરતાં પણ વધુ મળી રહે. તદઉપરાંત જે સમય સાથે ગાળવા મળતો તેમાં મારું ઘડતર પણ કર્યું. એમનું જીવન જ એક ઉદાહરણ સ્વરૂપ હતું. જાણે અજાણ્યે, ફક્ત સહેવાસમાં રહીને પણ એ વસ્તુ શીખવી ગયા.

અસલ ગાંધીવાદી વિચારધારાવાળા એ કર્મ યોગી દેવનો ચહેરો મારા માનસપટલમાં અંકિત જ છે. યાદ પણ નથી કરવો પડતો, બસ હોય જ છે. તેઓશ્રી તેમનાં કપડા જાતે ધોતા, રૂમમાં કચરો વાળવો, માટલી ભરવી, પથારી કરવી તથા બગીચામાં ડોલથી પાણી છાંટવું બધું જ કર્મયોગ.

મારા પૂજ્ય દેવ, ભારત માતાનાં સપૂત, એક સ્વાતંત્ર્ય સેનાની પણ હતાં. ઉનાળામાં એમનાં બરડામાં અળાઈઓને કાંસકીથી ખંજવાળતાં, બ્રિટીશ લાઈઓનાં કાયમી રહેલા કાળા પટ્ટા જોઈને હું સ્વાતંત્ર્ય ચળવળને લગતાં સવાલો પૂછતો અને દેવગઢભારીયાનાં જંગલોમાં મહિનાઓ સુધીની રજાપાટની વાતો અને બ્રિટીશ ઈલેક્ટ્રીક સબ-સ્ટેશનને બાંબથી ઉડાવી દીધા તેના મુખ્ય સાક્ષીને પોલીસ પહેરાની વચ્ચેથી, છાપરાનું પતરું ખોલી, ઉપરથી ઉડાવી જઈને કન્યાકુમારીની ટ્રેનમાં બેસાડી કેવી રીતે ભગાડયો તેની આશ્ચર્યજનક વાતો સાંભળતો.

સને ૧૯૮૦ માં, મારા માનનીય ગુરૂવર સ્વ.ડો. આર.એન.બેકર સાહેબે પોડીચેરી પાસે જીપમરમાં માર્કફોસર્જરીનો વર્કશોપ રાખેલ ત્યારે ત્યાંથી અરવિંદ આશ્રમ જઈને આ 'સાક્ષીવર' ને રૂબરૂ મળવાનું પણ થયેલ. આઝાદી મળ્યા પછી આ સાક્ષીશ્રી એ બાકીનું જીવન સમર્પિત થઈને ત્યાં જ ગુજારેલ. જો આ સાક્ષી પકડાઈ જાત તો ચાર ક્રાંતિકારીઓની ઇંસીની સજા નિશ્ચિંત હતી. એ સમયે મારા પિતાશ્રીનાં વર્ણન સાથે બ્રિટીશ સલ્તનતે પાંચ હજાર રૂપિયા (તે સમયનાં) નું ઈનામ જાહેર કરેલ. આ વાત તેમનાં મિત્ર અને લેખક શ્રી અશોકભાઈ ચંદુલાલ ઠાકોરનાં અખંડઆનંદમાં લખેલ લેખ પરથી મેં જાણેલ. સબૂતોનાં નાશ રૂપે ઘરમાંથી તેમનાં અક્ષરનાં કાગળો, ફોટા, સર્ટીફિકેટસ સર્વેનો નાશ કરેલ એમ પણ મેં જાણેલ.

જીવનપર્યંત ખાદીધારી, મારા આરાધ્ય પિતા શ્રીએ નાનપણથી જ અમને સર્વે ભાઈબહેનોને શારિરીક વ્યાયામ, કસરત પણ ઘણાં કરાવેલ. અને એનાં ફળસ્વરૂપ હું અત્યારે રાજપીપળા સ્થિત ગુજરાત વ્યાયામ પ્રચારક મંડળ સંચાલિત શ્રી છોટુભાઈ પુરાણી વ્યાયામ સંકુલમાં આવેલ ગુજરાતની એક માત્ર ગ્રાન્ટેડ ડિઝીટી કોલેજીસ માં કારોબારી સમિતિ સભ્ય, ટ્રસ્ટી તેમજ અધ્યક્ષ, તરીકેની સેવાઓ ૧૯૯૪ થી આપી રહ્યો છું.

પિતાશ્રીનાં ચહેરા ઉપર છવાયેલી કરડાકીથી મારાં મિત્રો એમ.ડી. ગાયનેક થઈ ગયા પછી પણ વાત કરતાં ગભરાતાં. અને આવા કડક ચહેરા પાછળ છૂપાયેલી એક ઋજૂતા પણ મેં જોયેલી. એક બપોરે દવાખાનેથી પાછા આવી પિતાશ્રી જમવા બેઠેલ, બિલાડીનું એક બચ્ચુ વારંવાર કાઠી મુકવા છતાં પાછું આવીને બારણા વચ્ચે બેસી જતું. આ જોઈને મોટાભાઈએ (અમે પપ્પાને મોટાભાઈ તથા મમ્મીને મોટીબેન કહેતા) મને કહ્યું કે તેને મારીશ નહિં, ખાવા આપ. મેં બે રોટલીનાં ટુકડા કરીને આપતાં તે બચ્ચું ખાઈને જતું રહ્યું.

તા.૫/૩/૧૯૯૪ નાં રોજ તેઓશ્રી દેવ થયેલ. તે પછી બરોડા સ્થિત એક વ્યાયામ સંસ્થામાં રાખેલ શોકસભામાં મારા વડીલ બંધુ ડો. જવાહરભાઈ (લુસાકા, ગામ્બિયા) હાજર હતા તેમણે એક કિસ્સો કહેલ.

My Father ~ My Hero

પહેલાં શહેરોમાં ઘોડાગાડીઓ દોડતી. ઘરનાં સભ્યો સહિત ઘોડાગાડી સારંગપુરનાં બીજનો ઢાળ ચઢતી હતી. ઘોડાગાડીનો ચાલક ચાલુક મારીને ઘોડાને ઢાળ ચઢવા ફરજ પાડતો હતો ત્યારે પિતાશ્રીએ એનો હાથ પકડી લીધોને કહ્યું કે તું એને મારીશ નહીં. પછી પોતે ઘોડાગાડીમાંથી ઉતરી જઈને પાછળથી ઘકકો મારીને ઢાળ ચઢવામાં ઘોડાની મદદે આવ્યા. આવી હતી અને કઠોર દેખાતા ચહેરા પાછળની ઋજૂતા.... સચ્ચાઈ.

મેં આજળ ઉપર વ્યાયામ તાલીમની વાત લખી છે. મારા પ્રી સાયન્સનાં વેકેશનમાં મને નાસિક સ્થિત આર્ટલરી સ્કૂલ "બોસલે મિલિટરી સ્કૂલ" નાં સમર વેકેશન કેમ્પમાં ૩૫ દિવસ માટે મોકલેલ. જ્યાં હું બોકસીંગ, શૂટીંગ, હોર્સ રાઈડીંગ, હાઈક્રીગ, સ્વીમીંગ વિ. શીખેલ.

સ્કૂલીંગનાં વર્ષો દરમ્યાન પણ સવારે કાંકરીયા લેકનું એક ચકકર દોડીને આવવાનું અને તે પછી જ સવારનું દૂધ-નાસ્તો મળતાં.

2nd MB.B.S. નાં વેકેશનમાં મેં અને મારા ત્રણ મિત્રોએ મે મહિનાનાં ૪૪th સે વાળા વૈશાખી વાયરામાં આબુ અંબાજી સાયકલ ઉપર જવાનો પ્રોગ્રામ બનાવ્યો. મારા મમ્મીએ સાફ ના પાડી પણ મારા વ્યાયામવીર, વ્યાયામપ્રિય પપ્પા મદદે આવ્યા તેમણે કહ્યું "ગુલમહોરનાં ઝાડ ઉપર જેમ વર્ધુ તાપ વરસે તેમ વધારે ફુલો ખીલે" જવા દે છોકરાઓને, આપણે એમને નાજુક નથી બનાવવા અને... અમે સફળ યાદગર સફર કરી આવ્યા, સાયકલ ઉપર.

એમ.બી.બી.એસ. થઈ ગયા પછી મેં કહ્યું કે મારે ગાયનેક લેવું છે. ત્યારે એમણે કહેલ, કે ૪૮ કલાક ખાધાપીધા વગર ઉભા ઉભા કામ કરવાની ત્રેવડ હોય તો જ લે જે. તેઓ પોતે સ્વ. મેડમ એસ.સી. પંડ્યાનાં શરૂઆતી હાઉસમેન તરીકે ચિનાઈ મેટરનીટી હોમમાં કામ કરી ચુકેલ હતા અને તેનો આ નિયોડ હતો.

આમ એમણે અમારું શારિરિક, માનસિક, બૌદ્ધિક ઘડતર કર્યું છે તે જ આજ દિન સુધી ડગલે ને પગલે અતિઉપયોગી સાબિત થઈ રહ્યું છે.

મારા સાચા શિલ્પકાર મારા પિતાશ્રી જ. હું ૧૯૮૦ માં એમ.ડી. થયો. ત્યારબાદ ૧૯૮૨ થી ૧૯૮૫ સુધી યુનીવર્સિટી ટીચીંગ હોસ્પિટલ, લુસાકા ઝામ્બીયામાં હતો. શરૂઆત રજીસ્ટ્રાર તરીકે અને પછી સીનીયર રજીસ્ટ્રાર થયો. મારી ઉંમર ત્યારે ૩૦વર્ષની હતી અને હું યંગેસ્ટ સીનીયર રજીસ્ટ્રાર હતો. કારણ કે ત્યાં ૩૫ વર્ષ પછી જ તે પદ માટે યોગ્ય ઉમેદવાર ગણતાં. બીજો કોન્ટ્રાક્ટ રીન્યુ કરવાનો હતો. કન્સલ્ટન્ટ તરીકેનું પ્રોમોશન અને ફર્નીશડ ફ્લેટનું પ્રલોભન હતું ત્યારે જ પિતાશ્રીનો એરમેઈલ લેટર આવ્યો. તેમાં એક દુઃખદ લીટી કાંઈક આવી હતી. "અમે આટલા બધા ડોકટરો ઘરમાં બનાવ્યા છતાં અમારા ઘરડાપામાં કેમ અમારી જોડે કોઈ નહિં ? તું પાછો આવીને અહીં જ પ્રેક્ટીશ કર." આ લીટીએ મારી જીવનની દિશા બદલી. ઈન્ડીયા પરત આવવાનું નક્કી થયું. હોસ્પિટલ ક્યાં કરવી ? મેં કહ્યું કોઈ સારા એરિયામાં કરીએ તો પિતાશ્રી

કહે કેમ પૈસાદારોની જ સેવા કરવી છે તારે ? આપણાં મિડલકલાસ વિસ્તારમાં સેવાની વધારે જરૂર છે. અહીં જ કરો.

પ્લાન બન્યા... હોસ્પિટલ બની. મારા મમ્મીનું નામ ભાનુમતિ અને પપ્પાનું અજીતકુમાર, અને નામ બન્યું ભાનુજીત મેટરનીટી / નર્સિંગ હોમ અને મારી માતૃ-પિતૃ, સ્મૃતિનું મૂર્તિકરણ થયું. તપાસ ફી માટે પપ્પાનું સૂચન આવ્યું.

ફી એટલી રાખો કે ગમે તેવા ગરીબ દર્દીને પગથિયું ચઢતાં ખચકાટ ન થાય.

ફી નક્કી થઈ નવાકેસનાં ૩૦ રૂપિયા અને જૂના કેસ નાં ૧૦ રૂપિયા, હોસ્પિટલનું ઉદ્દઘાટન પણ પપ્પા પાસે જ કરાવ્યું અને દીપ પ્રજવલન મમ્મી પાસે.

ઉદઘાટન નિમિત્તેનું પપ્પાનું અમૂલ્ય સૂચન પણ જાણવા જેવું છે. મને કહે "આવેલ દર્દી જલ્દીમાં જલ્દી કેમ સાડું થાય તે જ વિચારવું. બીજું બધું પાછળ પાછળ આવ્યા કરશે, ફકત કમાવવું જ હોય તો બીજા ઘણાં ઘંધા છે.

આવી દેશભકિતની અને સમાજ સેવાની ઉદાત ભાવના કેટલી મહાન છે.

સ્વાતંત્ર્ય સેનાનીઓને ગુજરાત ગવર્નમેંટે ઈન્ટરવ્યુ માટે બોલાવેલ અને ગાંધીનગરમાં એક રહેણાંકનો પ્લોટ ફાળવેલ. મારા પિતાશ્રી કહે, જેણે આઝાદી જોઈ નથી, જાણી નથી તેમની શું હેસીયત કે મને પૂછે મેં શું કર્યું હતું ? અને આવા આર્થિક લાભો લેવા માટે અમે આઝાદી નહોતા લડયા.

પછી તેમનાં મિત્રોની સમજાવટથી કે ભલે સ્વાતંત્ર્ય સેનાનીના કાર્ડનો ઉપયોગ ન કરતાં પણ લઈ તો રાખો. ત્યાર પછી જીવનપર્યંત જે કાંઈ સ્વાતંત્ર્ય સેનાનીનું પેશન આવ્યું તે તેમણે આપારવ ભોળાનાથ પુસ્તકાલયમાં જ દાનરાશિ તરીકે આપી દીધેલ. અને પેલો પ્લોટ તો ના જ લીધો.

આજે ૨૭ વર્ષનાં વહાણા વાયા પછી પણ તેમની યાદમાત્ર આંખોનાં ખૂણે બે છુપા અશ્રુબિંદુ વહાવી જાય છે.

હું ખૂબ જ સ્વાભિમાન માણું છું કે હું આવા મહાન પિતાનો પુત્ર છું અને હું તેમનો જન્મો જનમનો ઋણી રહીશ.

કારણ કે તે મારા પિતા એક મહાન પિતા હતા અને એટલે જ તો હું આ થોડીક લીટીઓ લખી શક્યો છું.

આવા હતા મારા પિતા....

મારા હિરો....

મારા દેવ.....

મારા મહાદેવ....

"આભાર"

"ભારત માતા કી જય"

Name: **Dr. Chirag Ramdas Amin**

Email : meenachirag2402@gmail.com

Prof. R. K. Amin

☞ My Father ~ My Hero ☜

Few people have opportunity to look back in life & realize that they themselves were not able to achieve in their lifetime or to reach to the heights & successes which their father achieved. I am one of them.

I passed my childhood at the time when my father, popularly known as Prof. R.K.Amin was a national figure & was at the peak of his career. His greatness & love for country was reflected at a very young age when he took a lead as a 'freedom fighter' against Britishers & lost one precious year of schooling during the process. Once he reached college, though coming from a business oriented family understood the importance of education in building new independent India. It is unthinkable to go to London by taking study loan & get a BSc degree & persist & get post-graduate MSc in Economics from London School of Economics in that Era! In that Era, very few persons in India had honour of that degree, one of his batch mates being I.G. Patel who later on became governor of RBI. After coming back from London, he decided to focus of Education sector & was pioneer in establishing Vallabh vidyanagar, a small town which became the first & a big educational hub. At the age of 26, my father was the youngest principal of Economics College in India!! Number of well-known persons who later on became stalwarts in educational institutes had opportunity to study under him. He wrote number of books on Economics, one of them "Theory of Value' has been in its 8th Edition & is considered a most essential textbook for those doing MA in Economics.

During year 1966, when I was born, there was a

nation-wide movement that intellectuals should enter politics so a party of intellectuals called 'Swatantra party' was formed & my father was selected to stand in Lok Sabha Elections. With no experience of politics, no money in hand, & a young age to contest directly in Lok Sabha elections was a herculean task, which he achieved & was elected as a member of 4th Lok Sabha at a young age of 42 years in the year 1967.

In Lok Sabha he was very active & due to his achievements & being an eminent economist, became member of Public Undertaking Committee which formed & controlled the 'Nav Ratna' government companies like ONGC, BHEL, NTPC etc. For development of these companies he worked hard bringing inputs to them from Johannesburg in South Africa.

It was a unique coincidence that I was born in 1966 & as my father was elected as Member of Parliament on exactly my first birthday on 24th February 1967. It was expected that my father would be so busy being a public figure that he would not be able to give adequate time to family. But contrary to that, he always overstretched his work, manage time but would always make it a point to find time for us. We 3 brothers & sister have never been deprived of his love & guidance throughout our childhood & later life.

Being in active politics had its share of trouble & during the 'Emergency era' declared by Smt. Indira Gandhi, he, along with all the eminent leaders had to go to jail in confinement. One of his very popular books written during the 'Emergency Era' was 'Bharat ni Ghavayeli Lokshahi' (Injured democracy of India). He utilized that time to develop a

movement against atrocities of government & that movement along with Shri Jayprakash Narayan, Chaudhary Charansingh, Shri Raj Narayan, Shri Atal Bihari Bajpai, Shri Morarji Desai & others developed such a wave that the Indira Gandhi government was toppled & 'Janata Party' came into power. My father got elected from Surendranagar constituency in 6th Lok Sabha & was a central figure in national politics. Since independence, this was the first time that Congress lost Surendranagar constituency.

During these busy years, though very busy, realized that I was just entering teen age, gave time to us & to family for our all-round development. We have never felt absence of my father in those crucial years. It is a great privilege to have a role model like my father in front of us in those crucial years which instigated fire in us to achieve in life. I am thrilled even today to remember that I used to play with stalwart of Indian politics like Chaudhary Charansingh, Raj Narayan, Shri Pilo Modi, Shri Chimanbhai Patel, Shankersinh Vaghela, when they came to our house!!

During year 1972, my father became pivotal in convincing Pakistani prime minister Zulfikar Ali Bhutto to sign the historical 'Shimla Agreement' which was necessary to reverse all ill effects of 1971 war between two countries. It is a less known fact that Pakistani Prime Minister Zulfikar Ali Bhutto was a room partner with Shri Pilo Modi at Oxford University during their graduation. During 'Shimla Agreement' talks, Bhutto was not getting convinced in signing up the agreement. My father was asked by Indira Gandhi to find a way to convince Bhutto. My father found the link between Pilo Modi & Bhutto & incidentally Pilo Modi & his wife Mrs. Vayena were family friends of my father. Overnight Pilo was brought into picture by my father, had a meeting with Bhutto to convince him & next day agreement was signed. Even today "Shimla Karar" is quoted in any of bilateral talks with Pakistan.

When Janata Party was fractioned, my father became frontline politician in newly formed BJP. He was the member of National Executive committee of BJP & all initial economic agenda & manifesto for BJP was done by my father. Unfortunately he had a massive heart attack in 1989 & had to become inactive in politics. But throughout those busy

years, he did not forget his first love, education. He has written number of books in Economics, served as president of All India Association of Economists, remained as a head, mentor & professor Emeritus of Economics at Economic Institute at Vallabh Vidyanagar, served as member of central committee of State Bank of India, Member of Gujarat Electricity Board & many more posts.

He had a great compassion for problems faced by farmers of India & wrote books like 'Kisan bole che' to give voice to farmer's woes. He was a believer of 'free market economy' since beginning of his career. He was just about to be appointed as 'Finance Minister of India' in 1979 when Chaudhary Charansingh became prime minister. If that would have happened, India would have tested fruits of 'free market economy' much earlier in 1979. India missed that opportunity & finally it was introduced by Manmohan Singh in 1992. Think if a situation if free market economy would have been introduced in 1979!! We would be much ahead today than China!

It was our great fortune to have guidance throughout our precious career building years from a person who has guided thousands of people in their life teaching them virtues of education, high moral values, compassion & hard work. Value of education was so high in his eyes that whenever we used to ask him what is the greatest achievement in his life, he would say that my daughter & all my sons achieving higher education & my grandchildren also achieving high level of education, is my greatest achievement & satisfaction. He used to tell that 'people will remember me as a politician for a short time till I am in power, but my students remember me as a good teacher for lifetime'. It is so true! We can never forget the value of what our teachers gave us. I am proud of the fact that innumerable students in Vidyanagar stayed at our house while studying & contribution of my mother is no less in nurturing them to good human beings.

Looking back I feel fortunate to have a father like Prof. R.K. Amin, one of the visionaries, achievers & reformers of modern India. I can proudly say that I have a 'pleasant regret' that we could not achieve even 10% of what my father achieved in his lifetime & has left a legacy for generations to come. He is definitely my super-hero!!

Name: **Dr. Darshini Shah**

Email : drdarshinishah100@mail.com

Shri Dharendra K. Shah

☞ My Father ~ My Hero ☜

My Father, my hero....My dear father Mr. DHIRENDRA. K. SHAH is a true hero of my life. Someone whom I love so much in this world, someone who is always there for me and someone who feels that I am always correct. He was born on 9th March 1945, 75 years at present, has been a great son, brother, husband, father and grandfather. He has been always so patient with all of us in the family, I have never heard his loud voice with any of us in the family. My uncle (kaka) who stayed in USA his both kidneys failed in the year 1989. I was in 7th standard and my brother in second year of college. As my parents got to know about my uncle's kidney failure, they had no second thought and both of them decided that my father would be donating his one kidney to my uncle. Such was his love for his brother. My parents travelled to USA and on 19th October 1989 he underwent surgery and donated his kidney to my uncle. My uncle got free from painful dialysis. My father always recalls this as the most satisfying incident of his life. He always encouraged me and my brother to study hard and helped us achieve our professional careers. He always wanted me to be a doctor so that I could be helpful to the society and take care of the needy. After 12th standard, 10 long

years of study to be a gynecologist but he was always with me in my entire journey with the patience of the whole world encouraging me each day to achieve my goal. He would arrange my compass box and would always come to drop me at the examination hall. He has always been an excellent husband. My mother was diagnosed with endometrial cancer in 1995. After surgery for radiation therapy my mother had to go to Civil hospital. My father would patiently accompany her and got her treatment completed. Today my mother is well, so many different health issues she had but each time my father's support would spring her back into life. He worked in State Bank of India where his colleagues remember him as a person with a very good sense of humour. He has always taught me to be honest and modest. He keeps on encouraging me to learn new things and keep myself updated. He is too very health conscious. He daily walks for an hour and daily does yoga with my mother for an hour. Such a spirit and aura he has, truly blessed I am to have him in my life. 'Love you dad to moon and back.' Thank you for being a wonderful father, you are my true hero.

My Father ~ My Hero

Name: **Dr. Deepak M. Naik**
Email : deepak.naik7@gmail.com

Dr. Mahabaleshwar V. Naik

☞ My Father ~ My Hero ☜

“Love has its reasons which reason knows nothing of”. This is how my father’s love for me can be described. He is a man devoted to my progress. He has done for me all that is beyond what can be reasonably expected of a father. He is my biggest fan, my most magnificent cheerleader, a friend, a mentor and my hero for life.

He has been by my side all throughout my life starting from my school days where he made herculean efforts to get me admitted to St Xavier’s school(one of the best schools at that time). His efforts were rewarded when I shone academically throughout my school career reaching the zenith by topping the state in physics in my 12 boards exams.

Throughout my teenage years he was guiding me as to which career I should choose. He had a dream of making me a doctor. He could see his dream coming to life when I got my admission in the best Medical College in Ahmedabad. He was standing rock solid by my side through all my ups and downs in my student days.

When I started practicing he lent me all his support without which I could not have reached the heights that I have reached in my professional career. His foresightedness, his fortitude, his resolve are all worthy of emulation. His hard work and dedication

has forever been my guiding star in giving my best in every situation. The sacrifices that he has made cannot be described in words. His life is a glowing example for all others to follow.

When I became a father myself, I realized the depth of my father’s love for me. As I proudly raised my children I could feel the pride that my father had for me as I watched the progress of my children and spent sleepless nights worrying about them. I could understand the pains my father had taken to raise me. Life has come a full circle and I find myself in my father shoes, but of course they're too big to fill.

My father’s biggest gift to me has been the ability to DREAM BIG and the resolve to fulfill them. I owe my life to my father. All the success that I have been bestowed upon is all because of him. I will be forever indebted to him for all the love, care and constant encouragement that he has showered upon me. I will strive to be the magnificent father to my children just the way he was to me. My deepest gratitude to my father for everything that he has done for me and my most fervour prayers to Almighty for my father’s long and healthy life.

“I was a grain of sand, my father’s oyster of love and effort turned me into an amazing pearl.”

Thank you father

My Father ~ My Hero

Name: **Dr. Devindraben Shah**

Shri Shantilal M. Shah

☞ My Father ~ My Hero ☜

My father was a teacher, a complete teacher. Be it a Education, Religion, Social, Professional, Interpersonal, Health, anything he had his opinion and he practiced what he said. S obviously it got imbibed in us.

(1) His First mantra - Work is Worship. That's why all my sibilings achieve highest positions in our careers.

(2) Gender equality - we are 5 elder sisters and 2 younger brothers. But they did not get any preferential treatment All had to study well and excel. His expectation was we excel in each subject and not in one.

(3) Now people talk about secularism. He had taught us all religious are same and teach same things. Only so called gurus don't understand that. He had best Muslim and Christian friends. On most of them were frequent visitors to our home.

(4) Ganghian to Core, He used to spin charkha (Rantio) at least for an hour everyday.

(5) Forward looking he had no objections in our getting married to person of other community.

(6) In his younger days he was an athlete so pranayam was natural to him. He was reasonably fit throughout his life.

(7) He always told us try to excel in whatever you do You have to be number 1 and not 2.

(8) He told my brothers if you see tears in the eyes of your wife, you are biggest idiot, it does not matter how much successful you may be. The lady of the house is laxmi of the house, So don't do anything that bring tears to her eyes. You will not be happy.

His name was Shantilal Mangaldas Shah.

He died on 16.06.1970

Name: **Dr. Falgoon Parikh**

Email : falgoon.parikh@yahoo.com

Dr. S. R. Parikh

☞ My Father ~ My Hero ☜

Born in a poor family, second in four siblings, my father's early childhood was spent in Indore (M.P.). At a tender age of 7 years my father was sent to Godhra (Gujarat) to pursue schooling in a village school. He was staying with his maternal aunt in a mud house with no electricity or any other facilities what so ever.

He was a meritorious student and was compelled by his then principal of school to study inter science in Ahmedabad, where he stayed in a hostel. He got admission in B.J.M.C. That was the first time he wore foot wears in his life. Till that stage of life he used to be bare footed. During his M.B.B.S. course my father came in contact with co-student Kalavati which ultimately culminated into a love marriage. He was a favorite student of the then stalwart Gynecologist and H.O.D. Miss Saudaminiben Pandya, whom he considered his own mother. She also treated him like her own son. After passing M.D. in Gynecology he got his first job as tutor in Anatomy at M.P.S.M.C. (Jamnagar) in 1956 (I was then just 6 months old), where the foundation was laid of his knowledge of Anatomy of female reproductive system. Subsequently he was transferred as Junior Lecturer in department of Gynecology. That was the beginning of his glorious carrier as a versatile Surgeon and a very astute teacher. He rose to the post of H.O.D. of department of Gynecology where my mother Dr. K. S. Parikh was Head of 2nd unit (There were only 2 units). Both of them were having alternate emergency duty. The beauty of the familial bond and understanding of my father was such that whenever my mother was on emergency duty my father used to cook food for all of us.

From Jamnagar he was transferred to Surat and ultimately to B.J.M.C. as H.O.D. where he worked till his retirement. He was famous in all over Gujarat

and also in India for his expertise in Gynec. Surgery. He also published many papers and also invented a canulla – for mid trimester abortion. I have seen him doing experimental I.U.I. in 1985 with metallic canulla for infertility when nobody even knew about I.U.I. He was Organizing Secretary of FOGSI national conference which was held in Ahmedabad. Roughly more than 1500 Gynecologist studied under him during his entire carrier. He was known for his strictness and enforcement of discipline. On a lighter note maybe that was the reason I did not opt for transfer to B.J.M.C. and pursued my studies at Jamnagar.

I was a witness to his supreme sacrifice where he took premature retirement in peak of his carrier to facilitate my mother to become H.O.D. as my mother would never have enjoyed the position of H.O.D. as she was just one year junior in service to him.

As he himself was a self made man he wanted me to progress independently. The day I earned my first stipend of Rs. 265/- , he told me to be financially independent. I owe a lot as because of this impetus today I am a self made man. During my first 15 years of Private Practice he was my main motivational force and stood behind me to encourage me to accept any complicated case where he assured me to guide. He also attended all my major surgeries as long as he was active and taught me the intricacy of various surgeries. The greatness of him was that, in spite of him being always present he never revealed his identity and that is how in my initial practice I got reputation, the fruits of which I still enjoy. Today what I have achieved as a practicing Gynecologist is entirely because of his continuous support and encouragement. He is no doubt and beyond any question "MY HERO".

Name: Dr. Hina Mashkaria

Email : drmehul@yahoo.com

જી ૪૦ મો દિવસ ભર

“ નહિ પાપા , પ્લીઝ , આ વેકેશનમાં હિમાલય તરફ ફરવા નથી જવું. મને ખીણ ની બહુ બીક લાગે છે. મને પર્વતીય રસ્તા પર ઉલ્ટીઓ થાય છે”

“ચેરી...આ વખતે જો તું કાંઈપણ બોલી છે તો વાત છે તારી. પપ્પા, આ વર્ષે તો હિમાલયનો ખોળો જ ખૂંદવો છે” મેઘ ચેરીનું મોં દબાવી તેની બાબુમાં લપાઈને બેસી ગયો. ત્યાં આકાશ પણ આવી ગયો. “ તસ પપ્પા, મારી અને મેઘની ઈચ્છા હિમાલય તરફ જવાની જ છે. અને એ ચેરી ...આ વખતે તો તારાં કાંઈ જ ચાલશે નહિ.

“ ચેરી, “ જા...જા..હું તો પાપાની પરી છું. પપ્પા મારાં જ સાંભળશે.”

મેઘ “પપ્પા છેલ્લા બે વર્ષથી ચેરી કહે છે તેમ જ તમે કરો છો. આ વખતે અમારી ઈચ્છા પૂરી કરો ને ! અને રહી વાત ઉલ્ટીની ... તો આપણે તેની દવા લઈને જ જઈશું. હિમાલયનું સૌન્દર્ય ખુબ અલોકિક છે. ખૂબ મજા આવશે.

ચેરી :” પપ્પા તમે તો કંઈક બોલો!

ગગનભાઈ: બેટા! મારાં ચાલે ને તો મારી પરી કહે તેમ જ કરાં, પણ આ બંને ભાઈઓને થશે કે ” પપ્પાને તો ચેરી જ લાડકી....અમારી તો કાંઈ કિમત જ નથી”તેથી આ વખતે આકાશ-મેઘની ઈચ્છા પૂરી કરીશું.આપણે હિમાલય તરફ જઈશું. ચેરી : બસને પાપા !

અંદરથી મમ્મી : અરે ચેરી, ! તું તો ભગવાન પાસેથી માંગીને લીધેલી અમારી લાડકી ગુડિયા છે. ક્યારેક તો ખીણનો ડર કાઢવો પડશે ને ! જોજે તને ખૂબ મજા આવશે.

દિવસો,સમય,સ્થળ બધું નક્કી થઈ ગયું. બધા ખૂબ ઉત્સાહમાં તૈયારી કરવા લાગ્યા. “ સાક્ષાત ધરતી પરનું સ્વર્ગ” માણવા જવાનું હતું. બધા પોતપોતાની બેગમાં બધી વસ્તુઓ પોતાની જરૂરિયાત અને ઈચ્છા મુજબ ભરતા રહ્યા.માત્ર ચેરી ... તે તૈયારી તો કરતી હતી પણ તેને અંદરથી કોઈ ડર સતાવતો હતો. પછી જાતે જ મન મનાવતી હતી કે પપ્પા છે ને તો મને શું થવાનું છે?

બરાબર 40 માં દિવસે પ્રવાસ શરૂ થયો. મનાલીના રસ્તા પર જ્યારે તેમની ગાડી રસ્તામાં ઢોળાવ પ્રમાણે આમથી તેમ ઢળતી તો બધા આનંદની ચિચિયારી કરી ખુબ મજા માણતા,પણ ચેરી.....

આકાશ – અરે ચેરી! આમ આંખો બંધ કરીને કેમ બેઠી છો. આ હિમાલય તો જોકેટલો સુંદર લાગે છે.

ચેરી-“ના પણ આ બાબુ તો જો ખીણ કેટલી ઊંડી છે?

મેઘ-“અરે ગાંડી, તે બાબુ શા માટે જોવે છે? આવી સુંદર જગ્યાએ નીચે નહિ ઉપર જ જોવાનું હોય.

બધા તેને ડરમાંથી બહાર કાઢવા વારંવાર સરસ સરસ વસ્તુઓ બહાર બતાવતા હતા. વચ્ચે વચ્ચે તે કુદરતના બેનમુન સૌન્દર્યને માણતી પણ હતી. પણ તરત તેનાથી બીજી બાબુની

ખીણ તરફ જોવાઈ જતું ને તેના મોં પરની બધી લાલી ઉડી જતી હતી.

દવાઓએ રંગ રાખ્યો , ઉલ્ટીઓ તો ના થઈ પણ તે કશું ખાતી જ નહોતી.

હસી – ખુશીથી મનાલી પહોંચી ગયા. ત્રણેય ભાઈ-બહેનોએ ખૂબ ફોટા પડાવ્યા,ખૂબ મજા કરી , ખૂબ રમ્યા. મમ્મી પપ્પા પણ ત્રણેયને ખૂશ જોઈને ધન્યતા અનુભવતા હતા.

“ લે ચેરી ! તું તો આવવાની ના પાડતી હતી પણ તને કેટલી મજા આવી?”

“ હા મમ્મી !.... પણ હજી પાછા પણ તે જ રસ્તેથી જવાનું છે?

“અરે બેટા! હજી તારો ડર ના ગયો.

મમ્મી: મમ્મી -પપ્પા પર તને વિશ્વાસ છે ને ! તને કાંઈ નહિ થવા દઈએ.

“ હા મમ્મી....પણ પાછા જવા માટે કોઈ બીજો રસ્તો નથી?

અરે ચેરી ! પાછી તે જ વાત !

દિવસો પૂરા થયા. પાછા જવા બધા ગાડીમાં ગોઠવાઈ ગયા. ચેરીને પપ્પાના ખોળામાં સૂઈ જવું હતું. તેને રસ્તામાં કાંઈ જોવું નહોતું. એટલે તે અને પપ્પા વચ્ચેની સીટ પર બેઠા. 2 કલાકની મુસાફરી પછી ડ્રાઈવરે રસ્તા પરના ઢાળા પર નાસ્તો કરવા કાર સાઇડમાં ઉભી રાખી

ચા-નાસ્તાની ઈચ્છા બતાવી તો બધાએ હા પાડી. બધાને થોડું નીચે ઉતરી વાતાવરણ માણવું હતું.

ગાડી ડાબીબાજુ સરસ રીતે સલામતી થી પાર્ક કરી. બધા નીચે ઉતર્યા.

પપ્પા, ચાલો!

અરે પણ બેટા! ચેરી મારા ખોળામાં સૂતી છે.

“ તેને સૂવા દો. તે આમ પણ મુસાફરીમાં ક્યાં કશું ખાય છે. આપણે સામે જ જઈએ છીએ.

જેકેટનું ઓશીકું બનાવી તેઓ ધીરે થી ખસીને નીચે ઉતર્યા. વિચારે છે કે જો ગાડી નો દરવાજો બંધ કરીશ અને તે ઉઠી જશે તો ડરી જશે કે બધા ક્યાં ગયા? તેથી દરવાજો ખુલ્લો જ રાખી તેઓ બહાર નીકળ્યા ફરીવાર ગગનભાઈએ ચેક કરી લીધું કે ચેરીઆરામથી સૂતી છે.

બધા ગરમ-ગરમ ચા-નાસ્તો કરતા હતા.

“ટમ...ધડામ ....ચરર...એકદમ જોરથી મોટો અવાજ આવ્યો અને ત્યાં તોઓ...જુઓ...જલ્દી...અરે બાપ.....રે !

નીચેથી ઊંડો ઊંડો અવાજ “પપ્પા...પપ્પા , બચાવો ....બચાવો.. અરે નહિ..ચેરી.....મારી ચેરી...બધા એક શ્વાસે રસ્તાની પેલી તરફ દોડ્યા રસ્તાની ધારથી નીચે જુએ છે તો લગભગ ૨૦૦ મીટર નીચે ચેરી એક ઝાડની ડાળી પકડી ...

“પપ્પા , બચાવો મને, તમે ક્યાં છો?” ની ચીસો પડતી હતી.

બાપ.....રે પાછળથી આવતી ગાડીએ કાબુ ગુમાવતા ઉભેલી ગાડી સાથે અથડાઈ ગઈ હતી. જોરદાર ટક્કરને કારણે ગાડીના

ખુલ્લા દરવાજામાંથી નિંદ્રાધીન ચેરી સરસર દર્દને સરકીને ખીણમાં...એક ઝાડ ની ડાળી પર બંને હાથ થી લટકતી હતી
“ પપ્પા, મને ખીણનો ખૂબ ડર લાગે છે. તમે જલ્દી આવો. મને તેડી લો.

પપ્પા ના તો હોશ જ ઉડી ગયા. મેઘ-આકાશ-મમ્મી બધા રાડારાડ – ચીસાચીસ કરવા લાગ્યા.

“જલ્દી કોઈ કાંઈક કરો, મારી ચેરી..”

બધી દુકાનવાળા, રસ્તા પરના વાહનોવાળા બધા ભેગા થઈ ગયા. બચાવવા માટેના કોઈ સાધનો નહિ, સહારો નહિ. જગ્યા ખુબ ભયાનક હતી. નીચે ઉતરાય તેમ પણ નહોતું. દોરડા તો મળ્યા પણ ત્યાં સુધી પહોંચે તેમ ન હતું.

આ ક્યાં ફિલ્મ હતી આ તો વાસ્તવિકતા હતી.

“પપ્પા, મને ડાળી ખૂબ વાગે છે મારા હાથ છોલાય છે તમે ક્યાં છો?

ત્યાં તો એકદમ ધાર પર ઉભેલા ટોળાને શાંત રહેવાનું કહી પપ્પા સ્વસ્થ થઈને બોલ્યા, “બેટી ચેરી, તને ઝીલવા હું નીચે આવી ગયો છું. બંને હાથ શાંતિથી છોડી દે. પપ્પા તને બિલકુલ પાડવા નહિ દે. તું સીધી મારા હાથમાં જ આવી જઈશ”

“મને વિશ્વાસ છે કે મારા પપ્પા મને પકડી જ લેશે.”

તે હસતી-હસતી ખુશીથી સંતોષથી બંને હાથ છોડી દે છે.

“પપ્પા મને પકડજો, હું છોડું છું”

“આવ બેટા, હું અહીં જ છું.”

બસ..આટલું બોલી પપ્પા બેભાન થઈ ગયા. હોશ આવે છે ત્યારે હૃદયના ટુકડાનું અસ્તિત્વ ખીણમાં ઓગળી ગયાનો આઘાત તેમની આંખોને સુકાવા નથી દેતો.

ખૂબ તપાસ કરી પણ ચેરીના શરીરને આ હિમાલયની ખીણો ગળી ગઈ. ચેરીના શરીરને હિમાલયની ગોદમાં જ મૂકીને નીકળી જવું પડ્યું. જતી વખતે રૂપાળો લાગતો આ હિમાલય વળતા વખતે આખા કુટુંબને કાળો અસુર લાગવા લાગ્યો. બરફની યાદર ઓટેલી ગિરિમાળા કફનમાં લપેટાયેલી લાગવા લાગી. કડકડતી ઠંડી આપતો હિમાલય દાવાનળની જેમ દઝાડવા લાગ્યો.

હવે બધાને સમજાતું હતું, “મને ખીણનો ડર લાગે છે” આવું ચેરી વારંવાર કેમ બોલતી હતી. ઘરમાં બધા સુમસામ-ઉદાસ થઈ ગયા.

થોડા દિવસો પછી...

મેઘ..પપ્પા છેલ્લે છેલ્લે તમે ચેરી પાસે ખોટું કેમ બોલ્યા કે તને ઝીલવા હું નીચે જ ઉભો છું.

પપ્પા, “બેટા, તેનું મૃત્યુ નિશ્ચિત થઈ ગયેલું જાણ્યું ત્યારે મારી અંદરનો “પિતા” પોકારી ઉઠ્યો કે સંતાનોના જીવનમાં દરેક ઘડીએ ...પછી તે અંતિમ ઘડી પણ કેમ ન હોય... આનંદ-શાંતિ-સમાધાન-આપવાની ફરજ માતા-પિતાની જ છે. તેણે છેલ્લે હાથ છોડ્યા હશે, ત્યારે તે કેટલી ખુશ હશે કે પપ્પા મને ઝીલી લેશે (આંખમાં આંસુ સારી ગયા.)

આપણે તેને ઝીલી તો ના શક્યા પણ આપણે તેને અંતિમ ખુશી તો આપી શક્યા. નહિ તો કેટલા ઉદ્વિગ્ન મને તેનો અંત આવત !

ઉચ્ચ હેતુથી બોલાયેલ અસત્ય, સત્ય કરતા વધુ શાર્ક્રોક્ત છે.

અને બેટા! દિલમાંથી એક અવાજ એ પણ આવતો હતો કે ઉપરવાળો “આપ” તો તેને ઝીલવા ઉભો જ છે ને! તેણે તો મારી પરીને ઝીલી જ લીધી હશે.

ઘર સ્મશાનવત થઈ ગયું. બધાને હિમાલય ફરવા જવાના નિર્ણય પર ખૂબ અફસોસ થતો હતો.

આજે બરાબર 40 મો દિવસ થયો સવારે 10:00 વાગે ગગનભાઈ ના મોબાઈલ પર અજાણ્યા નંબર પરથી રીંગ વાગી.

ઓફીસ જવાનું મોડું થતું હતું તેથી વિચાર્યું અજાણ્યો નંબર છે જવા દે...ઓફીસ જવાનું મોડું થશે. પણ અંદરથી થયું ના...ના... ઉપાડી લઉં.

હેલ્લો!

હેલ્લો! આપ ગગનભાઈ બોલ રહે છે ? મૈ આર્મી ઓફિસર વિક્રાંતસીંગ બોલ રહું,...

“નમસ્તે, બોલીયો!

“એક મિનીટ, રુકો લો બાત કરો.

પપ્પા...પાપા તમે ક્યાં છો?

“ચે...રી...,ચે...રી..., ઓહ માય ગોડ !

તું મારી ચેરી બોલે છે? અને ગગનભાઈ એકદમ બેહોશ થઈ ગયા. મમ્મી દોડીને આવી. ફોન હાથમાં લઈ લીધો કોણ ચેરી ! મારી બરચી !

મમ્મી તું ક્યાં છે? મને અહીંથી જલ્દી લઈ જા મારે તમારી પાસે આવવું છે.

“બેટા, અમે તને લેવા આવીએ જ છીએ. જલ્દી બાબુવાળા અંકલને ફોન આપ.

HELLO ! મેમ ક્યાં આપ ચેરી કી મમ્મી હૈ !

હા સર! મેરી ચેરી કૈસી હૈ? કહાં હૈ? સલામત હૈ?

યસ મેમ, આપકી બેટી કો 40 મિનીટ પહેલે હી હોશ આયા હૈ. ઉસકો બહોત ચોટ આઈ હૈ લેકિન વો હમારી મીલીટરી હોસ્પિટલ મેં સલામત હૈ. મેં એડ્રેસ ભેજતા હું આપ લોગ આ જાઓ.

“જય હિન્દ”

સ્મશાનવત થયેલા ઘરમાં આનંદની કીકીયારીઓ થવા લાગી. બધા ખુશીથી પગલ થઈ ગયા. બધી વ્યવસ્થા કરી જે ચાર જણા ચેરી ને હિમાલય મૂકીને આવ્યા હતા, તે ચારેય તેને લેવા નીકળી પડ્યા. રસ્તામાં કોઈને શું બોલવું તે જ ખબર નહોતી પડતી.

મીલીટરી હોસ્પિટલમાં પહોંચેલા પપ્પા જ્યારે ચેરીને જુએ છે ત્યારે તેમની આંખોમાંથી તેના જન્મ પર જે ખુશીના આંસુ સરી પડ્યા હતા તે જ રીતે આ તેના બીજા જન્મ પર પણ આંસુ સારી પડ્યા.

મારી...ચેરી...મારી પ્રાણ .

આખો પરિવાર તેને વળગી પડે છે.

બાબુમાં ઉભેલા આર્મી ઓફિસર કર્નલ વિક્રાંતસીંગ કહે કે “ આપ યે પ્યારીસી બેટી કે જીવન કો પૃથ્વી પર કા એક ચમત્કાર કહ શકતે હૈ. હમ લોગ યે ખાઈ કે બીચ એક આર્મી કા ગુપ્ત હેલીપેડ બનાવે કે લિયે જગહ કા નિરીક્ષણ કરને કા કામ કર રહે યે. એક દિન પેડ પર સે જેસે ફલ નીચે ગિરતા હૈ બિલકુલ ઘસી તરહ યે ગુડિયા હમારે ટેન્ટ કે કપડે પર ગીરી.

ત્યાં જ મેઘ બોલી ઉઠ્યો, પાપા તમે સાચું જ બોલ્યા હતા, “ચેરી તને ઝીલવા પપ્પા નીચે જ ઉભા છે પણ તે મારા પપ્પા નહિ, આ જગતના પપ્પા . આ જગતના પિતાએ અમારી ચેરીને ઝીલી લીધી.

(સત્ય ઘટના પર આધારિત)

Name: Dr. Jalpa Bhatt

Email : drjalpavyas@yahoo.com

Shri Kishorbhai Bhatt

શ્રી મારા પપ્પા - મારા હીરો ભૂ

“જનની જોડ સખી નહીં જડે રે લોલ”

આવા સુંદર તથા ભાવવાહી શબ્દો મોટેભાગે માતા માટે જ લખાયેલા મળે છે. આપણે વારંવાર સાંભળીએ છે, પરંતુ દરેક બાળક માટે ખાસ તો પુત્રી માટે તેના પિતા એક મજબૂત સ્તંભ જેવા હોય છે. તે હંમેશાં દરેક વ્યક્તિની સરખામણી પિતા સાથે કરે છે.

મારા પપ્પા વિશેની મારી યાદો બાળપણથી શરૂ કરું છું, બાલમંદિરમાં રોજ મૂકવા આવે. છૂટલી વખતે બહાર જ ઉભા હોય. પ્રાઈમરી સ્કૂલમાં પપ્પા બેગ લઈને દર પંદર દિવસે મારા શિક્ષક-શિક્ષિકાને મળવા આવતા. ઊંચા તથા શ્યામ હોઈ દરેક તેમને તેમના એટીટ્યુડથી ડોક્ટર જ સમજતા. ઘણીવાર હું પણ એ બોલવા દેતી, ગર્વથી હકીકતે તેઓ સિવિલ એન્જનીયર છે. ઘેર પાંચ ધોરણ સુધી પપ્પા રોજ લેક્ચર કરાવે, લડે પણ ખરા તેથી મમ્મીની વધુ નજીક રહેતી. જેમ જેમ મોટી થઈ તેમ મને એમની વધુ માયા લાગી. એકવાર મને ખૂબ જ તાવ આવેલો, હું દવા ગળવાની ચોર. લગભગ એક કલાકની માથાકૂટ પછી પપ્પા ઈમોશનલ થઈ ગયા, મને કહ્યું કે બેટા, તું મારી એકની એક છો. કંઈ થશે તો...? મારું આ બધું કોના માટે છે...? જા કાલ થી હું કામે નહીં જાઉં, જાણે મને બધું બહુ જ સમજાયું હોય તેમ મેં દવા ગળી ત્યારપછી ક્યારેય આનાકાની કરી નથી દરેક પરીક્ષામાં મારે પપ્પા જ જોઈએ. લાગણીનો આધારસ્તંભ મારું દરેક રિગલ્ટ જોઈને એમને શેર લોહી ચડે. દસમા ધોરણમાં અમદાવાદમાં ભ્રમો રેન્ક આવ્યો. મારાથી વધારે ગર્વિષ્ટ તો એ ફરે.. પાર્ટી રાખી... ફોન પર દરેકને જણાવ્યું એ ન્યૂઝપેપરના કર્ટીંગ આજ સુધી એમની ટિજેરીમાં છે. આજેય તેઓ પોતાની ઓળખાણ ડો. જલ્પાબેનનાં પપ્પા તરીકે આપે છે.

મારાં લગ્ન પછી એમને હંમેશાં ચિંતા કે મારા પતિ માઝું ખરાબર ધ્યાન રાખશે કે નહીં. વખત જતાં આ વાતની ખાતરી થતાં, મારા હસબન્ડ ને અમીષકુમાર કહીને દિવસમાં કેટલીય વાર બોલાવે, બધું જ શેર કરે ને ખુલ્લા દિલે એને અપનાવ્યો. કાળજનાં ટૂકડાંને સાચવનાર એમનાથીયે ચડિયાતો છે તેનો ગર્વ છે એમને... સાથે જ અમને સ્વભાવની આ વિશિષ્ટ ખૂબી પણ ઊજાગર થાય છે એમાં મારા પુત્રને તેમની ખૂબજ માયા છે. દરેક

વાત તેને નાનાને કહેવા જોઈએ, પણ હું જોઉં છું કે જે વાતે તેઓ મને ટોકતા કે ટપારતા, એ જ વાત તેની સહન કરી લે છે. ઉંમર વધતા ગુસ્સો ઘટે ને સહનશીલતા વધતી જતી હશે. હવે તેમનું ફોકસ અગ્રિમતા બદલાઈ છે. દોહિત્ર સામે હંમેશાં તેમને હું જ વાંકમાં લાગુ, ખૂબ સુંદર પરિવર્તન છે.

રિટાયર્ડ થયા પછી પપ્પાએ મારી હોસ્પિટલનું એકાઉન્ટસ સાચવ્યું છે. ઝીણી ઝીણી વિગતો ચેક કરવાનું ને મારી ફાઇનાન્સીયલ સ્ટેબીલીટીનું ખૂબ જ સારી રીતે ધ્યાન રાખે, કોઈકવાર એમના અને અમારા કોન્સોલ્ટસ માં ફર્ક આવે, ચર્ચા થાય, પણ એ તો ક્યારેય પાછીપાની ન કરે. ખોટું ન લગાડે..

આજે ૮૧ વર્ષની ઉંમરે પણ ખૂબ જ સ્વસ્થ મારી સાથે જ રહે છે. ખૂબ જ ભાગ્યશાળી માનું છું. હું અમને સોને. મારી સોસાયટીનું બધું જ કામ સંભાળે છે મને સેક્રેટરી બનાવી ને... ઉંમર થતાં મંદિરમાં બેસીને, ગાર્ડનમાં બેસીને સમય પસાર કરવો તેમને જરૂરી નથી લાગતો, હર હંમેશ પોતાની આવડતનો બીજાને લાભ આપવા એ તત્પર જ રહે છે. હું માનું છું કે જે તેમનો વ્યવસાય કરતાં હોત તો પણ આટલી સુદ્રઢતાથી જ કરતાં હોત.

દિકરી તરીકે જે હું એમનું જીવન વર્ણવીશ તો કદી નહીં થંભી શકું. આપણાં એઓજીએસનાં ડો.રાજલબેન ને હું ખૂબ જ ધન્યવાદ આપું છું કે એસોશીએશનનાં સભ્યોને આવી એકસદ્રા ઓર્ડીનરી એક્ટીવીટી માં બોળીને રંગીન બનાવે છે. લાગણીનાં તારને ઝાણાણાવીને એવું બહાર લાવે છે કે જે આ દોડાદોડતી જિંદગીમાં માણ્યું ન હોય, કહેવાયું ન હોય.

મારી જેમ દરેક માટે પિતા એ હીરો છે, રોલ મોડેલ છે, ચડિયાતા છે, સૌથી, આવા સુંદર સંબંધો માટે આપણી સંસ્કૃતિનો આપણા વારસાનો આભાર માનવો જ ઘટે. છેલ્લે ઈશ્વરનો આભાર માનવાનું ન ચૂકી શકાય, મારા પપ્પાની દિકરી બનાવવા બદલ.

Long Live Father, Long Live My Hero, Long Live Pappa

- આભાર સહ

પિતાની વાતો કરતાં કદી ન વિરમી શકે તેવી દીકરી

My Father ~ My Hero

Name: **Dr. Janak Desai**

Email : drjanak58@gmail.com

Shri Ashok Indraprasad Desai

☞ My Father ~ My Hero ☜

My Father ~ My Hero

In any part of the world, in any culture, Father is always "Hero" for the son or daughter.

According to me, there are 3 stages of emotional and psychological relationship between father and son/daughter.

Stage I: Childhood.

Stage II: Adolescence to middle age.

Stage III: Late age when son's children become mature.

Stage I: Childhood

Since birth, child sees and perceives father as the main "Fulcrum" for world around him or her. He sees and understands that father is the head of family. Father is also bread earner and regulator for the family.

All these facts create understanding that Father is main and most important person in his life. He also gets unconditional attention, love and protection from his father. He completely trusts his father. He believes that in any situation or circumstances, he is safe in his father's hands. When father plays with him by throwing him in air and catching again, he laughs and enjoy without fear, trusting his father completely. More over anything, everything wanted by him is provided by father or with consent of father. Son sees and appreciates father's commitment, efforts, dedication and sacrifice for everyone in the family.

So, child starts "Idolising" his father from his early childhood. Son mimics his father and want to become just like him. This "Aura" further deepens if father is prominent, respected and successful person in the society.

So, now son starts looking at his father as "Best father" "in the world. Even if his father may not be rich, prominent person in society or highly educated.

Exactly same happened to me. My father was best

father in the world for me. He became my "Hero".

We were middle class family with all its advantages and disadvantages. My father had wide range of interest and hobbies. He used to read Gujarati literature. He used to read Gujarati novels by legend authors like Kaniyalal Munshi, Dhumketu and Guntant Acharya. Best and most important gift by my father to me is the fact that he used to tell those "stories" he read, at bed time to us. Great stories of Gujarati literature. Mostly stories with historical background. For example, "Sakkarbar series by Guntant Acharya.

"Rajadhiraj", Solanki dynasty series by Kaniyalal Munshi.

"Chalukya dynasty series by Dhumketu.

My Father ~ My Hero

This inspired me to read Gujarati literature. I started using "M.J. Library and Vidhya pith library, at age of 12. I started reading Gujarati translation of great work of Marathi authors like V.C. Khandekar, Bengali authors like Tagore and Sharadchandra chatopadhyay. In college I used to read all kinds of English fiction novels. I believe my hobby of reading made my horizon of thinking widest possible. This become possible only due to my hero my father.

My father used to take us to see many English Hollywood movies in theatre, like Central, Advance and Nataraj, at age of 14/16 years age. Mostly second world war movies and science fiction movies. Best movies like "the Patton", "Guns of Neveron", "Where Eagles dare", "The man on the moon." and "Sound of music". All these gave me added exposure to boost and build my confidence and character. Being "Akhadian" himself, my father encouraged me to pursue all types of sports, and extracurricular activities like Shooting, mountaineering and Tracking. I have at least 80 certificates and trophies for sports

My Father ~ My Hero

and extracurricular activities. Because of my Hero my father, School days became my best days of my life.

II stage: Adolescence and middle age.

At this stage of life, son starts having exposure to outside world. He now understands and observe his father, his Hero more in detail and critically with an "Open" eye. Son starts evaluating and comparing his father critically with others. This start with the stage of life when he goes outside city or country for higher education. A stage come when, son starts earning and become independent and self-dependent. More chances of difference of opinion starts with marriage of son. Because of new entry of Life partner in life, priority in life changes. So suddenly, "Hero" does not remain the ideal person of his life for son. Father remains respectable, loveable and very important, but not "The Hero". Father remains one of the best and most dependable "Friend". My father gave all possible help to me for stating my hospital. He gave financial, moral and phycological support to me, which was needed in beginning of my carrier.

Life passes fast and grand children becomes priority for both son and father. Difference of opinion and confrontation about upbringing of grand child may become point of discussion and confrontation between son and father.

Father does not remain "Hero" for some time.

III stage: Late age when grandson also become mature.

Now son is above 45/50 years and grandchildren also mature. Son starts facing truth of difficulties with relationship with his own children. Son now start understanding the real reasons and wisdom of some statements, actions, reactions, insistence and advise given by his father to him in past which he disliked at that point of time. Now son realises real value of his father again. Gradually enlightenment happens and old father now become "Hero" permanently.

I have also gone through all these 3 stages in my life. Now I have realised that my father is a better father for me, than myself for my children.

My Father ~ My Hero

Whatever I have achieved in my life, I could not have achieved without my father and his blessings.

My Hero

Ashok Indraprasad Desai, born in 1924, aged 96 at present.

A living legend and Freedom Fighter

Son of Dr. Indraprasad Desai a doctor.

Grandson of Dr. Hariprasad Desai Ex-President/Mayor of Ahmadabad of pre Independent era.

A pure Gandhian who wear only Khadi

A man of principle and honesty.

My father my Hero as Freedom Fighter:

My father was borned in 1924. In 1942 historical "Quit India" movement by Gandhiji came in his life. He joined the movement. He left his college education and become Freedom fighter. He sacrificed his education and his bright carrier. They knew that it was a historical moment for country. My real uncle borned in 1942 was named "Viplav". One of his cousins was named "Kranti". He became full time freedom fighter. Distribution of anti-government literature. Removing plates of railway, slogans, Dharanas, following all calls from Congress was his daily routine. He was jailed for two times for 6 months.

My father My Hero as Social reformer:

After independence he joined L.I.C. of India as Development officer. When he was promoted to assistant manager, he was transferred to Nadiad. One of his D.O and friend died at young age. His wife received Insurance money. She had pressure from her family to spend entire amount for "Jamanvar" of whole village. My father advised not to do so and insisted that money should be utilised for her and her children to safeguard their future. He explained her that, you will become totally dependent on in-law's family for whole life. This incidence gave me deep impression of my father as social reformer.

Same social reformer characteristic of my father made rule in my family not to take even single rupee from my in laws family in my marriage. My marriage was very simple. We only close family members were present in Marriage ceremony. Only 5 persons took dinner at venue. Reception function was arranged by my father same day same time at my home with limited guests at our expense. No burden to in laws." He is pure Gandhian in real sense.

My Father My Hero as Nationalist:

He was very politically active citizen of India with great civic sense.

My Father ~ My Hero

I have witnessed his determination to remove Indira Gandhi regime after Emergency. He was transferred to Gondia in Maharashtra as Brach manager during emergency time. He came from Gondia to Ahmadabad for casting his vote with determination to oppose emergency.

I have witnessed his courage, honesty and integrity in life.

I can write so many things and incidences which proves my father as one of the best nationalist citizens of this great country.

"My father was, is and will be my Hero for ever."

Name: Dr. Jayshree Gandhi

Email : dr.jayshrigandhi@gmail.com

Shri Govindbhai Parmar

ॐ My Father ~ My Hero ॐ

એક પ્રેમાળ પાત્ર મારા હીરો ને - મારા પિતા ને.

પરમ પૂજ્ય સ્વર્ગસ્થ પ્રિય પિતાશ્રી,

મારા પ્રિય મિત્ર, સ્નેહી, જીગર જાન દોસ્ત, ખરાં ને પાપા? હંમેશા માટે મારા હીરો અને દોસ્ત!

જુબ ગરીબ, જાનદાની ઘરમાંથી આપ આવતા, સંઘર્ષકાળમાં ઘણી ઠોકરો ખાધેલી અને જેમ આકાર વગરના આરસપહાણ ને ટીચી ટીચી ને સુંદર મૂર્તિ બનાવે છે માનવ, એમ આપને પણ ભગવાન સુંદર મજાની માનવ આકૃતિ મારા પિતાશ્રીના સ્વરૂપે બનાવી અને પ્રભુએ મને ભેટ આપી! આપની સુંદરતા આપના વ્યક્તિત્વમાં એવી નીખરી આવતી કે સામેની વ્યક્તિ અંજાઈ જાય! ખરે જ પપ્પા તમે તમારી આગવી પ્રતિભાથી સર્વે સર્ગાંવહલા, મિત્રો ને આંજી દેતા, અને જુબ ઉચ્ચ સત્તાના પદ પર આપ બિરાજનારા હંમેશા ધાર્મિક, સામાજિક નેતૃત્વ કરીને આપના વ્યક્તિત્વને વધુ ચમકાવી દેતા.

એકદમ સરસ કપડાં પહેરવા, ઘડિયાળ, વીટી, ચશ્માં અને આકર્ષક બુટ પણ! અદભૂત હતું આપનું વ્યક્તિત્વ!!

પપ્પા તમે હંમેશા કહેતા કે સુંદર ન હોય પણ આકર્ષક અને આત્મવિશ્વાસથી ભરેલો ચેહરો અશક્ય કામને પણ શક્ય બનાવી દે છે.

'જીંદગી એક પડકાર છે, નિષ્ફળતા સફળતા એ નિસરણી છે, ક્યારેય નિરાશા મનમાં ઉદભવી જ ન જોઈએ, પડકારનો સામનો કરો આપોઆપ સફળતા મળશે', આ સૂત્ર આપે અમને શીખવ્યું અને એના સહારે જ જીવન ના ચઢાવ-ઉતાર, સંઘર્ષ, કઠીન પરિસ્થિતિનો સામનો કરીને અમે આજ સફળતા ના કિનારે પહોંચ્યા છીએ.

આપ એક ઉમદા લેખક, વક્તા તરીકે પંડાયેલા હતા આપે ૨૦ જેટલી ટેકસ પરની બુક્સ લખીને, લાયન્સ કલબના પ્રમુખ તરીકે રહીને આજીવન સમાજની સેવા કરી છે.

મારી દરેક વર્ષગાંઠે સુંદર ફૂલોનો બુકે, સુંદર મજાનું કાર્ડ, અને ખુદના હાથે લખેલો શુભેચ્છા પત્ર તો અચૂક હોય જ! આજ પણ તમારા સુંદર પત્રોને વાંચું છું તો મારી સમક્ષ જ તમને અનુભવું છું.

અરે! મારા લગ્ન ધામધૂમ થી કર્યા પછી વ્હાલી દીકરીની વિદાય વેળાએ તમે કેટલા ચોધાર આંસુએ રડયા હતા તે દ્રશ્ય આજ લગ્નના ૩૫ વર્ષ પછી પણ મને યાદ છે. ઓહ! મારા પ્રિય પપ્પા તમને જુબ યાદ કરું છું.

આપને યાદ છે પપ્પા આપણે બંને સવારે ૫ વાગે ચાલતા કેમ્પના હનુમાન જતા હતા અને અલકમલકની વાતો કરી ને, પ્રભુ પ્રાર્થના કરીને પાછા આવતા. પ્રભુ પરની શ્રદ્ધા અને સકારાત્મક અભિગમ આપે મને શીખવ્યો છે.

અંતે,

આશીર્વાદમાં તમે, શુભાશિષમાં તમે,

પ્રાર્થનામાં તમે, નમસ્કારમાં તમે,

તમે તો છો મારા પથદર્શક પિતાશ્રી,

તમે તો છો મારા અસ્તિત્વમાં પિતાશ્રી,

કોટી કોટી વંદન સદૈવ અમારા,

જુગ જુગ જીવો હૃદયમાં અમારા.

આપની વ્હાલી દીકરી,

વ્હાલનો દરિયો,

જયશ્રીના કોટી કોટી પ્રણામ

Name: **Dr. Kamini Patel**

Email : vani.ivf.com@gmail.com

Dr. Vithalbhai Patel

☞ My Father ~ My Hero ☜

When I was young I asked my father "How can I become successful"

He said "Aim for a goal and give your best"

Then I asked "How can I give my best"

He said "Discipline your-self"

Looking at my father's hard work and his stand today in his life his words echoes to me. All his advices make me stronger and help me achieve the things in a much better way. I can narrate a few instances here.

I can distinctly remember how with the first ray of sun he was out of his bed to start the day and to give his best to the world to make it a little better place to stay for everyone. For my father getting late was never an option, imperfect work was never an option, settling for less was never an option, ignorance was never an option. I suppose due to these values he was able to become the first cardiologist of his town in the year of 1958. He had been working in London for many years, he served there but he was not satisfied and hence he planned to return back to the country. He had multiple opportunities to work in the mega cities in those times. He had refused the job opportunity from Delhi- Maulana Azad Medical College and he planned to settle in his home town Nadiad. He had a dream of making his village as one of the leading place for business and to serve his own people. This was his first step towards his belief and his first gift he gave to

me - "Give back to your community".

In his medical/professional field while practicing he felt the need of closed method anaesthesia. He established Vitramkia Pharmaceuticals and got the revolutionary wave of using E-Spray and ether. He gave me second gift of Courage.

Courage to live and work for your own dreams.

Courage to work for the community.

Courage to make your life count.

The third gift he gave me was "Work - Hard". It takes a lot of efforts to bring a change for the betterment of the society. He was never afraid to work hard and neither was he ready to give up on his dreams. His hard work got wings and recognition when he won the "Best business man of Asia" award in the year 1980.

“કોઈ કામ નાનું નથી” this was his fourth gift to me. To bring any kind of change in the system is not easy and especially to revolutionize the system is very hard. He was always ready to work in any condition and to do any kind of work in his business as he said that no work is small. He had an eye for perfection and this helped him to fulfil his dreams. He made me independent and gave me the strength to do even the smallest of work by myself. He planned to establish his business in his town as he could provide employment to many people and ultimately work for

My Father ~ My Hero

their development as well. Further he wanted that all the children should get education so he sponsored many students who were not able to pay the fees.

As a father he had never promised us to give stars to us, but he always made us self-reliable and trained us to tackle the real problems of life. Our house was always busy with many children as he wanted us to feel the sweetness of staying with cousins. He was not wrong as just imagine if the rainbow had only one colour then it would not have been so beautiful. My father not only kept the doors open for all my relatives and all cousins but also took care of all. I remember my childhood as a house filled with food and a house full of cousins. He showed us his love through his deeds rather than by words. This was his fifth gift to me “Family” He has always made us live with a belief “Take your family with you”

He gave me the gift of Travel – the passion I have for traveling and the peace that I attain through journey to a new place was the sixth gift of my father to me. He not only gave us a luxurious life but he also taught us to be adventurous in life and adventurous while travelling. He was fond of travelling and he made us feel the thrill of unplanned trips. Travelling was not just about 5-star hotels for him, travelling was a way to teach us many things, to spend time with us, to make us realize the fun of eating at “Dhabas”. My father never used to teach us through words he always used to teach us by doing. So travelling was one of the ways where he used to teach us many things like how to decide the place to stay, do’s and don’ts on a trip. Whenever we travelled he made sure that he got some business from that place and he used to say. પથ્થર માંથી પાણી કાઢવા ની આવડત હોવી જોઈ

I understand now that it was not his business mind in action; it was a father in action to teach his students “The art of life

” He always used to tell us “ જરૂરિયાત ઓછી ના કરો,
પણ કમાવ એટલું કે જરૂરિયાત પુરી કરી શકો”

” He never told us to cut down our necessities but always taught us that work so hard that we do not have to cut down our expenses. He is equally eager to learn and to explore new horizons even today. I have never heard him say “I am tired”. This zeal of my father at the age of 90 years ma gives me the energy to work endlessly. I never understood the power of actions until I realized that my father gave us so much love without even saying a word. This was my seventh gift from my father – “Power”

My father made us realize that during the lifetime we are not just responsible towards our family but we are also responsible towards our people, our town, our society and our nation.

God was kind enough to give me the love of two fathers – talking about my father in law he was the most beautiful blessing I have received. My father taught me how to live life and my father in law taught me what is life. My father in law gave me the eighth gift - “Life is all about love” The happiness you feel when someone smiles because of you is Life. He taught me the sweeter part of life. He gifted me my ninth gift – “Time”. He told me -time is ours. We are the one to decide what we can make out of our time. He taught me to manage my work life and my family life gracefully.

My father in law was a very spiritual person and always had a lateral thinking towards life. The most important thing he gifted me was “Spirituality”. This was my tenth gift which leads me to the path of gratitude, consciousness and a step closer to the Supreme Being. He says “Remember GOD.” No matter whom you believe in, no matter which religion you believe in, take time to thank GOD. It’s only hope and faith that keeps us going in troubles.

A mother takes care of the children but a father builds the nest where a mother can be with the children.

Name: **Dr. Kamlesh Jagwani**

Email : jagwanikamlesh@yahoo.co.in

Shri Motiram N. Jagwani

☞ My Father ~ My Hero ☜

A hero.... Can fly, fight hard , throw a web and what not comes in our mind with just a word “HERO”. But when it comes to real life and I close my eyes to think a hero I have known , I can only think of my daddy. For short introduction of his life, struggle , determination .... Was born 7 days before partition of our nation on 8th August 1947 , grew up watching and helping my grand father Baba Shri Nehchaldas Jagwani curing sufferings of community as Vaidya in Sindh state (Pakistan now) , at the age of 14 years left home alone with aim of studying medicine(inspired by his father) in Ahmedabad, studied from 8th standard till 12th , did 1st year BSC and then got MBBS done from BJ medical collage, was eligible for all branches of post graduation but started practicing family physician as he also had younger brothers in joint family who migrated later to India and needed to earn for them too. Dedicated his life only to serve community since 1973, later in 1978 his passion for studies didn't stop and he got post graduation in pediatrics ,his dedication to work was extreme as he had O2 cylinders on his scooter with portable ECG machine managing cardiac patients at their home as there were no ICU setups at that time(We can't even imagine), he also had a Maternity setup for few years and managed very well, got a house in good

locality for family but had to travel a long distance on scooter all season early morning to late night. We all (me and my sisters) studied in best schools and colleges with everyone as postgraduates, seems simple but only daddy know how he managed, bringing up kids and his younger brothers and sisters, marriages of all of them, expanding space at home building up savings and again spending them for us, but nothing for his leisure, since my childhood he has worked every single day of a year no holidays even on festivals no matter how much tired from the work he returns at home, he doesn't have a complain, he is inspiration to me for his punctuality, dedication to profession, love for family, savings and financial management, simplicity in lifestyle, serving to community, mythological and political knowledge and donations for poor people.

Many of my school and college friend who have seen my daddy working sincerely at this age they have changed their working pattern and attitude completely, he is inspiration to many. The name is “ Dr Motiram N Jagwani” a legendary name , still giving his services to the area of sahippur naroda since 1973 and maninagar since 1995, every person and doctors in his locality respect him a lot.

My hero managed hard to fulfill my dream to be

My Father ~ My Hero

a doctor by managing my admission in a private college, at completion of my MBBS he encouraged me to do a post graduation. By the time I completed my studies at Mumbai and returned home my Hero had managed a premises for my future hospital as well as a new Home, again a perfect financial and manpower management by him.

Supported my initial practice by introducing me to the community and doctors around, my hero shared a many thing in my practice from day one, was able to have a grand opening of my hospital by inviting any political figure, but he told me no one but my grand father (Baba) is a perfect person to inaugurate it and in a simple manner, such thoughts of simplicity always encourage me in my life.

On starting my practice and knowing the financial depth of my hero it was hard to believe how calmly he managed all these years without letting us know his loans borrowed for our studies, marriages, new home and my new hospital. My hero has taught me to be strong, calm and undisturbed in practice due to overheads, and as I followed him I knew a better way of life is in serving people, giving our best and the results were seen soon.

Within couple of years, after stabilizing overheads my hero took a new goal, making my mummy travel around, which she missed all these years, now I was learning from him how to be a good husband, he took out leisure time for her and fulfill her wish list of places to visit. One of my Hero's best moment in life was yet to come..... my son was born, the hero was grandfather now, I looked at him and looked upon to sky wishing to be a father like him for my son, now he managed time for grandson too..... my Hero is a excellent grandfather too.

The same year my Hero lost his parents (my grandfather and grandmother) he was broken from inside but stood strong amongst family and now all responsibilities of being eldest was on his shoulders, socially he has managed it so well with his busy practice schedules, this way he taught me how to manage responsibility of relatives and society.

I always think what was my daddy's achievement at my age and I know he was far ahead of me, every time I make a mistake he guides me politely, forgives it and moves ahead. He has been a strong support in our relatives, friends and society as a senior physician, rushing for any type of help even in the middle of night, during this pandemic of covid 19 and the situation in our city, he didn't go to clinic just because we family members wanted him to be home considering his age of 73 years, but sitting home since starting of lockdown he has continuously guided, helped and treated all his patients, our relatives and our society members telephonically with his knowledge and contacts in hospitals and doctors around. It was pleasure teaching my hero how to use smart phone a few years back and in this epidemic he had utilized and mastered in studying and helping us preventing spread of disease by all latest approved tools by providing it to us.

Yes he is a hero who fly and reach to help me when I need,

Yes he is a hero who spins a web around my problems to make me free,

Yes he is a hero who fights with time and his leisure to make my achievements possible,

Yes he is a hero who taught me to be a good student, a good doctor, a good husband, a good father and a good human being.

Name: Dr. Kanan Vyas

Email : drksvyas@gmail.com

Shri Niranjanbhai Jani

❧ My Father ~ My Hero ❧

મેં જ્યારે આ વિષય : 'My Father My Hero' નિબંધ માટે જોયો ત્યારે મને થોડું આશ્ચર્ય થયું કે દરેક વ્યક્તિ માટે પોતાના ફાધર કે પિતા રૂપે રોલ મોડલ હોય જ. છતાં થયું લાવને મારી એ અભિવ્યક્તિ શબ્દોમાં વર્ણવું.

અમે ચાર બહેનો - મારા ફાધર એક બિલ્ડર - નિરંજનભાઈ જાની - નાના હતા ત્યારે ભાગ્યે જ પપ્પા સાથે વધારે સમય વિતાવવાનો ચાન્સ મળેલ કારણ કે તેઓ દિવસ-રાત ધંધા માટે મહેનત કરતા, બહુ શિખામણ ન આપતા પરંતુ તેમના વર્તને જ અમને ઘણું બધું શિખવ્યું મારાં દાદાદાદીની જે રીતે તેઓ સેવા કરતા માન આપતા કે અમારે ઘરે કોઈપણ મહેમાન આવે તો તેમને જમ્યા વગર ક્યારેય જવા દેતા નહિ, સિવિલ હોસ્પિટલમાં કોઈપણ દાખલ થાય તો સવાર-સાંજનું ટીફીન મારા ઘરેથી જ હોય તે પરોપકારના ગુણો મારા પપ્પાએ અમને નાનપણથી જ આપેલા.

હંમેશા સાચુ બોલવું અને જીવનની કોઈપણ મુશ્કેલીનો ડર્યા વગર હિંમતથી સામનો કરવો તેજ સંસ્કાર તેમણે અમને નાનપણથી આપેલ છે.

જીવનમાં પૈસા કરતા વધારે મહત્ત્વ છે માણસનાં સંબંધોનો તે તેમનો જીવનમંત્ર. જીવન જીવવા

માટે અર્થોપાર્જન જરૂરી છે પણ તે ખૂબ પ્રમાણિકતાથી કરવું તે તેમણે મને શિખવ્યું છે.

અમને આજે ક્યારે પણ કોઈપણ મુશ્કેલી આવે તો પહેલો ફોન જો કોઈને કરીએ તો તે પપ્પા જ હોય. ફક્ત હું જ નહિ આજે શાહિબાગમાં મારા ફાધરનું ઘણું જ મોટું મિત્રવર્તુણ છે કોઈને પણ અડધી રાત્રે મુશ્કેલી હોય, કોઈ માંદુ-સાદુ હોય તો ૮૦ વર્ષે પણ પહેલાં ગાડીમાં પહોંચી જાય અને મને કહે

પણ ખરા સાથે હોસ્પિટલની ડીપોઝીટનાં પૈસા લઈને જવાનું કદાચ તેમનાં સગા પાસે તે સમયે વ્યવસ્થા ન હોય !

આવી ઉદાત્ ભાવના સામે હંમેશા મારું માથું ઝુકી જાય છે. મારા પિતા એક સમયે અમદાવાદનાં મોટા બિલ્ડર ગણાતા પરંતુ ખૂબ નિરાભિમાની અને ઘરમાં ખૂબ સાદગીથી રહેવાનું આજ સંસ્કારનું ભાતુ તેમણે અમને વારસામાં આપેલું છે.

છેલ્લાં ૧૫ વર્ષથી મારા ફાધર ફક્ત ચેરીટી વર્ક કરે છે. સિવિલ હોસ્પિટલની સામે લાયન્સનું વિશ્રાંતિગૃહ બનાવવા માટે તેમણે ખૂબ મહેનત કરી. ઉદ્દેશ ફક્ત એટલોજ કે ગરીબ દર્દીના સગાવહાલાને રાત રહેવા માટે એક આશરો મળે. ભગવાને જે માનવ અવતાર આપ્યો છે તે કોઈકનાં કામમાં આવે તેવી ઊંચી ભાવના લાયસન્સ કલબનું કામ હોય કે પછી કોઈ ધાર્મિક કામ હોય કે કોઈ સામાજિક કામ હોય સદાય તૈયાર ખડાપગે અને એ પણ ૮૦ વર્ષની ઉંમરે એ મારા માટે એક ભગવાન સમાન છે.

બહારથી કઠણ પરંતુ અંદરથી ખૂબ જ લાગણીશીલ એવા મારા ફાધર મારા માટે એક પાઠશાળા છે. જ્યારે જીવનમાં શું કરવું, કેમ કરવું એવી ગડમથલ થાય તો વિચારું કે પપ્પા હોય તો આવા સમયે શું કરે અને જવાબ મળી જ જાય.

મને હંમેશા કહે - મારા પુસ્તકો વાંચો, તેનાં વિશે વિચારો અને તેને અમલમાં મૂકો Simple living and High thinking : ને જીવનમંત્ર બનાવો.

સાચે જ મારા પપ્પા એ મારા જીવનમાં ખૂબ જ પ્રેરણાદાયી છે He is real Hero for me.

એ મુકી ઉંચેરા માનવીને માટે મારું મસ્તક હંમેશા આદરથી નમી જાય છે.

Name: **Dr. Kanthi Bansal**

Email : kanthibansal@gmail.com

Shri Jayakumar Anagol

☞ My Father ~ My Hero ☜

“Jayakumar” was his name, so aptly named by his parents. Whatever he did became a ‘victorious’ deed from childhood days onwards I called him Appa.. Being the first child after a prolonged duration of infertility, my grandparents naturally doted on him. Appa was the eldest of the eight siblings, six brothers and two sisters. Appa was good at his studies even as a child. Many of his teachers liked him for his intellectual abilities and soon he became a favourite student to many a teacher. One teacher told him that one day, he is going to be a really great person of this country. How true that statement was! There was no electricity in those days so Appa would sit under the street lamps and study. My grandfather, a retired Headmaster of a School was blind from the tender age of fifteen years. Appa would also rise early at 4am and study. Many a times, my Grandmother would tell him fondly to go back to sleep, and ask him why he had to trouble himself so much with studies, while all his siblings were asleep! So, his sincere, hardworking, intelligent & wise characteristics were seen from childhood days. He always stood first in the class. He used to modestly narrate to us his achievements. . He never played sports as a child but advised us to play games & participate in sports.

At College, again he was a shining star, always getting maximum scores. Once during his second year of BA, he felt that he should take a drop as he had not prepared well. He took a drop & then appeared next time to be on the top. He took Philosophy as his major subject. He was a voracious reader & would read varied books on all topics. When I was in the Medical College, I used to feel he

knew much more than my teachers too. Always wondered how a person can know history, logic, mathematics, Sanskrit, Geography, Science, Pharmacy, Alleopathy, you name the subject, he knew about it in depth. We understood as children that this vast knowledge was because of his fondness of reading. He used to read till 2 pm in the night.

Appa used to tell us that how much fun he used to have with his friends at College, they used to chat, & chat & chat & move on the streets of Belgaum City, & suddenly realize that its morning!!! In almost all conversations, he used to be the leader; he always spoke very correctly & to the point. He knew Sanskrit, a little bit of Latin, Kannada, Hindi, and Marathi & English.

Appa was a Lecturer in Philosophy at Lingaraj College, Belgaum. Then he applied for the post of Lecturer at Dharwad University in the subject of Philosophy, as he did not get the letter of approval, he thought of appearing for IAS examination. Appa did not prepare for the exam, he simply walked into the examinations. He stood first in the country for the IAS exam & so he was given the choice to serve any state of India. He was very proud of Karnataka state, his home state and extremely happy to choose his own home state. He was a very strict officer. His honesty and high moral attitude during his entire tenure as an IAS officer is well known throughout Karnataka.

I remember one incident when my father was the member at Karnataka Public Service Commission, one Minister requested his son for getting the post. Appa flatly refused & told the Minister that if your son is capable & passes the interview, I will

definitely give him the post but I will not snatch the opportunity of a poor candidate making it into the civil service. Corrupt people tried to bribe him throughout his career and he resisted staunchly. But as a result, he was transferred often to rural places by irate ministers displeased with his moral integrity. Appa was a very strong personality and he always stood strong with his honesty and principles. There are still many people at Karnataka, the poor & needy who remember him for his integrity, that some of them have kept Appa's photo next only to God and worship him.

Appa was not only a very well read man but had high respect for women, Infact he was a feminist. We were aghast about how a man could think so much about welfare of women! He always advised his four daughters to be bold, get the best of education and be independent in our lives! Regarding religion and on the debate whether God exists, he used to very modestly say, I do not know! For all purposes he was an atheist. Appa was very practical, and did not believe in going to temples etc, instead he said we should do good work. He would challenge people who were superstitious and once slept in a graveyard as the small town he lived in believed there as a ghost haunting it. He wanted to disprove to the townspeople that it was not so.

As a child, I remember him taking all of us (children) to Rotary Children's Library on Sunday mornings to cultivate the habit of reading general materials. We were encouraged to read all books. Books were worshipped at our home because of the training given by Appa. We had a huge library at home, thanks to my father who was extremely fond of not only reading books but also collecting books on various subjects ranging from Agriculture, Economics, Science, Medicine, History & Geography etc. The showcase in the cupboard which my mother intended to display fancy items, Appa had stored books. He used to tease my mother saying what fancy items can look better in the show case than books?

Appa was very fond of walking. He used to take us for long long walks. On the way he used to indirectly educate us by interacting with us continuously during the walk. He also had the habit of using quotes while speaking with us. We all siblings have learnt the art of speaking, writing and using appropriate proverbs. I have followed my

Appa in many ways to enrich the knowledge of my kids and grandkids. As a staunch Indian patriot he did not believe in buying foreign goods and although we wanted to eat 'Cadbury's 'chocolate he would frown when we begged him to buy it for us.

Very interestingly Appa used to prepare a chart of all his five children's future careers for five years. He used to neatly draw columns, write each one's name, year, what we were doing presently and what we may do every following year for five years. Appa used to say that not only our country, India has five year plans, my children also do! Appa's planning for us was meticulous. Almost all of us have chosen careers that he mapped for us

Appa was a very humble & simple man unlike many bureaucrats! He used to always believe in "Simple Living & high Thinking". After his retirement, he had no car, he bought an Activa & used to ride to work on that. Many people used to talk behind him that such a great man, retired IAS officer going on Activa? When we used to report to my father, he would laugh & say, so what's wrong riding the Activa? He used to often quote "What fools these mortals be?"

Appa always believed in high moral values. He used to often tell us that I am not giving any dowry to any of my daughter (we were four sisters). He used to say proudly, I am giving education to them. That's my dowry to my most capable daughters! They will be jewels in any family that they enter and shine a light there.

Appa was meticulous in whatever he did. He had prepared his will about three decades before his death. He had informed us regarding all the details, where he has kept etc. The sheer precision of his mind was remarked upon by a famous lawyer in Bnagalore who was astonished to see my father's legal thinking. He had also written in the will that he wanted his body to be donated to a Medical College for educating the Medical Students. He had done all the required documentation at the Ramaih Medical College. Appa had told us that after his death he did not want any message to be printed in newspaper. He requested us not to do any other religious celebrations, but the body to be shifted as donation to the Medical College.

Appa was a man with high self esteem, very strong in moral values; he lived his life like how a real man should live. So, he was indeed Father Dear Father and My Appa- My Father- My Hero.

Name: Dr. Kruti Deliwala

Email : jadeliwala@yahoo.co.in

Shri Bhupendrabhai N. Shah

My Father ~ My Hero

"મારા પપ્પા મારો હીરો" ખરેખર આ વિષય જ લાગણી થી તરબોળ કરી દે તેવો છે. પપ્પા વિશે જ્યારે હું વિચારું છું ત્યારે મારા મન અલગ અલગ ઘટનાઓ ની વણઝાટ થી ભરાઈ જાય છે. તેમના વિશે વાત કરવાની કથા થી શરૂ કરી તે સમજાતું નથી પણ મને લાગે છે કે મારે બાળપણ થી જ શરૂઆત કરવી જોઈએ.

મારા ઘરમાં અમે ત્રણ ભાઈ બહેન પરંતુ બાળપણ થી જ મારા પપ્પા અમારા જેટલા જ બનીને રહ્યા છે. સોજ સાંજે તેઓ અમારી સાથે ફૂલ-ટેકેટ, સાતોલિયું, નદી પર્વત જેવી રમતો પણ રમતા. વેકેશન માં તો તેઓ અમારી સાથે પત્તા, વ્યાપાર જેવી રમતો પણ રમતા. જેની સાદ મારા મન માં હવું ગઈ કાલે જ રમ્યા હોય તેવી તાજી છે. તેઓ ભણવા માં ખૂબ હોશિયાર હતા. સાથે ક્રિકેટ પણ ખૂબ સાહસ રમતા. તેઓ સ્લાજી ટ્રોફી માં પણ રમી ચૂક્યા છે. તેઓ જ્યારે કોલેજ ના પ્રથમ વર્ષ માં હતા ત્યારે તેમને ક્રિકેટ ના કારણે મિલ માં નોકરી મળી ગઈ. હવે ભણીને પણ આ જ કરવાનું છે એમ વિચારીને તેમણે આગળ ભણવાનું છોડી દીધું જેનો તેમને ખૂબ અફસોસ થયો. તેથી તેમણે અમને ત્રણેય ને નાનપણ થી જ ભણવાનું મૂલ્ય સમજાવ્યું. તેઓ કહેતા અત્યારે મહેનત કરશો તો સાહેબ ની જેમ રહેશો અને અત્યારે રમત કરશો તો આખી જીંદગી મજૂરી કરવી પડશે. ક્રિકેટ ના કારણે જે સ્પોર્ટ્સમેન રિપરિટ ડેવલોપ થઈ તેના કારણે તેઓ પોતાની જીંદગી નો સાસ્તો અને કપરો સમય ખૂબ ખેલદિલીપૂર્વક જીવ્યા. તેથી અમને બધાને પણ નાનપણ થી જ શિસ્તપૂર્વક જીવન જીવવાની ટેવ પડી ગઈ. તેઓના લીધે શિસ્ત જાણે કે અમારા જીવન નું એક અભિન્ન અંગ બની ગઈ જેની મને યુવાની માં આવીને ખબર પડી.

અમારું બાળપણ નું જીવન હસતાં રમતાં કથા પતી ગયું તેની કંઈ ખબર જ ના પડી પરંતુ આ દરમિયાન મારા પપ્પા એ મારું કાળજીપૂર્વક ખૂબ જ સરસ ઘડતર કરી દીધું. ખૂબ નાની ઉંમરે તેઓ મને બધે જ તેમની સાથે લઈ જતાં અને તેમનું અનુભવરૂપી જ્ઞાન ખૂબ જ સહજ રીતે મને શીખવતાં. યુવાની ના ઉંમરે પણ મૂકતાં સુધી માં દુનિયા માં નૈતિક અને અનૈતિક વ્યવહારો કઈ રીતે થતાં હોય છે તે વિશે વ્યવહારું જ્ઞાન ની સમજ ખૂબ

સાહજિકતાથી તેઓ શ્રીએ અમને શીખવી હતી.

બારમું ધોરણ પાસ કર્યા પછી મારે એન્જીનીયરીંગ માં એડમીશન લેવાનું હતું પરંતુ અધ્યાનક જ મને મેડીકલ માં એડમીશન લેવાનું મન થયું અને મે જ્યારે મારા પપ્પા ને કહ્યું ત્યારે તેમણે જણાવ્યું કે મારી ઇચ્છા તો તું ડોક્ટર બને એ જ છે મારે તને સ્વતંત્રતા થી તને જે ગમે તે જ ભણવા દેવું હતું. પછી જ્યારે હું મેડીકલ માં ખૂબ જ મહેનત કરતી છતાં પણ ક્યારેક ઓછાં માર્ક્સ આવતા ત્યારે મને દુઃખ થતું પરંતુ તેઓ ખુબ સહજતા થી મને સમજાવતા અને કહેતા મારે તો શ્રી કૃષ્ણ મારો સૌથી મોટો આશ્રય છે તેજ મારા કામ પુરું પાડશે.

૫૦ વર્ષની વયે તેમની મૌલ બંધ થઈ ગઈ અમે ત્રણેય ભાઈ બહેન મેડીકલ એન્જીનીયરીંગ માં ભણતા છતાં પણ તેઓ જરાયે હીમત હાર્યાં નહીં. નવેસર થી કામકાજ ચાલુ કર્યું જે માટે તેઓ સવાર ના ૮ થી સાંજ ના ૮ સુધી કામ કરતા. ૫૦ વર્ષની ઉંમરે તેઓ કોમ્પ્યુટર શીખ્યા અને પોતાની ઓફીસ માં એડવાન્સ ટેકનોલોજી ની મદદ લઈ ને નવા યુગ ની સાથે કદમ મીલાવી ને કામ કરવા લાગ્યા. આમ જીંદગી માં ક્યારેય તેમણે હીમત ના હારી. અને પરિશ્રમ એ જ પારસમણી પૂરવાર કરી બતાવ્યું. ૬૦ વર્ષની વયે તેઓએ પોતાની મહેનત થી ગાડી ખરીદી એટલું જ નહીં તે ખતે ચલાવતા પણ શીખ્યા.

૭૫ વર્ષ ની વયે ટીચર ના બંને સાંધારો બદલાવ્યા પછી પણ તેમનો જોશ અને સ્ફૂર્તિ યુવાનો ને શરમાવે એવા છે. હાલ માં ૭૮ વર્ષ ની ઉંમરે પણ મેં તેમને ક્યારેય થાકેલા, હારેલા કે હતાશ થયેલા જોયા નથી. આજે પણ તેઓ દરેક કામ ખૂબ જ આનંદ, ઉત્સાહ અને હિંમત થી કરે છે.

ખરેખર પપ્પા તમેજ મારો હીરો મારા સોલ મોડેલ છો. હું પણ મારી જીંદગી તમારા જેટલી જ ખંત, ધીરજ, આત્મવિશ્વાસ થી જીવવા માગુ છું અને આજે મારા આ શબ્દો મારા પપ્પા ના ચરણકમળ માં સમર્પિત કરું છું.

LOVE YOU PAPA!!

My Father ~ My Hero

Name: **Dr. Mala Shah**

Email : shahmala59@gmail.com

Shri Bansilal Maneklal Shah

☞ My Father ~ My Hero ☜

My father was a gem of a person. He was loved by everyone because of his virtues like helping everybody anytime, always joyous and kindhearted. He had a simple living and was a social worker for Dasha Gurjar Gnati. As he couldnot complete his studies, not only he inspired me for my studies of MBBS, but also during schooling he inspired me for dancing. I did Bharatnatyam Arangetral and stood first among my batch and at that time I could see in his eyes the feeling of pride he felt for me. He had a bad time due to scarcity of money because of loss in business. Eventhough after such hard times he fulfilled my wishes by selling all his savings. He was a very social person and liked to have a gathering among his friends and all those friends were also too much fond of him. He was doing free charity work for Gnati's temple from

constructing to running it and looking after the temple's work and maintenance. Being jealous of his good work towards the community, some cunning and dissatisfied people had put a blame on him for money scandle. That came as a shock to him and he did not disclose it to anybody keeping his feelings to himself. In a few days, he had a acute severe myocardial infarction and couldnot come out of it and passed away at the age of 72. I felt so helpless at that time eventhough I was a doctor. I really miss him. He was a man of simple living. He always used to help others and never expected anything from anybody. He was my idol and a friend, philosopher and guide to me.

Name: **Dr. Malti Rana**

Email : maltirana@yahoo.com

Justice P. U. Rana

☞ My Father ~ My Hero ☜

My father my hero, What a wonderful subject!!, I feel privileged to write about it . Since years I wanted to say thank you to my father and what a great opportunity I got!!. There are so many words in our language Pa, Pappa , Father, Dad ,Bapu. I usually called my father as Pappa. He is truly my real life hero, since my child hood days. When I was child, I used to see him working hard and still he got time to play with us. In childhood my father impression in my mind as “JIN” .Whatever we want to get, we just to say and within few days, our wish fulfilled. I didn't know how he was managing but now as I grown up I do understand. Now, I would like to say something about him as a person and his profession. My father is retired justice. He has all quality one should have in ideal judge. That is ...Very honest, disciplined, fearless, kind hearted, punctual. I borrow all this quality from him. During his tenure he had given some brave judgments. If I have not became a Doctor then definitely I would have persuade Judiciary .As his wish I became gynecologist. Other good qualities of him as a person is, gender equality. We used to stay in society where there is difference in boys and girls. As a child when I

used to go native place then I felt that inequality. But I have to say in my home, I never felt that difference. We were four sisters and my father gave all freedom to us whether to pursue our carrier or life partner or anything else. So I am glad to have dad like him. His other qualities I like to highlight are, under his guidance so many good lawyer and judges trained If I say about his hobby ,then he is fond of reading and so his vocabulary and general knowledge is abundant. Just recently when he visited a book fair with his grand daughter he bought an English dictionary and that too so inspirational as at the age of 75 he willing and enthusiastic to learn and grow himself. In literature so many books and poems has been written about mother but very little about father. According to me father role is very vital in development of child's growth. His work is endless and often times thankless. I salute God for wonderful creation both father and mother. I felt blessed to have father like him. In gujarati one poem “ janani ni jod sakhi nahi jade re lol”, but for me janani is parents. Thank you is not enough word to having both in my life. From his loving daughter Malti.

My Father ~ My Hero

Name: **Dr. Manish Banker**
Email : manishbanker1@gmail.com

Dr. Rajnikant Banker

☞ My Father ~ My Hero ☜

“Some people don't believe in heroes but they haven't met my dad.”

Dr Rajnikant Banker, popularly known as Rajjubhai, was born in 1931, the 5th son amongst 8 children in a lower middle class family in Ahmedabad. As a child he spent carefree, untrammelled days growing up amongst a large family and many cousins and friends, without any supervision or guidance. He was brilliant as a student and passed his matriculation with flying colours. He then decided to go in for medicine, unlike now a days taking the decision on a whim and without parental guidance – the first medical doctor in this large family. It is in BJMC that he met my mother Dr. Shyama Thakore and they decided to join as partners, both in life as well as in medical practice.

They started their first clinic in 1961 in a guest house in a place which was on the outskirts of Ahmedabad in those times; while he continued his Senior Registrarship at the newly opened VSGH. With just the 2 of them and 2 staff members [whose grandchildren still work with me] they set up the place and waited with hope for patients to file in...new consultations for Rs.10, deliveries for Rs. 60 !! His immense skill, ability, dedication and humility made this clinic very popular with his patients.

They then moved to the iconic Dr. Bankers' Hospital in Bhatta, Paldi in 1975. When it was the norm to have tiny rooms and ugly bathrooms, this one had special rooms with skylight, one large OT and a separate Labour room, doctors' lounge, dedicated

autoclave room, indoor and outdoor garden and green courtyards – even an inhouse laundry and incinerator for biomedical waste. Many colleagues told them that such a spacious place was a waste of resources, but they stuck to their vision !!! They soon had patients from all strata of the society, from rabaris to industrialists. Soon Bankers' hospital was a known name all over Gujarat and Bhatta cross roads started being known as Banker hospital road. He was so unassuming, I have to narrate an incident. One day for some reason, he had to take a rickshaw to the hospital and he started giving directions... on reaching the hospital, the rickshaw driver scoffed – You could have saved so much trouble by telling me in the first place that you want to go to Dr. Banker's Hospital !

But what made this hospital stand apart was the quality of medical services. He was farsighted and obsessed with keeping up to date. He had to be not one, not two, but 3 steps ahead of his times. Anything introduced anywhere in the world, he had to learn it, get it and offer to all his patients. Some of the firsts that he introduced are : double puncture laparoscopy [when he 'smuggled' the first set of laparoscope in his bag, the customs officer thought they were tubes], inhouse sonography in an obstetric set up [he sent me for a 3month training in Obst USG during my second year residency in 1984], microsurgery to name a few. He was the first to introduce exchange transfusion for Rh incompatible new-born babies way back in the 80s. Even during his last illness, he

My Father ~ My Hero

had made elaborate plans for a month's training in advanced laparoscopic surgery for endometriosis.

However, his real self was unravelled when he was operating in the OT. A surgeon par excellence - such detailed knowledge of anatomy, tremendous tissue respect, an uncanny art of identifying and dissecting tissue planes – he was an artist, simply a delight to watch. His surgical repertoire was vast and varied; from operative vaginal delivery [whether a Kielland's rotational forceps or applying the cranioclast and cephalotribe] to Wertheim's, Shauta's or exenterations for gynec malignancies to extra peritoneal internal iliac ligation. The procedure that ultimately defined him was Tubal Microsurgery. He must have easily performed the highest procedures in the world and trained hundreds of colleagues. But my favourites were Non descent Vaginal Hysterectomy and Vesico Vaginal fistula repair. Simply mesmerising, it was like poetry in motion. So many times, at the end of the surgery, I would find myself with not a single swab used ... truly and completely blood less ! To add to this, was his composure in the face of an adversity. Any untoward incident or a complication in the OT, and there would be pin drop silence, complete economy of movement, all attention focused on the problem at hand.

To add to this surgical skill, was his passion for teaching. He would finish his day's work, have dinner and then head back to VS for lecturing PG students. Students from all over would come and the lectures would just continue till midnight. He would subscribe to all the latest journals and be up to date with all recent developments.

However, over and above all these, the two qualities by which I would like to remember him are : For him, every patient was the same – whether rich / poor, famous / ordinary, having simple vaginitis /or the most complex endometriosis. He believed each one of them were entitled to the same attention and quality of care. In those days, when catgut was the only suture available, he used to bring boxes of Vicryl whenever he travelled abroad. This was used for whoever needed it – a general ward patient in VS or a deluxe room patient in his private hospital. For him, the financial status

of a patient was one thing but the quality of care was always decided by what the patient needed and what was the best for the patient – the two never crossed.

The second was his humility that every practitioner was a colleague and not a competitor and should always be accorded respect. There was nothing like junior or senior for him. He was always ready to help a colleague in need. He shared excellent relationship with his colleagues at VSGH – there was no politics, no competition, no one-up-manship ! I have never in my life heard him speak ill of any doctor ! Only a person with tremendous self confidence and courage of conviction can have these qualities.

The one thing I wished that he could have done more was publish ! He had such a wealth of data and experience that could have been of so much use to generations to come.. it would have given him so much more long lasting credit than what he achieved.

On the family front, he was the quintessential family man. He was a man of few words. A simple smile or a nod of the head or a twinkle in his eyes or a stare would convey what a thousand words could not. He had very simple expectations from life and small things like a good meal or a nice movie gave him the greatest of happiness. A doting father, he has never said 'No' to my sister Margi or me for anything that we had ever asked for.

The many lessons that I remember my dad for are : his constant emphasis in our family while I was growing up to "Use your R&I." [i.e. use your resourcefulness and initiative]. He taught us that "we were not victims of the circumstances surrounding us, but rather masters of our own destiny". His motto was 'Do for every patient what you would do for your loved ones'. 'Money should be seen as the by product, good medicine is what you should be pursuing'.

My father gave me the greatest gift anyone could give to another person - he believed in me. He gave me all the encouragement and freedom to grow in to the person that I am today. For this, I will be indebted to him forever.

Name: **Dr. Manpreet Kaur**

Email : myjitender1975@gmail.com

Shri Sharanjeet Singh

☞ My Father ~ My Hero ☜

“Pa- pa” “Pa-pa”. Hearing these words brings mixed emotions in every girl’s mind. Smiles and tears, sadness and fear – a whirlpool of bygone moments. Those moments which you want to snatch from the past but can’t have them. They are etched in your memory- the face- young, laughing, playful, friendly, but never a hint of sadness in front of his dear princess. Behind that playful façade, there are thousands of questions and his mind racing to answer them – What job shall I take that I have enough money for my family to fulfill their needs and enough time to fulfill their dreams? Will I be able to give school fees on time? Will I be able to send her to a professional college? Will I be able to find a good life partner for my child? Will she be happy in her in laws’ house? Will I ? Will I ? Will I ? and the journey continues till you now see the old and wrinkled, but still laughing face and never a hint of sadness.

The first step that I had taken had brought out a scream of accomplishment calling out to all the members of the family- “Baby took her first step” for which he was responsible holding my hand tightly and never letting me fall and Lord only knows he never in my life let me fall. Now when we discuss with our patients, it’s just a milestone which a baby has to attain in his/her 1st year. A father’s pride can never be compared when his baby takes the first step or speaks the first word and if the first word is ‘Papa’ —“Chattis inch ka seena aur choda ho jata hain”(I am not talking about our P.M)

Once the first step is taken then walking, running, skipping, cycling, you name it and father takes

credit for all. “yeh to meri rajkumari hain. Maine sikhaya hain.” He also used to feed me and also clean the mess which I created like an artist when my mother was busy. In my first year of school, he made it a point to drop me to school himself and my mother used to pick me up.

Standing in front of him on his Bajaj scooter (now obsolete) I used to revise all the lessons so that I would get time in the evening to play with him. Life was going smoothly, then came my sibling. I saw my territory being encroached by her. But my father sensed my fear and made me understand that now I was an elder sister and had responsibilities to fulfill which I happily agreed to sensing that now I could order my sister around for which I had to wait for few years to do that. But seeing my father caring for us both, I could only imagine to become like my father – responsible, reliable, strong and ever loving.

My father started becoming more busy to satisfy the growing needs of the family. But he took out time religiously to help us in our studies. On his weekly off days, he used to take us out for dinner. We would have idli/ samosas/ bhel (no pizza or pasta in our time). He would never order for himself but come back home and have his dinner. We used to get this treat only and only if our work was complete. Chemistry, Physics, Biology, Mathematics – you name it and he was a pro. We never took tuitions except for 12th std. as our Guru was my father himself. Even my friends used to get their difficulties solved from him. I was proud of my father. All our relatives relied on him for any kind of help. Even in the middle of the night, they would

My Father ~ My Hero

call him if there emerged any emergency. After throwing tantrums, I learnt to ride a two wheeler on his Bajaj scooter. On my first ride, I rode the scooter straight into a man walking on the road. I got so scared that I started crying. But he was patient and didn't scold me and went to the man, who by the grace of God, was not hurt and had a good sense to step aside seeing a girl ride a scooter. I learnt my lesson then – father knows best. But this was only for few days and I was back to doing what I did best – throwing tantrums. Then “papa ko kuch samaj nahi ata hain, purane jamane ki batein karte hain.” Teenage speaking . Got a kinetic after much bickering.”Everybody's got a two wheeler, I feel so embarrassed to go on a bicycle”. No sign of impatience. Just a simple, “OK, learn about all the traffic rules, pass the license test and I will buy a kinetic for you.” He was strict that I broke no rules – neither at home nor anywhere else. I had the freedom to do anything and go anywhere but by the rule book. Just because of his blind trust on me, I never ever dreamt of deceiving Him. When I got selected in medical college, his joys knew no bounds, as I was the first in our family to qualify for medical. During my preparation, I remember he used to fan me with paper when there was no electricity (every second day there was load shedding in our area). In medical college came the real test. We were used to getting 99% or 100%. In medical we used to barely make it to the passing marks; in fact I had flunked in two class tests. I was horrified, petrified, agonized and above all frustrated. How was I going to face my parents? I had become pessimistic that I was not doctor material. But even after learning about my failure, my father was cool about it. He made me sit and understand that I had to work hard and asked me to take my seniors' advise to how to cope with the pressure and they explained that it takes time to get the hang of things and by the time you understand the subject, first year is already over. After many ups and downs, highs and lows, laughter and tears, I cleared my graduation. Marriage proposals started pouring in. But my father was firm and ordered not to disturb me till I complete my PG. Complete? I had not even started. In the first round there was no seat, meanwhile I did housemanship and again tried for PG

admission. This time I got a seat but was not much excited as it was not of my choice. Anyway, days passed by in a haze with continuous or alternate night duties, no sense of time and PG was over. Again relatives started trying to convince my father about my marriage and now even he relented. Once I was watching a movie and I commented about the good looks of a new hero. He immediately told me –“ ab tera hero tera husband hi hain”. In a grave tone I answered – “mere hero to aap hi rahoge PAPA hamesha”. Never in his life, he made us feel that he was weak or unhappy or having any problems. He was always a pillar of strength for our whole family and even the extended one. I was crying at the time of my farewell after marriage, but I remember he took great effort not to show his tears but stoically stood his ground and embraced me, blessing me to stay happy. He tried to inculcate patience in me of which I had not even an ounce.”You have to nurture any relation for it to grow strong. Be true in your feelings and you will get what you deserve. Servitude and patience are the virtues of a doctor.” He has not once let me down and I must have let him down many times because of my stubbornness. He was willing to pardon me and I used to take undue advantage of him. He would encourage me to take my own decisions and tackle all problems myself. He would always be there to support me. As they say – as you sow, so you reap – now I am facing the same problems – teenage tantrums, stubborn and demanding children with ‘don't tell me what to do’ attitude, and mummy ko to kuch samaj nahin ata. I am back to Papa knows best. I am trying to reign in my children and trying to keep myself in my father's shoes and think what my father would say or do, if faced with this problem. Now I can understand how he raised his kids with no one to discuss or to support him. Whenever I face any untoward situation, I just close my eyes – there he is my HERO my FATHER with his unwavering smile, old but wise, frail but reliable and my inspiration. I am proud of him and want to mould my children as he has moulded me.

Name: **Dr. Meenu Bansal**

Email : drmeenu73@yahoo.com

Shri Harkhchand Agarwal

☞ My Father ~ My Hero ☛

It was a chilly evening of November. I was all clad in heavy and warm clothes but still I couldn't help but shiver. It was perhaps the coldest evening the town had ever experienced or maybe it was just what I felt. I held the ashes of my hero in my hands, standing at the gate of our mill. The guard opened the door with a salam. He along with all the supervisors gathered to pay their last respects to their master. I was filled with a mix of emotions. My brothers and I had brought him to his Karmbhumi, his workplace, the place he had built from scratch. As I stood there I was filled with nostalgia. I couldn't help but remember that once a worker had now become the owner of the mill.

As we stood there my thoughts were interrupted by a chaiwala, whom I hadn't seen coming. He approached me and requested, "Didi, can you please come with me to my stall. I want to show you something." My brothers and I followed him to his stall and to our surprise his stall had a temple with my hero's picture in it. It was small framed newspaper cutting. A divine smell was emanating from the incense stick in the temple, making me realize that my dad, my hero wasn't just my hero but a hero for many people. My eyes were filled with tears blurring my vision. The sadness was gushing through my veins reaching each and every cell of my body. My papa, my idol had left me alone.

Chapter 2

It was a hot scorching summer of 1937. An audacious 13 year old boy started his journey to the nearest town. He had no choice left with him – it was either to die out of hunger or to leave the village. In the town he had some distant relatives

with whom he could live with. He started living at their shop as a worker. He used to clean, serve tea and do the accounts for the shop. He also started studying in a school and cleared 10th. But this young little boy was not one of the people who could be stopped. He took his job not as work but as a learning experience. He eventually got married and finally in 1973 he bore a girl- his so called "Lakshmi". He even made a hefty amount the same day in a grain deal. After that it was no stopping him. Apparently I was a lucky charm for him. It was a turning point in his life. He had started climbing up the stairs of success from that day onwards.

Chapter 3

I was always felt papa and I dreamt parallel. I was 8 when I started dreaming of becoming a doctor while dreamt of his building his own factory. It is amazing how time flies by. Also sometimes I feel it's a little ironic that all of us worry about the future in the present and in the future we try to relive the past. Papa started with bicycle moved up to a second hand bullet and finally his own air conditioned car. It was when I completed my MBBS he had finally made his won dream come true – he had made his own factory.

There many stories about papa but one I feel worth sharing. Despite owning an AC car he used to go to his office in a rickshaw. Apparently the rickshaw driver considered him as a lucky token and always wanted him as his first customer of the day. So our driver had to drive the car to the office everyday while papa followed him in the rickshaw.

Chapter 4

Unlike the techno savvy era of today where

everything is just at our fingertips life back then was very different. Especially it was much more simpler in towns like mine. People used to find happiness in such little things of life.

As far as I recall it was 1980, when we got our domestic help Vikram. I remember feeling my heart pour over with pride when papa handed Vikram his first grocery list. I felt rich. Vikram didn't work for us for long. Vikram is today living in Saudi Arabia and is working there as a chef. It is really amazing how destiny works. I remember him calling me once a year to catch me up with his life. Everytime he called he never forgot to express his respect to papa and always regarded him as his God.

Chapter 4

As papa mom and I explored life and its ways we were joined by two more travellers- my dear little brothers. I never felt insecure about sharing papa with my brothers because he never let me feel so. I was still his princess and he was my hero.

I feel that is very apt to say that the person who understands the value of money the most is the person who doesn't have it. Papa had built his empire from scratch. He had put in years hardwork and all his efforts in it. He was a great philanthropist. Even in the days when the business was suffering he didn't stop donating. A major portion of what he had earned he gave it back to the society. I remember him distributing thousands of sewing machines to widows, feeding the poor, donating in schools and building temples. Till date all the birthdays in our family are celebrated in orphanages. The habit of helping others is just only one of the attributes he has passed on to us.

Chapter 5

Papa was never worried about me until it was time for my marriage. He used to believe that since I was going to become a doctor he had to marry me off to a doctor only, since he believed that business families didn't prefer a doctor girl. Even behind his little insecurities I could see his immense love for me. He wanted his daughter to live under all the riches and luxuries.

Chapter 6

Despite being such a busy business man of a high stature my papa never failed to be a part of my little endeavors. I remember taking him to the

neighbours garden to steal some stems of the nettle plant. In those I used to grow rows of nettle in old oil tins.

I remember during the times when I was sick he never left my bedside. It was too painful for him to see him in pain. He was always there.

Chapter 7

From 1973 to 2010 papa had climbed to heights of success. Once a worker himself, he was then employing more than 100 people. He was the epitome of success, kindness and faith. Although he had reached the sky his legs were firmly rooted to the ground.

It was November 2010 when the front page of the local daily reported that he was no more. Hearing the news of the demise the whole market was shut down that day. I remember thousands of people from all walks of life- from rickshawallas to the richest businessmen, had arrived to our house to pay their respects. There were nearly a thousand people gathered outside the graveyard to attend his last rites. When I look back I am dumbfounded at the same time proud that my father had such an impact on peoples lives. In a true sense he was a hero not only mine but for everyone. Till dates my heart swells with pride to say that I am his daughter. His name still renders respect in every nook and corner of the town.

I am now the mother of two children rather two young adults. Its been a decade since papa left me behind. Whenever I think of him I just feel a lot younger, I feel like a child again. It feels like just yesterday he was with me, stealing those nettle stems. I cant thank him enough for what he has given me. I hope God has some provision of rebirth. It would really be a boon to have him as my father again.

कहाँ चले गए आप मुझे सिसकता छोड़ कर
एक दिन तो आ जाओ मुझे मिलने दौड़ कर,,,,

बैठेंगे शाम को दोबारा चाय के साथ
आप सारी बातें बताना क्या क्या किया बिछड़ने के बाद ,,,,

बहुत उदास है ज़िंदगी पापा आप कहाँ हो
मुझे अपनी खबर तो दो आप जहाँ हो. ....

Name: **Dr. Monoo Gupta**
Email : nrgmng@hotmail.com

Dr. R.K.Agrawal

☞ My Father ~ My Hero ☜

Father's Day isn't just about our dad, a lame gift or one last-minute wish. It's all about men, who respect commitments, starts a family and then put their hearts and souls into raising their children. Most fathers aren't famous, although considering what we put them through; they should be the most respected individuals on earth.

When I think about my dad, the one person who comes to my mind is Bhisma Pitamah from Mahabharata, a father figure, a man of few words, a man of solidarity, truth, and 'Pratigya', a man who served his family and his patients with love, affection and total dedication. A man, who is a rock-solid support to his generation, took care of his siblings and family with no ulterior motive.

So let me introduce you to my version of modern Bhisma Pitamah, a simple man sitting in his humble clinic with many degrees & qualifications on board mostly surrounded by people lovingly calling him Papaji, who has helped thousands of people without expecting anything, a well-respected man in the field of medicine, Dr R K Agarwal.

As we grow older, it's difficult to find a medical professional who is humble, down to earth, soft-spoken and kind-hearted. So this is one more reason why this story needs to be told. In our field, we deal with many life-saving challenges every day, and in helping people, emotions take a back seat.

My Father, an inspiration for many people, the endless awards and the prestigious post of the president of the Indian Academy of Pediatrics has not changed his level of empathy, kindness and simplicity. It was the first time in the history of IAP, where most respected post was chosen by highest number of votes and from a humble city like Udaipur.

We all grow up and achieve what we want in our life and sometimes we take relationships for granted. One such our relationship is with our Dad. This might be an emotional post for me, a roller coaster ride for you, but thanks for giving me an opportunity to express my feelings towards my father and I am very sure you will identify with the love, affection, gratitude and emotions reflected.

I am not a writer but I am sure for writing about our own father you need not to be a writer. So here is the most extraordinary story of the ordinary man, who made his mark with his love, dedication and hard work.

Let me take you to moments of my life which makes me respect my father more so. Small kids extremely happy for their turn, why? Because he offers them a '5 Rs' Biscuit packet and sometimes a namkeen packet if they are getting their vaccination done. His OPD chamber daily listens to the lines like "arre beta chodo next time de dena" "Koi nahi baccha thik ho jaye, fees ka kya hai"

Selfless service pays in terms of "DUA" and you achieve greater heights which can not be even touched by others. Most of the patients visiting him are not sound to pay fees but His smile never fades and his patients having blind faith in him believes that even if they don't pay him this man will never deny them his services and their kids are in safe hands

My kids used to love to visit his clinic and I can't explain the extreme joy and happiness on their face, when their Nana offers them biscuit and other snacks. Kids can feel the pure, uninhibited love and definitely you can't get that even after spending unlimited money.

He had an unusual childhood lacking all the

securities that a child usually gets or takes for granted in his family. My Grandfather had paralytic attack when he was very small. The harshness of life had engulfed one elder brother and sister of my father. His childhood Days were spent going back and forth into the experiences of sometimes happiness and extreme hopelessness. He supported his family financially while studying. He was extremely brilliant so he took care of education of his all siblings.

My father's childhood was spent with 4 brothers and 3 sisters with a humble background which made him realize the importance of financial independence and learning. He discovered the pleasure of gaining knowledge early in his life and worked hard towards his goal receiving many scholarships given to the students who excel in their studies.

The simple meal of Aloo and puri was considered by my father and his cousins a feast. How excited they had been to see halwa on their plate and how elated they were while having the meal! In today's time of abundant treats and amusements, it is unthinkable that how he spent his childhood.

He was a teacher's student who proudly completed his M.B.B.S. with a gold medal. After marriage, their world was sweet but life was challenging with me and my brother to take care of, there were financial constraints because both my parents were pursuing their Post graduation and taking care of one big paternal family. In my childhood I never saw my father lose his temper or declined to help anyone.

His simple rule for life was, if you have 1 Roti, just share and have, your stomach might be empty but your heart will be full of love. I respect his incredible capability to control his feelings; I have never seen my father fly off the deal when irritated by an ignorant individual adversity, or in time of any danger or emergency. He lives his life calm, cool and gathered.

Our childhood is full of beautiful memories, which may not involve expensive toys but kids get their leanings and inspiration from their parents. I saw my father taking care of even small things. I remember him making use of even small piece of paper, making envelope from waste paper and using them for his clinic work just to save more trees, collecting and keeping reusable plastic carry bags, saving electricity so that our mother earth does not have excess loads of toxins. A small gesture, little acts of care shows sensitivity of this

humble man. He imbibed the same values in his kids. You absorb what you see and we three are blessed to learn from the best man of this world. We learned to enjoy our life in most natural and simple way.

Once I asked my Dad about one of the most beautiful moments of his life. He told me about when they used to take me 3 kms on cycle, just to have one sip of Coca Cola, which I really enjoyed at the age of 1 year. He told me, that was happiness, that moment of joy when my both parents watched me licking some drops of Coca Cola with sheer admiration was a treat to their eyes.

We were in a very small city; where he was immensely respected owing to his dedication, hard work and zeal to help people. He had all the characters of a great doctor and leader, his clinical knowledge was unbeatable, his management skills were at par with best managers of the field and most importantly he was extremely helping, caring and people's man.

So he is blessed with many awards, research papers and accolades, which is the dream of most of the people from medical fraternity. He enjoyed the highest administrative positions in government service, then he served as President of Indian Academy of Pediatrics, a Pioneer in field of IYCF, Human Milk Bank establishment.

Recently he was awarded Dr. V. Parameshvara Award for Lifetime Achievement in Medicine and Commitment to the Art of medicine “* under” OUTSTANDING & DISTINGUISHED SERVICES AWARD” for the year 2017-18

When you work selflessly towards upliftment of society, recognition comes automatically.

A man can never be defined by the awards he won, his true self can be appreciated by nature of his kids and how he is with them.

So my father's story can't be complete without his emotional aspect. My ever smiling, composed and calm father lost his cool in my marriage. It was hard for him to see his princess going away from comfort of his home. I have never seen him crying in my whole life but that day his tears knew no bound. They were flowing endlessly. I can never forget that day in my life.

All three of us, Now doing well professionally know the value of morality, dedication and hard work. The poise and respect with which my parents have led their life is inspiration in itself. If you feel that my Father's story has touched the right cord try to spend some time with YOUR MAN this father's day.

Name: Dr. Mukesh Bavishi

Email : mukeshbavishi@hotmail.com

Dr. C. L. Bavishi

❧ My Father ~ My Hero ❧

ક્યારેક બુશકોટ કે ઝભ્ભાની ખરબચડી બાંચો, કોઈ રેશમી પાલવથી પણ મુલાયમ હોય છે...સારચે જ!!

પિતા ભલે માતાની જેમ એની કુખે સંતાનને જન્મ નથી આપતા પણ પિતા થકી જ સંતાનનો જન્મ સાર્થક થાય છે.

દેવકીની પીડા સૌ જાણે છે, પણ અડધી રાત્રે નદીના ઘોડાપૂર પાર કરનાર વાસુદેવની પીડા કોણે જાણી?

કૌશલ્યાના ગુણગાન ગવાય છે, પણ મજબૂરીના પહાડ નીચે દટાયેલા અને પુત્રવિયોગમાં તરફડીને મૃત્યુ પામેલા દશરથની પીડા અકલ્પનીય છે.

એજ રીતે સરદાર પટેલના પિતા ઝવેરભાઈ હોય કે મહાત્મા ગાંધીના પિતા કરમચંદ કે મા વિનાની દીકરીને નીડર ચોદ્દા બનાવનાર લક્ષ્મીબાઈના પિતા દામોદર પંત હોય !! પિતા મોટાભાગે પડદાની પાછળ રહીને સંતાનનું ઘડતર કરે છે.

“જનનીની જોડ સખી નહીં જડે રે લોલ” જેટલું જ

“જનકની જોડ સખી નહીં જડે રે લોલ” સાર્થક છે!

Everyone sees his/ her father as a hero and there are no surprises about that. But how and why he sees him as a hero can be different. My father was doubtlessly my hero in all ages - my childhood to my teenage, my school days to my medical college times, my professional career to his last days – he has not given me an occasion to see him any less.

The best thing about my father was that he appeared very ordinary and that evinced his extraordinaryness.

He was a spiritual person without sermons – his life was full of lessons for everyone to see and experience. He was jovial, enthusiastic and caring. I have seen him smiling in adversity and always heard him saying “Don't worry, thai jashe!”

His forthrightness and clarity of thoughts were always inspiring for me. He served the Government as a Class 1 Officer and throughout his career he appeared polite and understanding. He is still admired and remembered by his subordinates in all cities he served. The love for him was amply evident by the number of people who turned out at his Besna – people came from all over the state and expressed their grief – as if they lost their elder brother.

સૌ પ્રથમ આકાર આપે છે પિતા, રોજ એ આભાસ આપે છે પિતા!

આંગળી અળગી કરી ટીખળ કરે, પીઠ પાછળ પાંખ આપે છે પિતા!

માં તિમિરનો ડર ભગાવે છે અને તેજનો પગથાર આપે છે પિતા.

વ્હાલ કરતાં આવડે નહીં એટલે દોસ્ત જેવો સાથ આપે છે પિતા!!

ને ઉજવવું રોજ ફાધર્સ ડે અહીં, રોજ આશીર્વાદ આપે છે પિતા.

1930થી 2003 માં જાણે એક યુગ સમાપ્ત થઈ ગયો હોય એમ લાગે. That is when he was born and when he passed away. મેં એમના સાનિધ્યમાં 45 વર્ષ પસાર કર્યા છે અને મારા માટે એ સૌથી યાદગાર વર્ષો છે. એમને ઉઠતા બેસતા હસતા રમતા અને કામ કરતા જોઈને હું મોટો થયો છું. પ્રથમ વાર ચાલવાનું પણ મેં મારા મમ્મી પાસેથી શરૂ કરીને મારા પપ્પા સુધી પહોંચીને પૂરું કર્યું હતું. અમે 4 ભાઈ બહેનો અને સૌને પપ્પા સરખું જ સાચવે. એમની ફેયરનેસ ગજબની હતી - અમને ક્યારેય એવું લાગવા દીધું નથી કે સ્કૂલના કે અન્ય પરફોર્મેન્સના આધારે કોઈને વધારે કે ઓછું આપવું કે વધારે કે ઓછો સ્નેહ વરસાવવો - મારા બંને પેરેન્ટ્સ વરસાદની જેમ સૌ ઉપર સરખું જ વ્હાલ વરસાવતા! નાના બાળ તરીકે મારી નાની બહેનને ઊંચકે અને હું પ્રશ્ન-સહ એમની તરફ જોઈ તો એ મને કહેતા કે મુકેશ તું હવે મોટો થઈ ગયો છે. મિડલ સ્કૂલમાં હતો ત્યારે મેળામાં ગયા હોઈએ તો સૌથી નાનાને તેડે અને ઘરે આવીને ઈશુ ખ્રિસ્ત, ઘેટાના નાના લંગડાતા બચ્ચાને કેમ ઊંચકે તે સમજાવતા! આમ નાનપણથી મને ક્યારેય અન્યાયની

ભાવના જન્મી જ નહી.

તેમનું આ એક મહત્વનું પાસું હતું કે દરેક વસ્તુ પ્રેમથી સમજાવે - સામે જોઈને સમજાવે અને માથા પર હાથ ફેરવીને હેત વરસાવે અને યોગ્ય સમયે પીઠ થાબડીને ઉત્સાહ વધારે. આજે નાના નાના કામ માટે પણ જો હું મારા સ્ટાફને બિરદાવું ત્યારે પપ્પા અચૂક યાદ આવી જાય!

He was a joy to watch and he was happiness in action!

He used to say "Never complain, never explain"

બંને ત્યાં સુધી ફરિયાદ ન કરો અને બંને ત્યાં સુધી ચોખવટ ન કરવી પડે તેવું કામ કરો. એમની આ સલાહ અમે સૌએ જીવનમાં ઉતારી છે અને એ અણમોલ રતનની જેમ કામ આવી છે! એમની સલાહ આપવાની રીત પણ અનોખી હતી - તમને ક્યારેય લાગે નહીં એવી રીતે વાતની સહજ રજુઆત હોય અને તમે સ્પર્શી જ જાય! એમની સલાહ, સૂચન કરતાં પણ હળવી લાગે.

He was a master of communication – a soft communicator at that!

પથ્થર માં ઉગેલી કૂંપળ બતાવે અને કહે: "મુકેશ, આ જો - અને કહે કે પથ્થર માં કૂંપળ કઈ રીતે ઉગી શકે?"

પછી સમજાવે કે કૂંપળનો જીવન મંત્ર છે: મૂઠુ મૂઠુ, મંદ મંદ, મધુ મધુ!
અને અમે એમના વંશજોએ આ સિદ્ધાંતને પોતાનો જીવન મંત્ર બનાવી દીધો!

He was the uncrowned King and his empire was not limited to his family – the fragrance of his lifestyle had known no boundaries! Such was my Father, My Hero!

હવે મારા જીવનની સૌથી સફળ અને સૌથી કસ્બા ઘટના - મારા પપ્પાએ નક્કી કર્યું કે મુકેશ સૈનિક સ્કૂલમાં ભણવા જશે. માત્ર 9 વર્ષની કુમળી વયે કોઈ બાળકને એના ઘરથી દૂર આર્મી સ્કૂલમાં મોકલવું હશે ભલા? I have always said: I was SENT to this Army School. The story actually is that I loved my Mom so much that I used to follow her everywhere she went and even wait outside the toilet she would go to. I recently heard that actors like Salman Khan also did that. (ha ha ha...) I have always experienced that my umbilical cord from my Mom was never cut... I will forever remain so connected to my Mom indeed! My father decided that I should be sent to a Public School away from home where I can learn the realities of life and get polished through the harsh discipline of a military school. This was the worst and the best decision taken by my father. My Mom had asked only one question: "Are you sure he will make it?" My father was firm perhaps because he could see the future,

he could visualize a young man with OLQ (Officer Like Qualities) decked in him after passing out from a Military School. I joined this Sainik School Balachadi, ranked among the best schools of India after passing its entrance test etc. My father came along, stayed with me there for a day and then while leaving

asked me this question: "તને ગમશે ને?"

I said: "Yes" (I am sure I didn't mean it)

But those harsh discipline and no-nonsense routine were unbearable at first. I started topping my class in academics, debates, quiz, dramatics and so on and slowly I made my ground. All this made me a tough character in body and mind and it opened new avenues for me – I was groomed to become a charming young boy ready to serve the Armed Forces of my country. My father had always followed my progress and used to validate me from time to time. I am who I am because of my schooling and because of that decision taken by my Hero, my Father!

I was agog to join the Army, topped the UPSC and SSB interview but alas, was rejected for my eyesight (myopia). I returned from Bangalore crestfallen as if the world was over for me. It was here again that my father said: Don't worry – you can excel in Medicine – you have topped Gujarat in the All India Higher Secondary Board – take admission in BJ Medical College (after Pre Medical year in Gujarat College). With my father's encouragement and support I came to Ahmedabad at the age of sixteen and made a niche here over a period of time – all because a gentleman who stood like a rock behind me – My Father, My hero!

પણ આપણું મગજ કેવી રીતે કામ કરતું હોય છે એ જુવો - આટલા બધા અરિવમેન્ટ્સ પછી પણ, મને મોકલવામાં આવ્યો હતો એ હું ભુલ્યો નહોતો. બધું બરાબર, પણ મમ્મીથી, ભાઈ-બહેનોથી અને ઘરથી દૂર કેમ મોકલ્યો? એ સવાલ ઘર કરી ગયો હતો. Years later, I did a life altering program called the Landmark Forum and during that program there was a realization – it was the second day of the program – I shared my school story and wept before the audience like a small child and declared that my father did what was best for me. The day ended at around 11.30pm. I told my wife Vidula who participated with me – I told her: I wish to go to see my father... She was surprised. We went to their house, woke them up – they were surprised

and asked “Is everything alright?”

I am all tears as I write this – I hugged my father like never before and told him that “You are the best father of the world and you did what a best father can have ever done for his child” Our relationship leaped to the sky and beyond. I was hugging my hero - my father who had made such a big difference in my life – who perhaps took the risk of being hated initially but he was sure that it will be a happy ending; it will be a tremendous jump for me. That's what my father is about! Looking back, all my proficiency and acumen of language, observation, confidence, grooming is all because of the schooling and that bold decision my hero took for me.

My father has always been most accessible – that's what I like about him the most. He has always walked on ground. He could be approached any time. I do not remember any time he had scolded me or got angry on me at all. He always showed that he believed in me and empowered me to make big scale decisions – all successes he appreciated and all failures he appreciated too – like he was a firm believer that these are indeed the stepping stones for the better times to come (it may sound cliché but experientially so true for me)

I have seen his love for my Mom. He loved her so much and my Mom would tease him as if in disbelief. Once my Mom bought a pair chappals on her own. She was eagerly waiting to show them to my Dad as he came from office.

“આ જુવો - મેં ચપ્પલ ખરીદ્યા છે - કહો જોઈએ કેટલાના હશે?”

પપ્પાએ જોઈને કીધું: “મસ્ત છે. 1200 ના હશે”

મમ્મી તો ખુશ! કહે: “ના ના, સારું કહો - સિરિયસલી.”

પપ્પા થોડા થોડા ઓછા કરતા ગયા પણ કહે “600થી ઓછા તો ન જ હોય.”

ફાઈનલી, મમ્મી victorious smile સાથે કહે “300 રૂપિયામાં લીધા!”

મારા ખ્યાલથી પપ્પા બહુ સમજતા પણ મમ્મીને મસ્તી કરાવે અને મમ્મીને 'વર્થ ઈટ' લગાડતા.

These small miniscule yet real life incidents crystallized in my mind the hero my father was. He used to say: Different strokes for different folks! And he was so right!

મેં એમને એટલા નજીકથી ઓળખ્યાં કર્યાં છે કે ઘણું બધું તો મને

આજે પણ તાદ્રશ્ય છે! પહેલા તાલુકા વિકાસ અધિકારી તરીકે ડિસ્ટ્રિક્ટમાં જતા ત્યારે નાના બાળક તરીકે કોઈવાર હું એમની સાથે જીપમાં ગોઠવાઈ જતો. ગ્રામ્ય વિસ્તારમાં કોઈ હરિજનની ગુપડીમાં જઈને નીચે બેસીને પિત્તળની રકાબીમાં ઓલમોસ્ટ કાળી ચા, પૂરાપ્રેમભાવ સાથે પીતા જોયા છે. એ સહજ મિત્ર હતા કારણ કે તેમને કોઈની પાસેથી કોઈ અપેક્ષા જ નહોતી - બસ નિઃશબ્દ તેમનો સ્વભાવ! આ બધું મેં નાનપણમાં જ જોયેલું ને શીખેલું! The seeds of my social service and giving back to society what you received from them, were perhaps sown then and there.

અમે વેકેશનમાં મામાને ત્યાં મુંબઈ જતા ત્યારે મને પોતાની સાથે અલગારી રખડપટ્ટીમાં લઈ જતા - એ ફોર્ટની કુટપાથપરથી પુસ્તકો ખરીદવાના. He introduced Dale Carnegi to me. He introduced Osho to me – My father took me to his Talk on Chowpati in those days! Unforgettable.

My father would not teach anything per se, you learn by observing him, by imbibing who he was being all his life. He was a larger than life man in a smaller than life frame. He chose not be on a pedestal and talk from an ivory tower, instead he would talk in simple language, through simple inspiring stories and make his point for a life time!

નાનપણમાં એમણે મને અસંખ્ય પુસ્તકોનો પરિચય કરાવ્યો - મેઘાણીની 'સૌરાષ્ટ્રની રસધાર' ભેટ આપી. ગણિતને અને મારે બહુ બનતું નહીં એટલે એમણે એનાક્ષી હોરાના મજાના પુસ્તકો 'આ તે ગણિત કે મજા?', 'કેવીક છે તમારી ગણિત ચાતુરી?' વગેરે ભેટ આપ્યા જે વાંચીને હું ગણિતનો એક્સપર્ટ થયો જેને લઈને હું ઈચ્છા મુજબનું ફિલ્ડ પસંદ કરી શક્યો. This was his lateral logic. Now I cannot imagine that I was bad at Maths.

He would always say: Work hard and work smart. Work not just with your head or just with your heart. Work with the both of them together. This has been a message I have passed on to my beloved daughter too.

He would say: Don't take yourself seriously, take your work seriously.

For littlest hold-ups he taught us patience. He would say: Patience is not about waiting, it is about what you do while waiting! What a great message!

These little things make my Father, my hero!

પૂનમનો મેળો ભરાય અને અમે પપ્પાની રાહ જોતા કે પપ્પા અને મમ્મી અમને મેળામાં લઈ જાય અને એયને મોજ કરીએ! ચકડોળમાં બેસવાથી માંડીને ચણી બોર ખરીદવાની ક્ષણો હજી યે યાદ છે. એમણે અપાવેલું કલાઈડોસ્કોપ (કેલિડોસ્કોપ) છેક હમણાં સુધી સાચવી રાખ્યું! જીવનના જુદા જુદા રંગો અને ડિગ્રાઇન્સ આપોઆપ બદલાય એવું અમને સમજવું જતા સમજાયેલું!

My hero has inspired me more than all the motivation speakers of the world ever can. Simply because I have lived with you Papa, I have enjoyed you and I have loved you!!

તમારી સાથે વિતાવેલી એ તમામ ક્ષણો મને યાદ છે. ભાવનગર રહેતા ત્યારે રોજ સાંજે ટેકરી પરના તપ્તેશ્વર મંદિરના દર્શન કરવા આપણે સાથે જતા અને તમે નાની નાની વાર્તાઓ કહી હસાવતા હસાવતા ઘણું બધું શીખવ્યું છે એ કેમ ભુલાય!

મારી દીકરી મને તું કહીને બોલાવે છે એમ હું તમને તું કહીને ક્યારેય બોલાવી ન શક્યો એ કદાચ સમયનો તકાવો હશે એમ માનીને મન મનાવું છું!

મારી સાથે એક દોસ્તની જેમ ટીવી પર મારી ફેવરેટ ગેમ્સ જોવા તમે બેસી જતા - પછી એ ફૂટબોલ વર્લ્ડ-કંપની મધરાતે આવતી મેચીંગ હોય કે પછી 1975માં રેડિયો પર સાંભળેલી એમ્સ્ટર્ડમમાં આપણે જીત્યા હતા તે હોકીનો વર્લ્ડ કપ હોય, you have been like a buddy – that's why you are my hero!

‘બને તેટલું જાતે કરવું અને બને તેટલું જતું કરવું’ એ તમારો જીવન મંત્ર, તમારા હૃદયની વિશાળતા અને ઉદારતા બતાવતો રહ્યો!

તમને એક્સીડેન્ટ થયો ત્યારે હું આઠેક વર્ષનો હોઈશ - અને જે રીતે તમે એ ઘટનાને હેન્ડલ કરી હતી - ઓ માય ગોડ, it was so inspiring!

"તારી વાત સાચી લાગે છે" એમ કહીને આર્ગ્યુમેન્ટ હારીને પણ સામે વાળાનું દિલ તમે જીતી લેતા.

નાની નાની વાતોમાં પણ બધાનો આભાર અચૂક માનવો અને લોકોની આવડતને બહાર લાવી તેને વેલીડેટ કરતા મેં તમને જોયા છે!

Your straightforwardness was amazing. You could tell it to people without hurting them and that was more amazing!

You taught me to deal with patients with passion and compassion and it has become my second nature.

You had a unique quality of correcting yourself even in the middle of a conversation.

મેડિકલ કોલેજના દિવસોમાં

એકવાર પપ્પા કહે: "તમે ડોક્ટર લોકો નિર્દય હોવ છો."

એટલે મેં કહ્યું કે "નિર્દય નહીં પપ્પા, સ્વસ્થ!"

તો પપ્પા કહે: "આઈ થિન્ક યુ આર રાઈટ!"

નાનો હતો ત્યારે મને febrile seizures આવ્યા અને મારી મોમ માથામાં બરફ ઘસે અને પપ્પા હાથ પકડી રાખે. ખુબ પ્રેમથી કહે: "બેટા, હમણાં સાત્તં થઈ જશે, ચિંતા ન કરીશ, હું છું ને" and lo

and behold, history repeats itself – similar incidence happens in 2003. પપ્પા પથારીમાં છે - સિરિયસ લીબીમાર છે અને મેં એમનો હાથ પકડ્યો છે પણ હું એમને એમ નથી કહી શકતો કે "પપ્પા, તમે સાજા થઈ જશો, ચિંતા ન કરશો, હું છું ને!" This is the travesty and tragedy in the life of a medical professional.

મંદિરમાં જઈએ અને ભીડ હોય તો પપ્પા ખભે ઊંચકી લેતા ત્યારે ક્યાં ખબર હતી કે આ ખભે ઊંચકી લેનાર જ ઈશ્વર છે!

પણ

પપ્પા, તમે ઈશ્વર નથી. કારણ કે, ઈશ્વર ક્યારેય દે ખાતા નથી.

પપ્પા, તમે ઈશ્વર નથી કારણ કે ઈશ્વર હંમેશા મારી દરેક ઇચ્છાઓ પુરી નથી કરતા.

ઈશ્વર ક્યારેય મારી બાજુમાં બેસીને, મને સમજાવતા નથી.

મારા ખભા ઉપર હાથ રાખીને, 'હું તારી સાથે છું' એવું ઈશ્વર તો ક્યારેય બોલતા નથી.

તો પછી, તમે ઈશ્વર કેવી રીતે ?

ઈશ્વર ને રોજ મારી ચિંતા નથી થતી. ઈશ્વર તો મારી વાત ન પણ સાંભળે

પણ તમે તો હંમેશા મારી વાત સાંભળો છો. તો તમે ઈશ્વર કેવી રીતે ?

હું બોલાવું, તો ઈશ્વર 'મંદિર' માં સાવ નવરા હોવા છતાં પણ મંદિર છોડીને મારી પાસે આવતા નથી.

તમે તો 'ઓફીસ' નું આટલું કામ પડતું મૂકીને પણ મારી પાસે આવી જાવ છો.

તો તમે ઈશ્વર કેવી રીતે ?

પપ્પા, તમે ઈશ્વર નથી. કારણ કે ઈશ્વર તો સુખ અને

બંને આપે. તમે તો ફક્ત સુખ જ આપો છો...

આમ સૌના યાહીતા અને સૌના લાડીલા અને મારા જેવા અનેકના હીરો એવા મારા પપ્પાએ 2003માં વિદાય લીધી. અને તમને જાણીને આશ્ચર્ય થશે પણ અમે એનો ઉત્સવ જ મનાવ્યો હતો - સૌ પ્રાર્થના સભામાં આવ્યા - લોકોનું કીડિયારાં ઉભરાયું - એ બધાએ હૃદયની લાગણી વ્યક્ત કરી ત્યારબાદ અમે સૌ નાર્યા અને કોઈ ઉત્સવ હોય તેમ તેમના જીવનને યાદ કરીને આનંદ વ્યક્ત કર્યો. આજે પણ અમે સૌ કુટુંબીજનો બેસીએ ત્યારે એમના વ્યક્તિત્વને, એમના અસ્તિત્વને યાદ કરીએ - આંસુ આવે તો સહેજ રડી લઈએ અને એ વચ્ચે એમના કરેલા કાર્યો ને પણ ખુબ ભાવપૂર્વક યાદ કરી લઈએ છીએ!

લવ યુ પપ્પા!

Name: **Dr. Munjal Pandya**
Email : munjal17@gmail.com

Shri Jayesh Pandya

☞ My Father ~ My Hero ☜

I am a son, a son of The Hero, who has inspired me to be what I am today... The Hero who has always been standing by the side of family in form of a solid infallible pillar... The one who has shielded the family all the times; the one who, along with my mother has made me and my brother, who we are today! And this is his story, from my eyes...

Do I remember when I saw him for the first time? No, I don't remember, but I know that I've known him from the very beginning corner of my memory tunnel. I had feeling of his beard and moustache on my little hands, and my memory always gets a booster when I see those photos of 'little me' lying over him.

Every father does a lot of things for his children. They say, everyone appreciates mother, and rarely the world celebrates the contribution of father, but I feel, it is not true. Farther does not need such a celebration as a part of gratitude, (mother doesn't as well), he simply gets satisfied with the outcome of the process he has contributed to. I remember the gladness on his face when I and my brother used to sing his favourite songs, one of them was 'Ram Lakhan' title track. He used to feel proud when we made drawings of our favourite cartoons, i.e., 'He-Man' on the blackboard. Every Sunday, we got a new bat and ball and yes, it was the day, when he could observe our progress of the week in sports. During summer vacations, every evening,

we eagerly waited for his arrival from the office. However tired he was, his bag always carried our favourite comic books, and yes, we used to sleep only after finishing the book!

As a child, I used to feel 'How fortunate he is! He just goes to office, comes back, has dinner with us and sleeps! No homework, no studies, no examination!' Such a childlike thinking was there, because I never saw him buried under bricks of social/ professional/ personal challenges! Only after growing to a certain age, I realised that, that particular stage of childhood was the golden one! Whatever we told him to play with us, we never got a 'No' in reply! I haven't seen him lazy throughout my life! During our college days, I and my brother started bowling faster, and when 3 of us played cricket, he used to face the heat of our bowling without any trace of pain on face, even after being hit! While doing wicket keeping, if the ball overpassed him, he would run quickly to get it back, reflecting his ever youthful stamina!

Given a choice, we never chose him to teach us academics! Mother was always a better choice, for us! So, we used to compete for getting her to teach, as the remaining one was allotted to him! We got reprimanded many a times for not focusing on, or for making same mistakes whenever our fate decided him as our teacher. (I feel I'm the same

way, as he was!) When we started going to school on bicycle, he used to accompany us till the school for almost a month! I and my brother did well in academics throughout our school days, and the pride was reflected on his face in form of his glowing face and a little smile and a trip to Kankaria. Never ever I saw him or my mother boasting of our achievements, and I've learnt this big lesson from them. Whenever we achieved something in school, music or drawing competitions, they always told us to be grateful to teachers and to God.

Every joint family has little turbulences, but we were never exposed to its existence; as we had this wall in form of our father, standing tall, averting every wave that might hit us! My father and mother, both dedicated their lives to us. They used to restrict themselves socially in our important academic years, used to run for our academic materials! Education was the priority, but we were never deprived of channels, nor our sports, nor anything of the routine schedule. When I heard of the stories of people reading 16 hours, 18 hours, I was surprised and was glad to feel the faith they had in us!

While I was doing my residency, he started his M. Tech. after passing entrance examination of CEPT, a prestigious institute! It was his dream, which he couldn't complete due to social commitments. So, we both were in the boats of Master's degrees, his stress wouldn't be different from mine, as he was studying along with his work! My PG exam was coinciding with his final exams, and I was restless a bit, but he was all at ease, and finished his M. Tech. with flying colours!

Once he told us of his college days; he used to open random pages of his books while on the way to his examination, and the confidence he had carried, helped him a lot. Once asked by an examiner, 'From which topic I should ask you', he replied, 'From any topic you want, sir', and needless to say, he did amazing in viva. My attempt to mimic the same in

my University Pharmacology viva crashed badly nose down!

We always dreamt of having biceps like him! But I never worked for it! My grandfather used to do push ups in his 90s, and continuing the tradition, our terrace used to have all those challenging equipment for physical strengthening! Father always told me, 'Your impression is how well and firm your handshake is!' He is one sturdy guy who even after retirement, wakes up early morning and does his routine exercise. Many a times, it was tiring when he used to wake us up on vacation days, for running around Kankaria lake early morning! Our library was, (and upgraded version is) full of great books, but I developed reading habit only after my 12th standard.

I saw him getting emotional on some of the occasions. He is the person who's like a coconut, always giving in to emotional challenges. I have heard many a times the story of my "baabri", where while my hair were getting cut, and I was crying, simultaneously, he was also crying! While he was away from home for work purpose, he used to call back home, and used to describe what he was going to get for us! On one occasion, he talked of 2 pianos, one for me and one for my brother, when he arrived, we got those little cute toy pianos, and they were the first instruments, on which we learnt our first tunes! We still have those, preserved at home! He always believes in giving away things if some relative asks for it, and yes, he lost a lot, too! But then, he felt, if somebody needed it, it was ok to be on losing side. He always put his heart before anything.

The Hero, I wrote about, is someone who always inspires me to carry on, to keep walking, to accept whatever we've, but to keep progressing and at the same time, helping those whomever we can! I am, and will always be grateful to God!

Name: **Dr. Niralee Kalariya**

Email : niraleejk2408@gmail.com

Shri Rameshbhai Patel

ॐ My Father ~ My Hero ॐ

Let's begin with a shloka from Mahabharata :

**पिता धर्मः पिता स्वर्गः पिता हि परमं तपः।
पितरि प्रीतिमापन्ने प्रीयन्ते सर्वदेवताः॥**

My father is my heaven, My father is my Dharma,
He is the ultimate penance of my life.
If he is happy all deities are pleased.

A father is neither an anchor to hold us back nor a sail to take us there but a guiding light whose love shows us the way. A father is someone who wants to catch you before you fall but instead picks you up, brushes you off and lets you try again. A father is a son's first hero and a daughter's first love. A father is someone who listens, suggests and defends and knows your mind without you saying it. A father does not tell you he loves you. He shows you. A father faces several adversities in life but never lets his family feel their effects. He hides his problems and sacrifices his desires for his family members and does everything he can to always keep them happy. We can understand a father better by the following shloka from the Chanakya Neeti :

**जनिता चोपनेता च यस्तु विद्यां प्रयच्छति।
अन्नदाता भयत्राता पञ्चैता पितरः स्मृताः॥**

One who gives birth, one who brings closer [to the Lord, to spirituality - by means of initiating through

the sacred thread ceremony], he who gives knowledge, he who gives food, he who protects from fear - These 5 are deemed as fathers.

Some people don't believe in heroes but they haven't met my father.

"The greatest gift I ever had,
Came from God, I call him dad."

My father portrays the perfect blend of tough and sensitive. He is calm, kind-hearted and compassionate. At the same time he is disciplined, punctual, hardworking and dedicated to his work, yet has a striking balance in life between work and family. He is always there for us when we need him. In addition to being an inspirational father, he is also a caring and supportive husband and an obedient son. His wit and sense of perception amuse many. He displays profound intelligence and exemplary patience. He is an honest, generous, humble and polite man. He is a man of integrity, absolute ethics and is highly principled. He has a strong, impressive character and a magnetic personality.

My father taught me how to live by letting me watch him do it. My father has always been an unbiased critic, an exceptional guide, a faith instiller and a confidence booster, who has ultimately framed me to what I am.

My father teaches me the ethics of life. I love to live

My Father ~ My Hero

by his morals. He teaches me to follow my conscience, speak the truth, perform the right deeds and then always be fearless and brave no matter what. He teaches me that the key ingredients to success in life are hardworking, positive thinking and self confidence. He teaches me to always put my best effort forward and when that's not enough, keep trying. He always solved all my doubts and uncertainties be it in studies or in real life. He educates me not to be dispirited by failures nor be big-headed by success. He teaches me to always trust my gut and instinct and listen to my inner voice. My father has given me the greatest gift ever - he believes in me and that is the reason my belief in myself and my abilities grew stronger and I became more ambitious. He teaches me to own my intelligence and not let others undermine it. He teaches me to unveil my strengths and always take pride in my accomplishments, but at the same time, never forget humility.

I still remember when I was little, how I saw and learnt about this world sitting on top of his shoulders. I used to feel like being on top of the world - like a princess. This is like how every father makes his child feel.

Whenever stumbling stones in my life make me fall, he points out my mistakes and encourages me to rise and try again. Whenever I find myself on the cross roads of the challenges that life has to offer, he shows me the right path I must choose and follow. In the ups and downs of my life, he teaches me to remain calm and be brave enough to take correct decisions. My father has also taught me to care and share. I, being a gynecologist, am fortunate enough to have had the opportunity to serve and give back to the society. He teaches me to respect every being but above all, respect myself and understand my true worth. He encouraged me to be independent at the same time, I also learnt from him that needing help and

asking for it is not a weakness but demonstrates strength. He tells me that loving myself and caring for my happiness is not being selfish, it's necessary. Also he asks me to perform noble deeds and speak kind words and always help those in need. That is the way to find real and lasting happiness and satisfaction; not go searching for happiness elsewhere, but find it within me.

He teaches me that all relationships demand effort before they flourish and not everyone will always agree with me. He explains that the relationship and the person is always more important than winning an argument. He asks me to try and adjust and mould myself to the demands of any condition and stay conceited in any situation. He assures me that their love and support will always be there for me- no matter what.

Sadly, in the present scenario many youngsters fail to repay their debts towards their elderly parents and consider them as their enemies, failing to perform their responsibilities towards them, failing to serve them when they need them the most. By the time a man realizes that maybe his father was right, he usually has a son who thinks he's wrong. Isn't it true? Think for yourself.

The overall inference is that "father" is indeed the noblest title a man can be given.

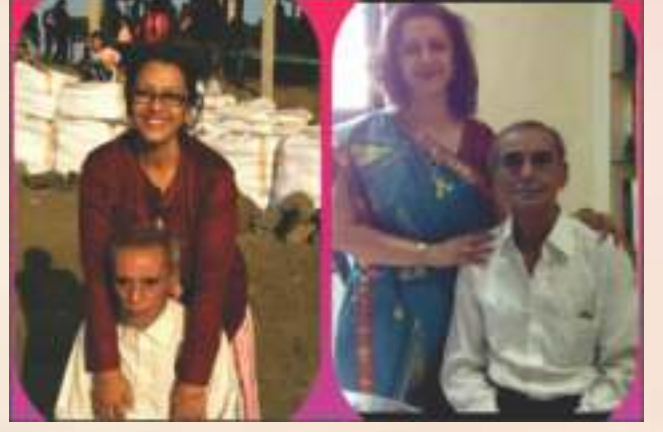
In conclusion, I would like to cite the following shloka from Ramayana :

**यतः मूलम् नरः पश्येत् प्रादुर्भावम् इह आत्मनः ।
कथम् तस्मिन् न वर्तेत प्रत्यक्षे सति दैवते ॥**

A man can see his father as the cause of his existence, so why wouldn't he want to behave [towards his father] as if his father were the visible God.

Dear father, to the world you are just one person, but to me you are the world...

Name: Dr. Nivedita P. Vaja
Email : niveditavaja@gmail.com

Shri Mukundray Dave

❧ My Father ~ My Hero ❧

વિષય વાંચતા જ આંખો સામે એક ભોળો હસમુખો ચેહરો આવીને ઊભો રહ્યો જાણે કહી રહ્યો હોય કે ચાલ ત્યારે આપણે ફરીથી એ ક્ષણો ને જીવીએ જે સમય ની સાથે ધીમે ધીમે યાદો માં પરિવર્તિત થઈ રહી છે.

દરેક વ્યક્તિ માટે એના પિતા એના હીરો,,,,,,, ના ના પેહલા હીરો હોય છે;જીવન માં એના પછી ઘણા પાત્રો આવે છે અને આપણા જીવનમાં હીરો નો રોલ નિભાવે છે,, પણ એ પહેલાં હીરો ની તોલે ક્યારેય ના આવે, ♥!!!

જીવનયાત્રા

સૌરાષ્ટ્રના હળવદ જેવા એક નાના ગામથી ઉદયપુર જેવા રાજસ્થાનના એક મોટા શહેરમાં પોતાની મેહનત,વડીલોના આશિર્વાદથી 10 ધોરણ ભણેલા કર્મ માં નોકરી કરતા બ્રાહ્મણ પિતા ના બીજા સંતાન એટલે કે મારા પપ્પા એટલે કે મુકુંદરાય ભૂપતરાય દવે, 11 જુલાઈ 1939 રોજ જન્મ્યા હતા.નાનપણથી જ સચુંકત કુટુંબ માં રહેલા,પ્રણ બહેનોના ભાઈ એટલે લાડકા તો ખરા જ.પણ મારા દાદા એમની નોકરીને લીધે જમ્મુ કાશ્મીરમાં રહેતા હોવાથી નાનેથી જ ઘરના નાના મોટા કામમાં મદદરૂપ થવાની ભાવના હંમેશા રહી.પોતે પોતાનું ભણવાનું તો કરી જ લેતા પણ સાથે બધી બહેનો ને પણ ભણવા માટે પ્રોત્સાહન આપી ઉચ્ચ શિક્ષણ અપાવ્યું.

સ્કૂલના સમયથી જ રમતો પ્રત્યે ખૂબ જ લગાવ. તંદુરસ્તી નું ખુબ જ મહત્વ હતું.શારીરિક વ્યાયામ નો શોખ જે જુદી જુદી રમતો ના રૂપમાં પૂરો થતો રહ્યો . સાયકલિંગ, સ્વિમિંગ, ફુટબોલ, હોકી જેવી રમતો નો શોખ ઉદયપુર ના ઊંચા નીચા ટોળાવવાળા રસ્તાઓ ઉપર વિકસતો રહ્યો.મિત્રો ની ટોળકી પણ એવી જ,શહેર ના જુદા જુદા સ્થળોએ ફરવાનો પણ એટલો જ

શોખ. એ જમાના ના પ્રસિદ્ધ એક્ટર દેવાનંદ ના પ્રશંસક,,, તેમના જેવા કપડાં અને હેર સ્ટાઇલ પણ કરતા.

મોરબીની પ્રખ્યાત લખદીરજી એન્જિનિયરિંગ કોલેજમાંથી સિવિલ એન્જિનિયર થઈ પહેલી નોકરી મુંબઈ જેવા મોટા શહેરમાં મળી પરંતુ ઘરના વડીલોની ઈચ્છા ને માન આપી 2 મહિનામાં પરત આવી ગુજરાતમાં સરકારી નોકરી શરૂ કરી. જુદી જુદી જગ્યાએ થતી બદલી વચ્ચે મારી મમ્મી સાથેનું તેમનું લગ્નજીવન મારા માટે એક આદર્શ છે . તેમની વચ્ચેનો પ્રેમ, આદર અને હંમેશા એકબીજાને મદદરૂપ થવાની ભાવના ઉદાહરણીય હતી. મેં એમને ક્યારેય લડતા જોયા નહોતા.મારી મમ્મી ને ઘણી શારીરિક બીમારીઓ હતી ત્યારે એને ઘરના પણ દરેક કામમાં મદદ કરતા જે મેં બહુ ઓછા પુરુષોમાં (એ જમાનાના)જોયું છે.

શરૂઆતની વારંવાર થતી બદલીઓ અને બધા પોસ્ટિંગ સૌરાષ્ટ્રમાં થયા હોવા પછી અચાનક એક વાર પપ્પાની બદલી છેક દક્ષિણ ગુજરાતના એક સાવ નાના ગામ મોટામિયા માંગરોળ ગામે થઈ ત્યારે એક નવો જ અનુભવ થયો. એ ગામ માં બસ દિવસમાં એક વાર જ આવતી અને રેલ્વે સ્ટેશન તો હતું જ નહી. ત્યાં નોકરી સરકારના ઇરીગેશન વિભાગમાં હોવાથી આજુબાજુના ગામડાઓ માં સર્વે અને સિંચાઈની કામગીરી માટે ચાલતા અથવા સાયકલ પર દિવસના કેટલાય કિલોમીટર ફરવાનું થતું,,પણ પપ્પાએ ક્યારેય ફરિયાદ નોહતી કરી. એમના થાકેલા પગ ઉપર કાસા ના વાટકા થી ધી ઘસવાની પણ એક મજા હતી.

એજ નાના ગામ માં અમારી આજુબાજુ મુસ્લિમ, કુંભાર, પછાત વર્ગ ના કુટુંબો પણ રહેતા. તેમના જુદા ધર્મ કે જ્ઞાતિને લીધે કે જાતપાતના ભેદભાવ રાખીને કોઈ ને ત્યાં આવવા જવા પર કે

સાથે બેસી ખાવાપીવા પર અમને ક્યારેય પણ ટોક્યા નહીં.ત્યાં બંધાયેલા સંબંધો હજી પણ અમારી સાથે છે.માણસમાત્ર સાથે સમાન વહેવાર કરવાનું અમે એમની પાસેથી જ શીખ્યા છીએ. મારી મમ્મી બધાને ભણાવતી, ભરતગૂંથણ,રસોઈકલા વગેરે શીખવતી. તેઓ હંમેશા બધાને આગળ વધવા માટે પ્રોત્સાહિત કરતા.એક પ્રાથમિક શાળા ના શિક્ષક યુગલને જ્યારે પપ્પાએ આગળ ભણવા માટે સમજાવ્યા જે પછીથી એક ખૂબ સારા વકીલ બન્યા. ત્યાં બધા જ નાનામોટા તહેવારો સાથે ઉજવાતા.પોતાના જ્ઞાન અને અનુભવનો બધાને ફાયદો થાય તેમ કરતા.

એ પછી જ્યારે સાવ નાના ગામડાથી થોડા મોટા ગામ માં આવ્યા ત્યારે અમે ભાઈ બહેન પણ મોટા થયા,, એમને નોકરીમાં મળતી દરેક બઢતી સાથે મોટા હોદ્દા અને જવાબદારીઓ પણ આવતી ગઈ. પરંતુ વારંવાર થતી બદલીઓથી અમારું ભણતર ના બગડે એ માટે એમને કેટલાય વર્ષો અપ ડાઉન કરી નોકરી કરી. સાથે જ મારા દાદાદાદી જે વર્ષોથી પોતે રહેતા એ ઉદયપુર શહેર છોડવા ના માંગતા હોવાથી એમના પ્રત્યેની જવાબદારીઓ પણ સુપેરે નિભાવી. ક્યારેક વધુ દૂર થયેલી બદલી માં એકલા પણ રહ્યા,, હવે જ્યારે વિચારું છું તો સમજાય છે કેઆ એમણે અમારા ઉજવણ ભવિષ્ય માટે કરેલો ત્યાગ છે જેની પૂર્તિ હું ક્યારેય ન કરીશકું.

એકસકચુટિવ એન્જિનિયર તરીકે જ્યારે પપ્પા રીટાયર થયા ત્યાં સુધી ની એમની લાંબી કારકિર્દીમાં એમણે હંમેશા ઈમાનદારીથી નોકરી કરી.ઈરીગેશન જેવા મલાઈદાર કહેવાતા સરકારી ખાતામાં હોવા છતાં ક્યારેય કોઈ લાંચ સ્વૈચ્છિક કે કોઈ ની તરફેણ કરી નહીં.અને એટલે જ એમણે એમનું પહેલું ઘર રીટાયરમેન્ટ પછી મળેલા પૈસામાંથી ખરીદ્યું હતું.. અને એજ બધા ગુણ એમણે અમને આપ્યા છે.

એક માણસ તરીકે મારા પપ્પા ખૂબ જ સીધા સાદા, ભોળા કઠી શકાય એવા, ખુશમિજાજી, મજાકિયા સ્વભાવના , કુદરતને માણવા વાળા,, ફરવાના, ખવાપીવાના શોખીન હતા.વિવિધ કલાઓ પ્રત્યે એમને ખૂબ માન અને રુચિ હતી.ગીતોના એ ખૂબ શોખીન હતા. નાનકડા ગામમાં જ્યાં વધારે સવલતો પ્રાપ્ય નોહતી અમને સંગીત કે નૃત્ય ન શિખવી શકવાનો એમને હંમેશા વસવસો રહેતો. એ મને કાયમ ગીતો ગાવા પ્રેરણા આપતા,, એ જમાના માં ઉપલબ્ધ ટેપ રેકોર્ડર અને કેસેટ લાવી ગીત અને સંગીત વિશે શીખવતા. મને હજી યાદ છે એકવાર મારે સ્પર્ધામાં ભાગ લેવા ગીત શીખવું હતું પણ એની કેસેટ મળતી ન હતી,, ત્યારે એ મુવી જ્યાં થિયેટરમાં ચાલતું હતું એના માલિક ને વિનંતી કરી

થિયેટરમાં જઈ એ ગીત ત્યાં ઉભા રહી રેકોર્ડ કરી લાવી મને શીખવ્યું હતું,જેમાં મને ઈનામ પણ મળ્યું હતું.

પપ્પા ની એક બીજી ખાસિયત એ હતી કે એ નાની નાની વાતમાં વિચારમાં મૂકી દે એવા જોડકલા બનાવી નાખતા. જેમકે

“”ઇસ પાર હું મૈ ઓર ઉસ પાર સરયાઈ

બીચ મેં હૈ બડી ખાઈ, “”” ,,એવું લાગે કે જાણે નોકરીમાં સાચા રહેવા માટે કરવા પડતા સંઘર્ષ વિશે કહે છે.બીજું એ કેહતા જે મને ખાસ યાદ છે કે

“”બેસો એવી જગ્યા જોઈ

ઉઠાડે ના કોઈ”” કદાચ એ કોઈને નડતરસ્વ ના થવું એમ કહેવા માંગતા હોય એમ લાગતું જે એમના સ્વભાવ માં જોવા મળતું.

આ ઉપરાંત એમની યાદશક્તિ એવી સતેજ હતી કે ઘરનાં,, નોકરીના કે સામાજીક કોઈ પ્રસંગ એમને તારીખ વાર સહિત યાદ રહેતા.મારા મમ્મીના અવસાન પછી એમને અલગઝાઈમેર ની અસર થઈ ત્યારે પણ એમને એમના સાત પેઢીના નામ યાદ હતા જે બોલતા હોય એવો વિડીયો અમે સાચવી રાખ્યો છે.

પપ્પા વિશે લખવામાં નિબંધ તો શું બુક પણ લખું તોકદાચ આ લીસ્ટ તો ક્યારે પણ પૂરું નહીં થાય પણ એક વાત છે કે મંઝિલ પર પોહચવાના આનંદ કરતા સફર નો આનંદ વધારે હોય છે એ જ રીતે લીસ્ટ પૂરું ન થઈ શકે તેમ વિચાર્યા કરતા આ બધું લખતી વખતે પપ્પા મારી સાથે ન હોવા છતાં એ હંમેશા મારી સાથે મારા વિચારોમાં, વર્તનમાં, સિદ્ધાંતોમાં હંમેશા મારી પાસે જ છે એ એહસાસ જે થયો છે એ મારા માટે વિશેષ છે. આભાર આ વિષય બીજ રોપવા બદલ.

Name: **Dr. Parul Bansal**

Email : parulbansal@yahoo.com

Dr. I. D. Bansal

☞ My Father ~ My Hero ☜

Father,dad,papa,pitaji,bapu,appa and million other words are use to address a man who represents the head of the family and I have often wondered what to call my dad , a name that can do justice to the powerful personality that he is and the even more powerful impact he has had on my life.Millions and trillions of essays have been written on mother and motherhood and the man who stands at the back giving support and backbone to the family is often lost or left unmentioned or ignored.Mothers are always perfect , mothers epitomise love and sacrifice, mothers are put above god and while they take the credit and applause I feel it's the fathers which work silently day in and day out to provide the best for their family.The saying that behind every successful man is a successful woman can be easily modified and it can be said that behind every successful being is a loving family and a hardworking father.And though the word hero seems small for what he is and what he stands for me I would try to do justice to him by writing and putting across my true feelings for him and by the end of this essay Even the word superhero will fall

short for him.

My relationship with my father has grown slowly and evolved over a period of time and this relationship has grown stronger and more beautiful by each passing day.When I was young father was always a formidable word and one mention of him could scare me and make me do anything and everything.Though he never spoke loudly or scolded or even frowned my mother used his name as a warning to make us more disciplined and productive in our lives.He was a hardworking and patient man who would work hand in hand with my mother sharing and doing his part of chores to see that our life was smooth and ran in a well oiled fashion.And where people just talk of equality and equal rights for women he set an example by not only letting my mother be a working woman but by also helping her in household work.In his own silent manner he taught us that family comes first and he would do anything and everything for the betterment of the family.

As I grew and education became tougher he became a philosopher, guide and friend.He

pushed me when I needed it, helped me when I failed, scolded me when I was stubborn and wiped my tears when I could not achieve my goals. He never showed his disappointment but only nudged me to do better and to realise my full ability and potential. From a father-figure to a friend – that's how the relationship shifted from school to college days. He realised the struggles of a college student leaving a small, secure world to find a place in the giant society and he smoothed out the bumps by always being there, always listening to me patiently, always guiding by suggesting and never forcing his opinions on me. One thing he always taught me by setting an example himself was to respect and see the best in everyone. He was always appreciative, always encouraging, always applauding, always admiring and that made him the most positive force not only in my life but in everyone's life he touched. I still remember his stories and anecdotes from his college days which would scandalise me but reaffirmed that my father too was once young and fancy.

The dynamics kept on changing through the years I left home to study. He would talk to me for hours and his only concern would be my happiness and my state of mind. And that is where I felt and saw a mother in him. Through his caring ways and his concern he made me understand and realise that a parent is a parent and a parent's love is undiluted and pure and free from expectations and demands. You just have to be you to be loved by your parents. There is no difference between the love of a mother and a father. They both love and sacrifice without thinking or batting an eye. By

leaving home I felt I had taken away a part of him and his heart with me. He wanted to protect and nurture me but I wanted to fly and live my own dreams. But he stood back with unconditional love and support and let me be without any conditions or promises.

After marriage and becoming a parent and facing similar challenges myself I realised how well he had shaped me as an individual. Every time I would face a dilemma I would think 'what would papa have done in a similar situation.' I would go back to my childhood days and try to recollect similar situations and my father's response to them and then tried to follow the same path because time has taught me that his decisions have been best and have stood the test of time. Now I want to be like him and want my husband to be a father like him. He has taught me love, respect, forgiveness, empathy, sympathy, sacrifice, patience and has given me the eternal gift of peace, happiness and confidence.

Like a true hero he has changed with changing time and though people become more rigid with passing years he has become more understanding, more accommodating, more forgiving, more adjusting, more giving and more broad-minded. He sees his grandchildren as they should be in these modern times and tries to fit in their world as easily as he did in ours. For him shaping their future is his prime most priority and it's a role he takes very seriously and what amazes me is how he understands modern parenting more than we do and reprimands us in his gentle ways when we deviate and go wrong. Such is the greatness of

this hero that he has passed on the baton to the new generation without screaming about his sacrifices or things he has done.

Not all heroes come with super powers, some heroes I say come with super qualities. My father has all the qualities that make him a super human, a super father and therefore in my eyes a superhero. Adjectives which fall short but he is loving, caring, selfless, well cultured, self sufficient, supportive, humane, hard working, dedicated, benevolent, honorable, humble, kind, generous, loyal, trustworthy, wise, witty, principled, helpful, understanding, good natured, mindful, modest, sweet and positive. He is someone who sees the best in everyone. He is someone who thinks of uplifting people than enjoying their downfall. He is someone who enjoys and feels proud when people achieve something. He is someone that pushes you to follow your dreams and follow your rainbow while he sits back and tackles the nightmares. He is someone that can ease away your pain by his kind words. He is someone that would always have time to listen to your smallest of worries and tensions. If that is not what being a hero then what is. He doesn't have one jealous bone in his body and loves to see people doing well.

I have always seen my father as just my father and our care taker in absence of mom but he is a doctor and has served humanity for more than thirty years. Throughout his career he was extra caring and totally dedicated to his patients. Many a times he would be working during festivals which was absolutely hated by us that time but

now his dedication has taught us to be the same without patients and to go beyond the call of duty and to try to provide the missing human touch. He taught me that this profession is not for making money but for healing others and by doing that healing ourselves and our souls.

He has taught me many things. But he has taught me to be at peace with myself and that is the greatest gift a father can give to his daughter. His assurance that I would be loved and cherished everyday for who I am has made me a better person and made my life richer and more fulfilling. His lessons have shaped me and I today dedicate all that I am to him. My father – my hero – my super hero – my friend – my partner in crime – my lifter – my creator – my god. I am because you made me and I finish by dedicating this small poem to him.

Mother is the first word a child speaks
But father is the one the child seeks
Mother loves and mother cares
But father teaches us how to dare
Mother puts the food on table
But father makes the life stable
Recognition given to father is zero
But for me he is my unsung hero.

Name: Dr. Parul Gadhia

Email : ugadhia27@gmail.com

Shri Ratilal Jagjivandas Mehta

શ્રી મારા પિતા - મારા હીરો શ્રી

જીગત આખામાં મા વિષે ખૂબ લખાયેલું છે સાહિત્યકારો અને વિવેચકોએ માતાને આપ્યું છે એટલું મહત્વ પિતાને નથી આપ્યું.

જો કર ઝુલાવે પારણું એ મા ને મહાન ગણાવી પ્રભુની તુલનામાં મૂકી છે પિતા કદાચ ત્યાં પણ બીજી હરોળમાં છે. માટે પિતા વિષે લખવું હોય ત્યારે લાગણીઓના ઘોડાપુર ધસી આવે તે સહજ છે.

નાની ઠોકર વાગે તો ઓ માડી બોલાય પણ જો ટ્રક સામે આવે તો ઓ બાપરે જ નીકળે આવા મજબૂત અડીખમ પોતાનું સર્વસ્વ કુટુંબને સમર્પિત કરનાર સૌના એવા મારા પિતા, પપ્પા, બાપુજી કદાચ સૌના માટે એમના હીરો જ હોય.

રતિલાલ જગજીવનદાસ મહેતા (૧૯૨૧-૨૦૧૬) ગરીબ કુટુંબમાં જન્મ્યા માતા પિતાની છત્રછાયા વગર મોટાભાઈ સાથે મોટા થયા માટે જ કદાચ સમાધાનની વૃત્તિ અને ધીરજના ગુણો અમને વારસામાં મળ્યા.

એ જમાનાની ગુજરાત કોલેજમાં ગરીબ - તવંગર સૌ સાથે ભણે ડોક્ટર થવાની ઈચ્છાને આડે ગરીબાઈ આવી માટે મિત્રો છોડી અંગ્રેજી અને ફ્રેન્ચ ભાષા સાથે એમ.એ.સી. બી.એડ્ કરી શિક્ષણ જગતમાં ઝંપલાવ્યું. બે શાળાઓ ચાલુ કરી, કહેતા ૯૦ ટકા વાળાને ૯૮ ટકા તો સૌ લાવી આવે પણ એ નિરક્ષરને

ભણતર આપી પગભર કરવામાં માનતા. કારીગર વર્ગની દુનિયાના ઘણા બાળકો એમના હાથની નીચેથી પસાર થયા. એમની શિક્ષણ માટેની વિચારધારા એકદમ અલગ. હુન્નર શીખી પગભર થાય બાળક બસ એટલે જંગ જીત્યા.

શાળા એમનું ઘર. શિક્ષણ જગતમાં એમનું આગળ પડતું નામ બહુ સારા સલાહકાર નાની મોટી સૌ ચીજ વસ્તુઓની એમની પાસે માહિતી, શાકપાંદડું થી માંડી નળ, ટાઈલ્સ, કલર, કટલરી ક્યું સારું ને ક્યાં મળે એ બધું એ જાણે વકીલ એમને મળવા આવે તો કહેતા જાય, સાહેબ મારા કરતાં તમે વધુ જાણો.

વાંચન વિશાળ હીટલર, શેક્સપિયર, બર્નાડ શો, પંચતંત્ર, મહાભારત કે રામાયણ, ઈજનેરી વિભાગ કે મેડીકલને લગતું જ્ઞાન પણ ધરાવે એમની યાદ શક્તિ ગજબની, શિવસ્તુતિ, હનુમાન ચાલીસા રોજ કરે પણ રોજ મંદિરમાં જવું જરૂરી ન માનતા.

વર્ક ઈઝ વર્શિપમાં માનનારા મારા પિતાને એમના દરેક પ્રશ્નનો જવાબ રામાયણમાં મળતો અમે કહીએ રામનો જમાનો ગયો પપ્પા, તો કહે તમે નહીં સમજો મને.

પડછંદ શરીર, ટટ્ટાર ચાલ, અને સ્પષ્ટ વક્તા, કડક ખરા પણ માયાળું પોતા કરતાં બીજાને પ્રથમ મૂકતાં થોડો જીદી સ્વભાવ બાજુ પર મૂક્યો હોત તો ગાડીઓ

My Father ~ My Hero

વસાવી હોત પણ એ તો માણસ ભૂખ્યા એમની આજુબાજુ માણસો ખૂબ, વળી પાછા સૌની જરૂરિયાત યાદ રાખે, પૂરી કરે પછી એ શાળાનો શિક્ષક હોય, કુટુંબીજન હોય કે કોઈ નોકર ચાકર હોય એ પણ કુટુંબીની જેમ રહેતા.

મને ડોક્ટર બનાવવામાં એમનો મોટો ફાળો માટે મને ગુજરાતી મીડીયમમાં ભણાવી એ કહેતા માણસ એનો પહેલો વિચાર એની માતૃભાષામાં કરે છે, તારતાં શીખવું હોયતો સ્વીમીંગપુલમાં પડાય, દરિયામાં નહીં ગુજરાતીમાં ભાર વગરનું ભણતાર હોય ભાષા અંગ્રેજી સમૃદ્ધ છે શીખવી જરૂરી છે પછી પણ શીખાય, આજનું શિક્ષણજગત એમના જેવા શિક્ષણશાસ્ત્રીઓને ખરેખર ખોટ અનુભવે છે.

એ ખૂબ અગમચેતી થી બધું વિચારતા ખૂબ જ લાંબુ વિચારી સમેત પગલાં લેતાં.

મારા પિતાની મને વારસામાં મળેલી અને કદીય ન ખૂટે કે ન ભૂલાય તેવી એક પૂંજુ એટલે એમની વિચારધારા શાળામાં નિબંધ લખાવામાં આવ્યો કે મને શું થવું ગમે કોઈ કહે વકીલ કોઈ કહે ડોક્ટર કોઈ શિક્ષક, પપ્પા કહે લખ બેટા - હું માનવી માનવ થાય તોય ઘણું

સૂરજની રોશની સામે માટીના કોડીયાનું જે નાની ઝૂંપડીમાં ઉજાસ આપે છે તેનું મહત્વ ભૂલવું ન જોઈએ. જીવનમાં કંઈક બનવાની દોડમાં મનુષ્ય પોતાની ફરજ, પ્રેમ, સહીષ્ણુતા ભૂલી જાય છે માનવતા મરી પરવારે છે એવું ઘણીવાર બને છે પણ માનવીયતા ગુમાવીને મળેલું વિષ્વ શુ કામનું.

એમની આજ પુંજીને લાઇને ૩૫ વર્ષથી ચાલતી હોસ્પિટલમાં એજ જૂનો સ્ટાફ હજીપણ છે. ગાડી, ઘરેણાં, બેન્ક બેલેન્સ એમને પોતાનું લક્ષ્ય નહોતા રાખ્યા એમની આસપાસ માણસોનો સમૃદ્ધ ખજાનો.

એમની સાથે વાતો ધીમે ધીમે ૧૯૫૦ થી ક્યારે ૨૦૦૦ની સાલમાં પહોંચી જાય ખબરજ ના પડે

મારા માતૃશ્રીને તકલીફ ન પડે તેવી તેવી રીતે ગોઠવાયેલું એમનું જીવન અરે એમના હાથે બનાવેલ દાળ-શાક આજે પણ અમે યાદ કરીએ.

અમે બે બહેનો દીકરીઓને પોતાનો ઘરસંસાર સાચવવાનો હોય માટે એવું માનીને ક્યાંય પણ અમને દોડાવે નહી. બને ત્યાં સુધી જાતે અનુંકુળ થઈ મેનેજ કરે ના છૂટકે મદદ માંગો.

પ્રવૃત્તિ એમણે ક્યારેય છોડી નહીં શાળામાં જવાની ૯૦ વર્ષ સુધીની એમની જીવ અમારે છોડાવી પડી. શાળા છૂટી પપ્પા એકલા પડ્યા સાથે રહેલા મિત્રો ચાલ્યા ગયા ઉંમર સાથે, શિક્ષણ જગત બદલાયું નવી વિચારધારા નવી ટેકનોલોજી આવી જે નહી શીખી શકવાનો વસવસો કાયમ કરે બાળકો વાર્તાની દુનિયામાંથી બીજી દુનિયામાં પહોંચી ગયા - પપ્પા થાક્યા, થોડુંક તો પોતા માટે જીવ્યા હોત તો ન હોટલ, ના સિનેમા ના બહારગામ ગયા શા માટે... અમારા માટે... દીવો આથમી રહ્યો હતો જીવન સંધ્યાકાળેથી રાત્રીભણી જઈ રહ્યું હતું, સતત કાર્યરત ૯૪ વર્ષના પિતાને પથારીમાં બેઠેલા જોયા માત્ર છ મહિના માટે બસ, આ જોઈને વિચાર આવ્યો શા માટે સમય સર નિવૃત્તિ લઈ થોડું પોતા માટે ના જીવ્યા થોડું માણ્યું હોત તો થોડી મજા કરી હોત તો પણ એ સંતોષી જીવ છેક સુધી અમારા માટે જ જીવ્યા. મારા પિતાએ સંસ્કારનો વારસો જે અમને આપ્યો છે તો મામૂલો છે આજે એમણે ઉભી કરેલી શિક્ષણસંસ્થાની વડલાની છાયામાં હજીપણ એમની સ્મૃતિઓ જીવીત છે, એ વટવૃક્ષને વધુ વિશાળ બનાવવાનાં પ્રયત્નો અમારા ચાલું છે કદાચ એજ એમને માટેનું પિતૃતર્પણ.

Name: **Dr. Parul Shah**

Email : parulshah11@hotmail.com

Dr. H.S. Shah

☞ My Father ~ Our Hero ☜

Thank you to my dear friend Rajal for giving me the opportunity to put my feelings to paper at last.

Dr. H.S. Shah is not only a father to myself and my siblings, but he has been a father figure through the many roles he's taken on throughout his lifetime: dean of a medical college, superintendent of a hospital, and teacher of pathology.

For me and my three siblings, our father has always been a real hero, inspiration, and friend to us. Since childhood, he instilled in us the importance of being independent and having the ability to make our own decisions. He has always taken great interest in our studies, health, and happiness. I cannot think of a single day where he has not worked hard to make his children and family happy.

My father has always supported us in building our careers by encouraging us to pursue the highest possible education. In addition to education, he encouraged our

individuality and creativity in how we presented ourselves--he enjoyed going shopping with his children, often indulged in our ever-changing fashion sense, and would take us to the salon when we were trying out a new look. My father is a very hardworking, intelligent, dutiful, and loving person. He has very high morals and taught us to be humble and polite in how we lead our lives. He is someone who will always have an answer for each and every question I ask to him. He loved his parents and worked hard to provide for them and his family, which was a wonderful lesson for us. Dr. H.S. Shah has a deep love for the medical field, which led to him serving as the dean of Smt. NHL Municipal Medical College and Superintendent of V.S. General Hospital. His life goal has always been to serve humankind in the best possible way. He has been successful in guiding all of his children as well as several grandchildren to pursue higher education and become doctors in

various specialties. He himself remained very successful in his career.

As a dean, he was known to be very efficient in running the medical college through all his efforts. He demonstrated great leadership and management skills, promoted educational programs & research activities, managed students and faculty, and liaised with senior management administrators.

As Superintendent of the hospital, he had the tremendous capacity to make challenging decisions and impart the best possible healthcare policies at the institution. He oversaw the medical and paramedical staff and encouraged all staff to provide the best standard of

care to all patients. During his tenure as a leader in the hospital, he also smoothly and efficiently handled any financial and legal issues that the hospital encountered.

In addition to his leadership roles in the medical field, my father served as a pathology professor and is known as one of the best histopathologists in our city. His most well known lectures were on inflammation and malignancy, where he was able to demonstrate his keen eye for

tissue pattern and recognition. His dedication to his profession never wavered, even when it came to him having to diagnose my own malignancy slides. Despite being so heartbroken, eyes filled with tears, he delivered my diagnosis with words of strength and hope. His love, care, and determination to help me become cancer-free is beyond words. He remained a source of strength, support, and knowledge during those eight unforgettable months, and continues to do so today.

For all that he is and has done, and because of his great capacity to maintain lasting professional and personal relationships through frank communication with his students, Dr. H. S. Shah remains a highly respected individual to

many of his former students and staff, as well as role model to many medical students today.

I am so proud to be the daughter of such a dynamic father and am very thankful for all his guidance and love for family, friends and humankind. I will always do my best to make my father proud and follow the extraordinary example he has set for my family, my colleagues, and me.

Name: Dr. Pradyuman Vaja
Email : ayushvaja@gmail.com

Shri Ganubhai Vaja

❧ My Father ~ My Hero ❧

મારા નિબંધ લેખનની શરૂઆતમાં AOGSને આવા સુંદર વિષય પ્રસંદ કરવા બદલ અભિનંદન પાઠવું છું. આવી ઈત્તર પ્રવૃત્તિઓને પ્રોત્સાહન આપી સભ્યોની છુપાયેલ કલાને મંચ પૂરું પાડવાનું કાર્ય ખુબ પ્રશંસનીય છે. “Father's day”ની ઉજવણી તરીકે નહિ પરંતુ પ્રતીયોગીતાના સ્પર્ધક તરીકે હું આ નિબંધ રજૂ કરું છું. કારણ કે મારા પિતા માટે મારા મનમાં માન-સન્માન, આદર અને પ્રેમની લાગણી આખું વર્ષ અરખલિત વહે છે.

મૂળ વિષય ઉપર આવતા નિબંધના મથાળાથી જ હું સહમત નથી. કારણ કે હું સ્પષ્ટપણે માનું છું કે “My father is NOT my hero”. હવે જ્યારે વિષયથી જ વિસ્તર લખવામાં ત્યારે મને ખાતરી છે કે આ વાંચતી વખતે નિર્ણાયકોની ભ્રમર તંગ થઈ જશે અને જરૂર આંચકો અનુભવશે. પરંતુ સાહેબ, મારું વાક્ય અધૂરું છે. કારણ કે મારા માટે- “My father is my SUPER hero”.

હવે કદાચ બધાને આનંદ અને રોમાંચની લહેરકી પસાર થઈ હશે.

આ એવો વિષય છે કે જે વિષે લખવામાં કોઈ ગોખણપટ્ટી કે પુસ્તકના સંદર્ભની જરૂર નથી. કારણ કે પિતા વિશે આપણા અંતરની ઊર્મિઓનું ઘોડાપુર જે નિરંતર હૃદયમાં ઘૂંઘવે છે તેને કાગળ ઉપર કંડારી આપણે વાચા આપીએ છીએ.

સૌ પ્રથમ વિષયના જે બે શબ્દો છે, FATHER અને HERO, તેને સમજીએ.

FATHER : એટલે પિતાજી, બાપુજી, બાપા અને આધુનિક જમાનાના પપ્પા, ડેડી, વગેરે વગેરે. પરંતુ નરસિંહ મહેતાની સુંદર રચના “ઘાટ ઘડિયા પછી નામ-રૂપ જુજવા અંતે તો હેમનું હેમ હોય” ની જેમ આપણા બધા માટે FATHER એટલે કે આ પૃથ્વી ઉપરના આપણા જન્ક. એમ કે'વાય કે “ એક માતા ૧૦૦ શિક્ષકોની ગરજ સારે ” ત્યારે મને ચોક્કસ કહેવાનું મન થાય છે કે જો માતા ૧૦૦ શિક્ષક બરાબર હોય તો પિતા એટલે એ વિદ્યાલયના ધીર ગંભીર અને કડક પ્રધાનાચાર્ય. તે એવી વ્યક્તિ છે કે જે પોતાની લાગણી ઉપર અંકુશ રાખી તેને પ્રદર્શિત નથી કરતા, પરંતુ ઘરના એક ખુશામાં આંસુ જરૂર વહાવે છે. જે આપણા ધ્યાનમાં ન આવે તેની કાળજી રાખે છે. જેથી આપણને દુખ ન થાય. તેઓ બહારથી પત્થર જેવા કઠોર પણ અંદરથી ફૂલ જેવા કોમળ હોય છે.

HERO : ગુજરાતી શબ્દકોશ પ્રમાણે એવી પ્રશંસાપાત્ર વ્યક્તિ જે કઠીન કાર્ય સરળ બનાવે. બીજા માટે આદર્શ અને પ્રેરણામૂર્તિ. જેનો

પર્યાય છે – નવલકથા, નાટક, ચલચિત્ર વગેરેનો નાયક.

દરેક વ્યક્તિ માટે તેમના પિતા નાયક જ હોય છે.

મારા પિતાજીના જીવનનો મારા ઉપર પ્રભાવ લખવા માટે કદાચ શબ્દો પણ ઓછા પડે. જેમ એક કહેવત છે કે “એકડા વિના સો મીડા નકામા” તેમ મારા પિતાજી વગર હું શૂન્ય છું. કારણકે મારો રોમે રોમ તેમનો કરજદાર છે. આવા મારા પિતાશ્રી વિષે થોડી માહિતી રજૂ કરું છું.

તેમનું પૂરું નામ ગનુભાઈ માયાભાઈ વાજા. ૩૧-૧૨-૧૯૩૨નાં રોજ જુના વડોદરા રાજ્યના અમરેલી જિલ્લાના કોડીનાર તાલુકાના નાનકડા ગામમાં તેમનો જન્મ થયો હતો. ગાયકવાડ દ્વારા શિક્ષણ ને મહત્વ અપાતું હોવાથી ખેતીની સાથે ભણીને શાળાવંતની પરિક્ષા પાસ કર્યા બાદ મેટ્રિક પરિક્ષામાં ઉત્તીર્ણ થનાર તેઓ અમારા સમાજના પ્રથમ વ્યક્તિ હતા. તે વખતની સામાજિક વ્યવસ્થામાં એક આર્થિક અને સામાજિક પછાત વર્ગમાંથી મેટ્રીકની પરીક્ષામાં ઉત્તીર્ણ થવું એટલે કોઈ સ્પર્ધામાં સુવર્ણચંદ્રક મળ્યા બરાબર હતું. એટલે એમ કહેવાય કે અમારા પરિવારમાં શિક્ષણ નો વારસો ત્યારથી જ અમને મળ્યો હતો.

ત્યારબાદ ઘરની આર્થિક પરિસ્થિતિને ધ્યાનમાં રાખી તેમણે પોસ્ટ ઓફિસમાં કારકુનની નોકરી શરૂ કરી. જાત મહેનત અને બુદ્ધિચાતુર્યથી ખાતાકીય પરીક્ષામાં ઉત્તીર્ણ થઈ પોસ્ટ માસ્ટરના હોદ્દા સુધી પહોંચ્યા. પરંતુ નોકરી દરમિયાન પોતાના ઉપરી અધિકારીઓ અને સહકર્મચારીઓ દ્વારા સમાજની વર્ણ વ્યવસ્થાના કારણે તેમને ઘણા કડવા અનુભવ પણ થયા અને ડગલે ને પગલે તેમને અપમાનિત કરવામાં આવ્યા પરંતુ હિમાલય જેવું અડગ મનોબળ ધરાવતા મારા પિતાજીએ પરિસ્થિતિનો હિંમતપૂર્વક સામનો કરી સમાજમાં પોતાની આગવી ઓળખ ઉભી કરી હતી.

“ ભણતરને ઉંમરનો કોઈ બાધ નથી હોતો ” આ વાક્યને સાર્થક કરતા તેઓએ નોકરીની સાથે સાથે વકીલાતનો અભ્યાસ કર્યો અને કુતિયાણા જેવા અજાણ્યા શહેરમાં વકીલાતનો સ્વતંત્ર વ્યવસાય શરૂ કર્યો. જે સાહસ બદલ તેમને દાદ દેવી ઘટે. તેમના લાડકવાયા તરીકે તેમની આંગળી પકડી પડછાયાની જેમ મોટા ભાગે હું તેમની સાથે રહેતો અને ત્યારથી જ કોર્ટ કચેરી મારા જીવનની એક અંગ બની ગઈ હતી. ત્યારબાદ જીલ્લા સરકારી વકીલ અને હાઇકોર્ટના વકીલ તરીકે તેમણે ફરજ બજાવી હતી. આ વ્યવસાયને પવિત્ર માની તેમણે જીવનનાં અંતિમ શ્વાસ સુધી ભગવાનની જેમ પૂજન કર્યું.

સમાજશાસ્ત્રના સંશોધન પ્રમાણે નાયકના ગુણધર્મો નીચે મુજબ છે :

- નૈતિકતા
- ઈમાનદારી
- સ્વચ્છ પ્રતિભા
- હિંમત
- નીડરતા
- સ્ફૂર્તિ અને તંદુરસ્તી
- સમર્પણ
- નિઃસ્વાર્થવૃત્તિ
- સમાજ પ્રત્યે સંવેદના

ઉપરોક્ત વર્ણવેલ બધા જ ગુણો મેં મારા પિતાના જીવન માં કોઈ ને કોઈ સ્વરૂપે અનુભવેલ છે. જેના સમર્થનમાં તેમના જીવનની સત્ય ઘટનાઓ અહીં રજૂ કરું છું:

· **નૈતિકતા** : તેમની રગે રગમાં પ્રસરેલ નૈતિક મુલ્યોના આધારે તે વખતના ગુજરાત રાજ્યના કાયદાપ્રધાને તેમને સરકારી વકીલ બનવા માટે વિનંતી કરી. આ પ્રસ્તાવ મારા પિતાજીએ સહર્ષ સ્વીકારી લઈ ગરીબ અને જરૂરિયાત મંદોને ન્યાય અપાવવા આજીવન સંઘર્ષ કર્યો.

· **ઈમાનદારી** : સમાજમાં કહેવાતી આવી મલાઈદાર જગ્યા ઉપર વર્ષો સુધી રહી ઈમાનદારીની મશાલ તેમણે કાયમ પ્રજ્વલિત રાખી. ઉ.દ. તરીકે એક દિવસ અમારા ભાડાના ઘરમાં એક સંખંધી મળવા આવેલ અને જણાવેલ કે “ આ વિસ્તારના એક પ્રભાવી અને રાજકીય નેતા કે જે તમારા ઘરે આવતા ડરે છે, એ નેતાએ એક ખૂન કેસમાં પતાવટ માટે સંખંધી હોવાને કારણે મને મોકલેલ છે.” આ વાત સાંભળતા મારા પિતાજી ગુસ્સે થઈ ચા પીવડાવ્યા વગર ઘરમાંથી તેમને તગેડી મુક્યા હતા. આ વાતનો હું સાક્ષી છું. અને જ્યારે આ વાતનું સ્મરણ થાય છે, ત્યારે મારી છાતી ગદગદ ફૂલી જાય છે.

· **સ્વચ્છ પ્રતિભા** : તે વખતે અમારા જીલ્લાના પ્રખર ધારાશાસ્ત્રી કે જેમની ન્યાયતંત્રમાં હાક વાગતી અને મોટા ભાગના ચુકાદા તેમની તરફેણમાં આવતા, તેવા વકીલ વિષે એવું કે'વાતું કે ન્યાયતંત્ર તેમની મુઠ્ઠીમાં છે. કારણકે તેઓ ખુદ એવું કહેતા કે હું “બધાનો” “વહીવટ” કરી શકું છું. પણ જ્યારે સરકારી વકીલ તરીકે મારા પિતાજી તેમની સામે હોય ત્યારે તેઓ હાથ અદ્ધર કરી દેતા અને કહેતા કે વાજસાહેબને હું કંઈ નહિ કહી શકું. આવી મારા પિતાજીની સ્વચ્છ પ્રતિભા હતી. જેના લીધે તેમના પ્રત્યે મારી શ્રદ્ધા અને ભાવ અનેક ગણા વધી જાય છે.

· **હિંમત** : તેમની હિંમતથી વાકેફ તે વખતના કલેક્ટરશ્રીએ પ્રસ્તાવ મુક્યો કે- “ગુંડાગીરીની રાજધાની એવા પોરબંદર શહેરમાં, જ્યાં સરકારી વકીલ તરીકે ફરજ બજાવવા કોઈ તૈયાર નથી, ત્યાં જશો ?” ત્યારે કોઈપણ જાતનો આગળ પાછળનો વિચાર કર્યા વગર તેમનો જવાબ હતો “આપ કહેશો તો ચોક્કસ જઈશ.”

· **નીડરતા** : તેઓ લેશ માત્ર કોઈ ચમરખંધીથી ડરતા નહિ. એક વખત પોરબંદર કોર્ટમાં તેમને ધમકીભર્યો ફોન આવ્યો કે “કેસમાંથી ખસી જવો નહીતર બહાર નીકળશો તો તમને જોઈ લેશું” ત્યાર તેમણે સ્ટેજપણ ગભરાયા વગર બહાદુરીથી જવાબ આપેલ કે “તું કે' ત્યારે અને તું કે' ત્યાં હું આવીશ”. આવી તેમની નીડરતાને લાખ લાખ સલામ.

· **સ્ફૂર્તિ અને તંદુરસ્તી** : સરકારી વકીલ તરીકે સવલતો મળવા છતાં ઘરેથી કચેરી સુધી આજીવન ચાલતા ગયા. તેમની સ્ફૂર્તિ

એક યુવાનને પણ શરમાવે તેવી હતી. ૬૭ વર્ષની વયે તેઓ અમારી સાથે વૈષ્ણોદેવી ચડ્યા અને જ્યારે પાછા આવતા હતા ત્યારે અમે જુદા પડી ગયા હતા. જ્યારે અમે નીચે તળેટીમાં આવ્યા ત્યારે ખબર પડી કે તેઓ અમારાથી વહેલા આવી ગયા હતા, એટલું જ નહિ પરંતુ તેઓ કાળભૈરવના પણ દર્શન કરી આવ્યા હતા. જ્યાં અમે ગયેલ નહિ. હમેશા સાત્વિક આહાર, સાદું જીવન અને નિયમિત ચાલવાનું તેમની તંદુરસ્તીનું રહસ્ય હતું.

· **સમર્પણ અને ફરજ નિષ્ઠા** : પોતે જે કામ હાથ ઉપર લેતા તેને સંપૂર્ણ સમર્પિત થઈ નિષ્ઠાપૂર્વક પાર પાડતા. તેઓ મોડી રાત સુધી જાગીને કેસ વિષે કાયદાકીય અભ્યાસ કરતા. જેનો હું મૂકસાક્ષી રહેલ છું.

· **નિઃસ્વાર્થ વૃત્તિ અને સામાજિક જવાબદારી** : તેઓ પોતાનું કામ કોઈ પણ સ્વાર્થ વગર સમાજના ભલા માટે કરતા. ગરીબ અને વંચિત લોકોને મફત કાનૂની સહાય પણ કરતા. આ ઉપરાંત ગરીબ વિદ્યાર્થીઓને દત્તક લઈ તેમના અભ્યાસનો ખર્ચ પણ ઉઠાવતા.

· **સ્વાતંત્ર્ય સેનાની** : આરઝી હકુમતના એક બાહોશ યોદ્ધા તરીકે નવાબના શાસનમાંથી જૂનાગઢને મુક્તિ અપાવવાની લડાઈમાં પણ ભાગ લીધો હતો.

આવા સર્વગુણ સંપન્ન વ્યક્તિની મારા નાયક તરીકે પૂજા કરું તો જરાય અતિશયોક્તિ ના કે'વાય. તે સાર્થક અને યથાર્થ જ છે. કારણકે તેઓ મારા પ્રેરણાસ્ત્રોત અને આદર્શ છે. મારા જીવનને કંડારવામાં તેમની ચાવીરૂપ ભૂમિકા છે. તેમની મારા ઉપર અમીટ છાપ અંકિત થયેલ છે. એટલે જ મારા નાયક તરીકે તેઓ યથાસ્થાને યથાયોગ્ય પ્રસ્થાપિત થયેલ છે. કારણ કે મારા જીવનના ૩ સ્તાંભો :

- ઘડતર- એટલે કે મારું સંસ્કૃતિક અને નૈતિક ઘડતર,
- ભણતર- મારી ઉજ્જવળ શૈક્ષણિક કારકિર્દી અને
- ચણતર- સમાજમાં ઉભી કરેલ મારી જીવનની ઈમારત

તેમના જીવનસ્પી મજબુત પાયા ઉપર અડીખમ ઉભા છે. ટૂંકમાં એમ કહી શકાય કે હાલમાં મારું જે કંઈપણ અસ્તિત્વ છે તે તેમને આભારી છે. તેમના વારસાગત ગુણો જ મારા જીવનનો અનમોલ ખજાનો છે.

માત્ર પિતા તરીકે જ નહિ પરંતુ એક આજ્ઞાકિત પુત્ર, આદર્શ જીવનસાથી અને લાગણીશીલ વીરા તરીકેની ફરજ પણ તેમણે ખેંખુભી નિભાવી છે. મારા દાદાના આજ્ઞાકિત દીકરા તરીકે તેમનો પડ્યો ખોલ ઝીલી લેતા. આદર્શ પિતા તરીકે હમેશા મારા માતાના ખ-સુખના સાથી રહેલ અને એક જવાબદાર ભાઈ તરીકે પોતાની બહેનોને ભણાવી અને સારી નોકરી અપાવી. આ ઉપરાંત પરિવારના મોભી તરીકે પરિવારની નૌકા ગમે તેવા મુશ્કેલ પ્રવાહમાં તરતી અને સ્થિર રાખી છે. કારણ કે પોતાની મામુલી આવકમાંથી એક સાથે ચારેય સંતાનોને મોટા શહેરમાં ખોડીંગ સ્કુલમાં ભણાવવા એ કંઈ નાની સુની વાત નથી.

ઉપર ટાંકેલ શબ્દકોશ અને સમાજશાસ્ત્રની વ્યાખ્યાને અનુરૂપ ગુણોનો જેમનામાં સંગમ છે તેવા વિરલ વ્યક્તિ અને આદર્શ પુરુષ મારા નાયક હોય તેમાં શંકાને કોઈ સ્થાન નથી. એટલે જ એમ કહી શકાય કે તેઓ મારા જીવનના કર્તા, હર્તા અને સમાહર્તા હતા.

એક સાથે જુદી જુદી ભૂમિકા યોગ્ય રીતે ભજવી મારા પિતાજીએ આ ફાની દુનિયામાંથી ચીર વિદાય લીધેલ છે, પરંતુ મારા માટે તેઓ અજર અમર છે. તેમનાં સીચેલ સંસ્કારો, કાર્યોની સુવાસ અને તેમના આદર્શ મારા જીવનમાં દીપકની જેમ હંમેશા પ્રજ્વલિત રહેશે. મારી પ્રેરણામૂર્તિ સમાન આવા મારા પિતાશ્રીને હું કોટિ કોટિ વંદન કરું છું અને આ નિબંધ તેમને શાબ્દિક શ્રદ્ધાજલિરૂપે અર્પણ કરું છું.

Name: Dr. Purvi Nanavati
Email : drpurvi007@gmail.com

Shri Narendrabhai Shah

ॐ મારા પિતા - મારા હીરો ॐ

ડીઅર પપ્પા,

આમ તો આપણી વચ્ચેનો પત્રવ્યવહાર કંઈ નવી વાત નથી. અવારનવાર ખુશીનાં સમાચાર કે મનની ઉલ્લાસ હોય હું તમને લખતી જ રહી છું, હું મારા વિચારો, સપના, ઈચ્છાઓ કે મંતાવ્યો ગુજરાતી ભાષામાં વધુ સારી રીતે મૂકી શકું છું એવું મને ચોક્કસપણે લાગે છે. આજે તમે મારી લાઈફનાં હીરો છો, બચ્ચન છો એવું કંઈક કહેવું છે.

૧૬ મે ૧૯૭૧નાં રોજ વી.એસ. હોસ્પિટલનાં જનરલ વોર્ડનાં ફ્લોર ખેડ ઉપર સવારનાં સમયે દીકરીનો જન્મ થયો. આર્થિક અને સામાજિક પરિસ્થિતિ જોઈને આજુબાજુનાં લોકોએ સારું એવું સાહાનુભૂતિ વાળું વર્તન દાખવ્યું પણ દીકરી જન્મનો ઘણો અફસોસ પણ વ્યક્ત કર્યો. એ તમારાથી સહન ના થયું, અને તમે હોસ્પિટલનાં ખેડ ઉપર ચઢીને થાળી વગાડીને મારા જન્મનો ઘંટારવ કર્યો અને કહ્યું કે મારી આ દીકરી આ જ હોસ્પિટલમાં ભણીને ગાયનેકોલાજિસ્ટ બનશે અને સૌને એનું ગૌરવ રહેશે... એવા તમે સપનાનાં સોદાગર મારા પપ્પા જન્મનાં બીજા દિવસે જ્યારે હોસ્પિટલમાંથી ડીસ્ચાર્જ આપ્યો ત્યારે નાનકડા ભાડાનાં ઘરના ઝાંપાથી મારા ઘોડિયા સુધીની કેડીને તમે ગુલાબની પાંદડીઓથી ભરી દીધી અને મારી નાની પગલીઓને પોતાની હથેળી ઉપર પાડીને એ કેડી ઉપર મારું સ્વાગત કર્યું બસ એ પળથી જ મારી જિંદગી કે મારા જીવન ઉપર તમારી છાયા સંપૂર્ણપણે પડી ગઈ.

સ્કૂલનાં દિવસોમાં ગરબા સ્પોર્ટ્સ, સિતારવાદન, ચિત્રકામ કે આર્ટવર્ક હોય કે બારમાંના ટ્યૂશનમાં લેવા-મૂકવાની ડચૂટી હોય, ક્યારેય તમારા વગર હું ક્યાંય ગઈ જ નથી. મેડીકલનાં એડમિશન વખતે જે ગૌરવ અને સુખ મેં તમારા મોંઠા ઉપર જોયું હતું એ અપ્રતિમ હતું. જ્યારે ગાયનેકની

ડીગ્રી પછી પ્રાઈવેટ હોસ્પિટલની શરૂઆત કરી ત્યારે મને તમારું છાનુંમાનું વેઈટીંગ રૂમમાં બેસીને મારી વાતો સાંભળવી અને મને કામ કરતી જોવાનું મને બરાબર યાદ છે. મને તમે હંમેશાં કહેતા કે તું માધુરીની જેમ સ્માઈલ આપે છે અને મારો બધો થાક ઉતરી જાય છે.

તમારી કામ પ્રત્યેની નિષ્ઠા, શિસ્ત અને ચોકસાઈને કારણે હું હંમેશાં કહેતી કે તમે કડક મીઠી ચા જેવા છો, અત્યંત પ્રેમાળ અને હુંફ આપવાવાળા પણ કડક આર્મી મેન હે ને...

આજે પણ ઘરમાં બહાર કે હોસ્પિટલમાં જ્યારે પણ કામ કરું છું બહુ ધ્યાન રાખું છું કે કોઈ ગડબડ થશે તો પપ્પાની આંખ નીકળશે અને એમને જરાય નહીં ગમે. હજાર હાથવાળા તમે મને વારસામાં જે ચોકસાઈ, કામ પ્રત્યેની સૂઝ, મહેનત કરવાની તાકાત, સાહસ અને અત્યંત પોયું હૃદય આપતા ગયા છો એ મારી વિરાસત છે. મમ્મી મને ઘણીવાર કહે છે કે તમારી ગેરહાજરી હું ફેમિલિમાં મહદઅંશે પુરી ભરી રહી છું... વીશ મી લક... આપણે રાત્રે મોડા સુધી મુવીસ જોતાં અને પછી અડધી રાત્રે જેવું આવડે એવું કંઈક બનાવતા અને એકબીજાનાં વખાણ કરતા-કરતા ખાતા... યાદ છે ને... તમારા ત્રણેય જમાઈને હંમેશાં કહું છું કે બીજું કંઈપણ જીવનમાં બનો કે ના બનો પણ મારા પપ્પા જેવા જરૂર બનજો તમારી દીકરીઓનો ખેડોપાર થઈ જશે... ચોક્કસ...

આજથી ૧૭ વર્ષ પહેલાં જ્યારે તમારી આકસ્મિક અશ્રુભીની વિદાય થઈ ત્યારે હું અંદરથી બહુ હચમચી ગઈ હતી પણ તમે મને જે હિંમત આપી કે, આકાશમાં બે બાબા તારી સાથે જ છે... હું અને તારા સાંઈબાબા, શ્રદ્ધા રાખજે... હિંમત રાખજે... હું હોત તો તે જે કયું હોત તે જ કરજે હું બેઠોબેઠો જોઉં છું... હાજરા હજૂર તારી સાથે જ છું. મારા હીરોને તેની લાડકીનાં પ્રણામ.

My Father ~ My Hero

Name: Dr Rajal Thaker

Email : drrajalthaker@gmail.com

Shri Vidyut Thaker

જી મારા વ્હાલા પપ્પાજી જી

મારા પપ્પાજી શ્રી વિદ્યુત ઠાકરનો જન્મ ખેડા જિલ્લાના હાથજ ગામે ઇસ ૧૯૨૯મા થયેલો અને મારા દાદા ધરમપુત્ર સ્ટેટમા કાર્યરત હતા એટલે પપ્પાજીનું બાળપણ ધરમપુત્ર અને તે પછી અમારા ગામ ખેડા જિલ્લાના ઉમરેઠમા વીત્યું. તે પછી બી.એ., બી.કોમ.નો અભ્યાસ અમદાવાદની એચ.એલ.કોર્સ કોલેજમા ઇસ ૧૯૪૯-૧૯૫૩ના વરસો દરમ્યાન કર્યો અને તેઓ કોલેજના મહામંત્રી તેમ જ રાષ્ટ્રીય વિદ્યાર્થી મંડળ સહિત વિવિધ છાત્ર પ્રવૃત્તિઓમા સક્રિય રહેલા તથા નાટકો અને વક્તૃત્વ સ્પર્ધામા પણ અવ્વલ રહેતા. તેમણે પત્રકારત્વની કોઈ તાલીમ નહી લીધેલી પણ ઇસ ૧૯૫૬-૫૭મા મહાગુજરાત આંદોલનના ભાગરૂપ પ્રજાસમાજવાદી પક્ષ દ્વારા શરુ કરવામા આવેલ દૈનિક, 'નવગુજરાત'ના ઉપતંત્રી હતા.

શ્રી ઇંદુલાલ યાજ્ઞિકના નેતૃત્વ હેઠળ શરુ થયેલા મહાગુજરાત આંદોલનમા લગભગ ૩ વરસ સુધી સક્રિય રહ્યા હતા અને ખાંભી સત્યાગ્રહ દરમ્યાન શ્રી દેવેન્દ્ર ઓઝા, શ્રી બ્રહ્મકુમાર ભટ્ટ, શ્રી હરિહર ખંભોળજી, શ્રી ઇંદુલાલ યાજ્ઞિકની સાથે ૧ મહિનાનો સાબરમતી જેલમા કારાવાસ પણ ભોગવેલો. ઇંદુલાલા અમારા ઘરે આવતા તે મારી બાળપણની ધુંધળી યાદોમા શામિલ છે. શ્રી અશોક ભટ્ટ આ આંદોલનમા સ્વયંસેવક તરીકે જોડાયેલા હતા અને તેઓ આ તમામ નેતાઓની સભાઓમા જતા અને એક વાર તેમણે મને કહેલું કે, 'હું ભાષણ કરતા તારા પપ્પાજી પાસેથી શીખ્યો હતો. તારા પપ્પાજી જે ભાષણ કરતા તે જ વાતો બીજી સભાઓમા જઈને અમે લોકોને કહેતા હતા' આમ, ગુજરાત રાજ્યને અલગ દરજ્જો અપાવવામા પપ્પાજીનું ખુબ જ મહત્વનું યોગદાન છે. શ્રી નરેન્દ્રભાઈ મોદી જ્યારે ગુજરાતના મુખ્યમંત્રી હતા ત્યારે ગુજરાત દિવસ - ૧લી મે ના દિવસે ગાંધી આશ્રમ ખાતે મહાગુજરાત આંદોલનના શહીદોના કુટુંબીજનો અને મહાગુજરાત આંદોલનમા સક્રિય ફાળો આપનાર નેતાઓના સન્માનનો કાર્યક્રમ રાખેલો અને પપ્પાજીને પણ સાદર આમંત્રણ આપવામા આવેલું. પપ્પાજી કહે કે કંઈ જવું નથી. પણ હું અને મારી બહેનપણી ડો નિચિત તેમને આગ્રહ કરીને લઈ ગયા. મોદી સાહેબ પધાર્યા અને સમારંભ શરુ થયો. શહીદોના કુટુંબીજનોના

સન્માન બાદ, ઉદ્ઘોષકે કાર્યક્રમ સમાપ્તિની જાહેરાત કરી અને મોદી સાહેબ અન્ય કાર્યક્રમમા જવા માટે નીકળી ગયા. અમે બધા અરાંબમા પડી ગયા. સ્ટેજ પર હજુ તો શાલની થપ્પી એમ જ પડી હતી. પપ્પાજીની જેમ આમંત્રિત કરાયેલા અન્ય લોકો પણ બધવાઈ ગયા. પપ્પાજી મને કહે, 'હું તો ના જ પાડતો હતો, કે મારે કોઈ સન્માનની જરુર નથી, પણ તમે બે જણાએ જુદ કચી એટલે હું આવ્યો...' મને થયું આ તો સન્માનની જગ્યાએ અવહેલના થઈ. તે બપોરે મુખ્યમંત્રી કાર્યાલયમા મેં ઇ-મેઇલ કરી કે, 'આમ કેમ થયું! વળતા દિવસે સાંજે વી.એસ.થી ઘરે પહોંચી તો પપ્પાજી કહે, 'બે મિનિટ થઈ. નરેન્દ્રભાઈનો ફોન હતો' અને કહ્યું કે, 'મામા, ભુલ થઈ ગઈ... સોરી..' (શ્રી નરેન્દ્રભાઈ જ્યારે પ્રચારક હતા ત્યારે મારા ફોનના ઘરે રહેતા, અને મારા ફોનના સંતાનો પપ્પાજીને મામા કહે, એ જ સંબંધે નરેન્દ્રભાઈ પણ પપ્પાજીને મામા તરીકે સંબોધે છે.) ઇસ ૧૯૯૮મા વિદ્યાર્થી પરિષદ દ્વારા સંચાલિત પ્રકાશન સંસ્થા માટે 'કાશ્મીર સમસ્યા' પર પપ્પાજીએ લખેલ પુસ્તકનું વિમોચન શ્રી નરેન્દ્ર મોદીએ કર્યું હતું.

સાષઠના દાયકામા પપ્પાજી અમદાવાદ શહેર પ્રજાસમાજવાદી પક્ષના મંત્રી પદે હતા અને શ્રીમતી ઇંદિરા ગાંધી અને મોરારજી દેસાઈ વચ્ચે કોંગ્રેસ પક્ષમા પડેલા ભંગાણ પછી, સમાજવાદીઓ સાથે તેઓ પણ શ્રીમતી ઇંદિરા ગાંધીના નેતૃત્વ હેઠળના કોંગ્રેસ પક્ષમા જોડાયા હતા અને અમદાવાદ શહેર કોંગ્રેસના મંત્રી તરીકેની કામગીરી પણ બજાવી હતી. હું ૬ વરસની હતી, તે સમયે તત્કાલીન પ્રધાનમંત્રી શ્રીમતી ઇંદિરા ગાંધી ઇસ ૧૯૭૧મા અમદાવાદ આવેલા અને પપ્પાજીએ મારી અને મારી મમ્મીની તેમની સાથે મુલાકાત કરાવેલી. ઇસ ૧૯૭૩મા રાષ્ટ્રીય નેતા ચંદ્રશેખરની પ્રેરણાથી ગુજરાતના સમાજવાદી સાથીઓની મદદથી સાપ્તાહિક 'પરિવર્તક'નું તંત્રી પદ સંભાળી સામાજિક જાગૃતિ લાવવાનું કાર્ય આરંભ્યું હતું.

ઇસ ૧૯૭૫મા શ્રીમતી ઇંદિરા ગાંધી દ્વારા કટોકટી લદાતા, પપ્પાજીએ કોંગ્રેસમાથી રાજીનામું આપી, કટોકટી વિરુદ્ધ આંદોલનમા સક્રિય બન્યા હતા. કટોકટી દરમ્યાન કેટલાય નેતાઓ કે જે ભુગર્ભમા ચાલ્યા ગયા હતા તે અમારા ઘરે રોકવા

આવતા અને હું તેમના હસ્તાક્ષર મારી પાસેની નાનકડી ડાયરીમા લેતી. તે સમયગાળા દરમ્યાન બિહારના માણુ મુખ્યમંત્રી કર્પુરી ઠાકુર અમારા ઘરે પ્રોફેસર ગૌતમ નામ ધારણ કરીને રહેતા હતા. મેં જ્યારે તેમના હસ્તાક્ષર લીધા તો તેઓએ પોતાનું મુળ નામ કર્પુરી ઠાકુર જ લખ્યું. મને બહુ જ નવાઈ લાગેલી કારણકે, કટોકટી અને ભુગર્ભના રહેતા નેતાઓની કામગીરીથી પાંચમા ધોરણમા ભણતી રાજલ સાવ અજાણ જ હતી. પપ્પાજીએ તેમને પુછ્યું કે, આપને અપના અસલી નામ કયું લિખા? તો તેઓએ કહેલા શબ્દો મને હજુ પણ યાદ છે કે, 'બરચોસે કભી જુઠ નહી બોલતે.'

ઇસ ૧૯૭૮મા પપ્પાજી શ્રી અટલબિહારી વાજપેયીને મળવા ગયેલા ત્યારે મને સાથે લઈ ગયેલા. તે સમયે ઓટોગ્રાફ બુક તો હતી નહી, એટલે નાની ડાયરી લઈને ગયેલી. તો એ ડાયરી જોઈને વાજપેયીજી કહે, 'ઇસમે ઓટોગ્રાફ નહી દુંગા!' અને એમ કહીને હસતા હસતા તેમના હસ્તાક્ષર મારી ડાયરીમા આપ્યા હતા. સમાજવાદી નેતા અને માણુ વડાપ્રધાન ચંદ્રશેખરજીએ મારા દોરેલા સ્કેચ પર હસ્તાક્ષર આપતા મને કહેલું, 'કયા મેં એસા દિખતા હું!'

એશીના દાયકામા, પપ્પાજીએ શ્રી રતુભાઈ અદાણીના નેતૃત્વ હેઠળ સ્થપાયેલ 'રાષ્ટ્રીય કોંગ્રેસ'ના મંત્રી તરીકે કાર્યભાર સંભાળેલો અને મુ. રતુકાકા અમારા ઘરે કેટલીય વાર આવતા અને ચેકતા. રતુકાકાના ધર્મપત્ની કુસુમના, એ ગાંધીજીના દુરના ભગીજી થાય. જુનાગઢ પાસે કેશોદની ક્ષય માટેની હોસ્પિટલ જ્યારે બંધાતી હતી ત્યારે અમે કેશોદ ગયેલા. ત્યાંના નિયમ પ્રમાણે, રતુકાકાની સાથેસાથે રોજ સવારે શ્રમવજા કરતા, જેમા કોદાણીથી જમીન ખેડી, તગારામા માટી ભરી અને સફાઈ પણ કરવાની અને તે પછી જ નાસ્તો મળે. આમ, કોઈ પણ કામ કરવામા નાનાપ નથી તે પાઠ પણ નાનપણથી શીખવા મળ્યો હતો.

ઇસ ૧૯૮૭-૮૮ના સમયગાળા દરમ્યાન પપ્પાજી શ્રી વી.પી.સિંહે શરૂ કરેલ જનતાદળમા જોડાયા અને શ્રી થીમનભાઈ પટેલના નેતૃત્વ હેઠળ ગુજરાતમા પક્ષ સત્તા પર આવતા, ગુજરાત લઘુ ઉદ્યોગ નિગમના અધ્યક્ષ તરીકે ઇસ ૧૯૯૦-૯૫ દરમ્યાન નિમણુક પામેલા અને નેવુના દાયકાના અંત ભાગમા અટલબિહારી વાજપાઈ, દેશના વડાપ્રધાન બન્યા ત્યારે, સમાજવાદી નેતા જયોર્જ ફર્નાન્ડીસના નેતૃત્વ હેઠળના સમતા પક્ષમા સક્રિય હતા. તે પછી ઇ.સ. ૨૦૧૦થી તેમણે રાજકારણમાથી સંપૂર્ણ નિવૃત્તિ લીધી હતી. આ ઉપરાંત પપ્પાજી ઇ.સ. ૧૯૮૫ થી ઇ.સ. ૧૯૯૧ સુધી ગુજરાત યુનિવર્સિટી દ્વારા સંચાલિત આઈ.એ.એસ.ના વર્ગના વિદ્યાર્થીઓને 'સાંપ્રત રાજકારણ' વિષય પર ભણાવતા હતા અને તેમાનાં કોઈક વિદ્યાર્થી જ્યારે આઈ.એ.એસ./આઈ.પી.એસ. બનીને કે અન્ય સ્પર્ધાત્મક પરીક્ષામા સફળ થઈને કે ગુરુપુર્ણિમાના દિવસે પપ્પાજીને મળવા આવે ત્યારે ખરેખર ગૌરવની લાગણી થાય. સ્પીપા અને ગુજરાત યુનિવર્સિટી દ્વારા ચાલતા પત્રકારત્વના વિષય પર પણ પપ્પાજી સમયાંતરે આમંત્રિત વ્યાખ્યાતા તરીકે પણ સેવાઓ આપતા હતા. વિવિધ અભ્યાસ વર્તુળો તથા રોટરી કલબ તેમ જ અન્ય સંસ્થાઓમા

રાજકીય વિશ્લેષક તરીકે જ્યારે તેઓ વ્યાખ્યાન આપવા જાય ત્યારે હું પણ તેમની સાથે અવલય જાઉં છું.

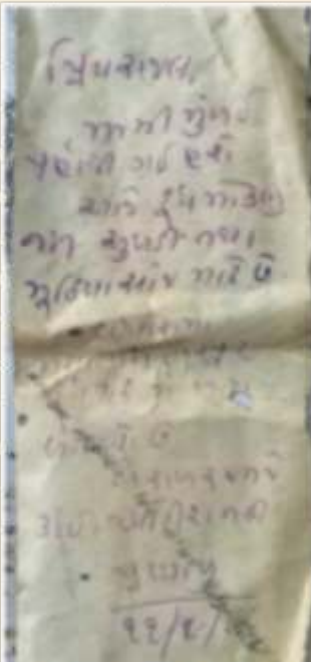
પપ્પાજી રાજકારણ અને પત્રકારત્વ ક્ષેત્રે સક્રિય એટલે કેટલાય મહાનુભાવોની અમારા ઘરે અવલયવર રહેતી અને કેટલાય મહાનુભાવોને મળવાનું સદભાગ્ય પણ પ્રાપ્ત થયું. સરહદના ગાંધી તરીકે ઓળખાતા ખાન અબ્દુલ ગફારખાન જ્યારે ગુજરાત વિદ્યાપીઠમા આવેલા તે સમારંભમા પપ્પાજી મને લઈ ગયેલા. જયોર્જ ફર્નાન્ડીસ, જયા જેટલી, મેનકા ગાંધી, હેમવતીનંદન બહુગુણા, ફારુક અબ્દુલ્લા, કુલદીપ નાયર, લાલકૃષ્ણ અડવાણી, ઉપરાષ્ટ્રપતિ કૃષ્ણકાંત, જમ્મુ કાશ્મીરના ગવર્નર સત્યપાલ મલિક, સુબ્રમણ્યમ સ્વામી, મોહન ભાગવત ઉપરાંત દેશ-વિદેશના મહાનુભાવો અને સ્થાનિક પત્રકારોને મળવાના મોકા અનેક વાર પ્રાપ્ત થયા છે.

રસોઈમા નિષ્ણાત

મારા મમ્મી સિલીફ રોડ પર આવેલી પ્રકાશ હાઈસ્કુલમા શિક્ષિકા તરીકે ફરજ બજાવતા હતા. દર શનિવારે શાળાનો સમય સવારનો હોય એટલે બપોરે ઘરે પાછા આવતા મોડું થાય. આથી, દર શનિવારે રસોઈ પપ્પાજી જ બનાવે. અને હા, રસોઈ જેવી તેવી નહી, એકદમ સ્વાદિષ્ટ! બટાકાની સુકી ભાજીનું શાક, વેટમી, દુધપાક, બાસુંદી... પપ્પાજીના હાથની કમાલ કંઈક ઓર જ છે. શારદાબેન હોસ્પિટલ, સરસ્વતી ખાતે અનુસ્તાક અભ્યાસના પ્રથમ વર્ષ દરમ્યાન ટિફિન ઘરેથી આવતું હતું. ટિફિનવાળા લક્ષ્મણભાઈ રોજ સાંજે છ વાગે ઘરે ટિફિન લેવા આવે. મમ્મી તો નોકરીએથી પરત ન થયા હોય. તો, એક વરસ સુધી દરરોજ સાંજનું ટિફિન પપ્પાજીએ જ બનાવીને મોકલેલું અને ટિફિન સાથે એક ચિઠ્ઠી પણ હોય જ. હજુ આજે પણ આ ચિઠ્ઠીઓ મેં સાચવી રાખી છે. આમ, બાળપણથી જ મેં પપ્પાજીને રસોઈ કરતા જોયેલા, એટલે રસોઈ કરવાની જવાબદારી માત્ર સ્ત્રીઓની જ હોય, એ માન્યતાનું ખંડન તો બાળપણથી જ થઈ ગયેલું!

મજાકિયો સ્વભાવ

પપ્પાજીની એક બહુ જ ગમતી કહેવત, 'હાથે પગે તાવ અને તપેલી પર ભાવ.' કોઈ માંદુ હોય છતાં તે વ્યક્તિને ખાવા બહુ જ જોઈતું હોય ત્યારે આ કહેવત યાદ કરે. એક વાર તેઓ ખુરશીમા બેઠેલા અને એકદમ ઢળી પડ્યા. હું સખત ગભરાઈ ગઈ. તો આંખો ખોલીને કહે, 'તને કેવી ડરાવી દીધી!' એક વાર અમે નર્મદા કિનારે આવેલા નારેશ્વરના રંગ અવધૂતના આશ્રમે ગયેલા. નર્મદા નદીમા નહાવા ગયા ત્યારે પપ્પાજીએ બુમ પાડીને કહ્યું, 'હું ડુબી રહ્યો છું.' તેમણે મજાકિયા સ્વભાવ અમે જાણીએ એટલે પહેલા તો અમે ધ્યાન ન આપ્યું. પણ, ખરેખર તેઓ વમળમા ફસાઈ ગયા હતા અને માંડમાંડ હું પપ્પાજીને બચાવી લાવી.

નિયમિતતા

પપ્પાજી પોતાના આરોગ્ય પ્રત્યે પણ સખાન. જીવનપર્યંત તેઓ કંઈ ને કંઈ વ્યાયામ કરતા રહ્યા છે. નાનપણમાં હું પણ પપ્પાજી સાથે લાલદરવાજાના સ્વીમીંગપુલમાં જતી. તે પછીના વરસોમાં તેઓ નિયમિતપણે ચાલવા જતા કે યોગાસન કરતા. આહારમાં અને પોતાની દવાઓ લેવામાં પણ એકદમ નિયમિત. હાલની મહામારીની પરિસ્થિતિમાં જે પણ સુચન કરીએ એનું પાલન આવશ્યક કરે. કસરત કે યોગ કરવામાં હું ક્યારેક આળસી જાઉં તો મને ટોકે પણ ખરા. આજે પણ રોજ સવારે પાંચ વાગે ઉઠીને કસરત કરવાના અને ચાલવાના નિત્યક્રમને તેમણે સુપેટે જાળવી રાખ્યો છે.

વાંચનનો શોખ

પપ્પાજીને નાનપણથી વાંચનનો શોખ હતો. તે જમાનામાં ટેલિફોન તો હતા નહીં એટલે સાંજે જમવાના સમયે મારા દાદી પપ્પાજીને શોધવા ગામના પુસ્તકાલયમાં જ જાય. આજે સેંકડો પુસ્તકો પપ્પાજીની લાઇબ્રેરીની શોભા છે. ઇતિહાસની તમામ તબાકીપ તેમને મોટે જ છે. ઇન્ડિયા ટ્રુડેના વરિષ્ઠ પ્રકાશક શ્રી ઉદય માહુરકર કેટલીયવાર પોતાના આર્ટિકલ માટે ચર્ચા કરવા અમારા ઘરે આવે. પાંચ જેટલા વર્તમાનપત્રો અને કેટલાય સામાયિકો વાંચવાના નિત્યક્રમની સાથે સાથે પપ્પાજી રોજ ચારથી પાંચ કલાક આઇપેડ અને ટીવી દ્વારા દુનિયાભરના સમાચારોથી પોતાને અપડેટ રાખે છે. આમ, વાંચનના શોખના કારણે, પપ્પાજીએ ક્યારેય પણ એમ નથી કહ્યું કે, તેમને કંટાળો આવે છે.

મારો જન્મ અને પ્રિય વસ્તુઓનો ત્યાગ

ખુબ જ લાંબા ગાળાની સારવાર પછી મારો જન્મ થયેલો. જે દિવસે મમ્મીએ તેની સગાંવરથાની જાણ કરી તે દિવસે તેમણે સિગરેટ છોડી દીધી હતી. મારા જન્મ પછી, મારા જમણા હાથની આંગળી નીચે તેમને સફેદ ડાઘ દેખાયા. તેમને થયું કે, કોટ તો નહીં હોય ને? અને તે દિવસથી તેમણે ચા છોડી. જો કે, મારા હાથનો સફેદ ડાઘ તો લાખું છે, જેની નિષ્ણાત તબીબો પાસે પુષ્ટિ કરાવી છતાં પણ ચા પીવાની તો તેમણે છોડી જ દીધી. મેં પણ તેમને સમજાવ્યા કે, તમને પ્રિય એવી ચા તો પીવાની શરૂ કરો. પણ તેઓ ન માન્યા. ઇસ ૨૦૧૨માં પપ્પાજીને કંજકટીવાઈટીસ થયેલો. પણ કોઈ રીતે તે મટે નહીં. બધી તપાસ બાદ શ્વેતકણની સંખ્યા માત્ર ૪૦૦. અન્ય કોઈ ચેપ ન લાગે તે માટે રોજ ૨૩ કલાક હું જ તેમની સાથે હોસ્પિટલના અભ્યાસદા ઓરડામાં રહેતી. વેદક્રિય સારવાર તો ખરી પણ સફાઈથી માંડીને અન્ય કામ હું જ કરતી કારણકે, જેટલી વધારે અવરજવર એટલો ચેપ લાગવાની શક્યતા વધારે. બોન મેરો સુધીના પરિક્ષણો કરાવ્યા. પણ નિદાન મળે નહીં. સારવારની પણ કોઈ જ અસર ના થાય. તે દિવસોમાં મેં ચા ન પીવાની બાધા લીધી. જે આજ પર્યંત ચાલુ જ છે. આમ, અમે એકબીજા માટે ચા છોડી દીધી છે!

પોતાની શરતો પર જિંદગી જીવવાની સલાહ

મારે ભાઈ કે બહેન નથી અને ક્યારેય પણ હું છોકરી છું એટલે અમુક વસ્તુની પાબંદી હોય તેવું ક્યારેય બન્યું નથી. મારા તમામ સારા કે ખોટા નિર્ણયોમાં પપ્પાજીએ મને સાથ આપ્યો છે. એમ.ડી.ની પરીક્ષા પાસ કર્યા પછી નવ મહિના સિનિથર રેસિડન્ટ

તરીકે કામ કર્યું પણ તે પછી નવ મહિના મેડિકલને લગતું કંઈ જ ના કર્યું.....કેટલાય લોકો સલાહ આપી ગયા કે, ભણ્યા એટલે કામ તો કરવું જ પડે...નોકરી કરવા જા...કો'કના પ્રાઇવેટમાં જોડાઈ જા...પણ પપ્પાજી કહે, 'તારે જે કરવું હોય તે જ કર...અને એ નવ મહિના મેં કેટલાય વૃક્ષો રોપ્યા, ટ્રેકિંગ કરવા ગઈ...અને તે પછી જ્યારે મેડિકલ ઓફિસર તરીકે નોકરીમાં જોડાઈ ત્યારે પણ મને ક્યારેય દબાણ નોંવું કર્યું કે, બહારગામ આસીસ્ટન્ટ પ્રોફેસરની નોકરી મળે છે તો ત્યાં જા...લગ્ન કરવા માટે પણ ક્યારેય દબાણ નથી કર્યું અને આજે હું મારા શોખની પ્રવૃત્તિ કરવા માટે નોકરી છોડવાનું વિચારું છું, તો તેઓ એક જ વાક્ય કહે છે, 'છોડી દે ને..જે ઇચ્છા થાય તે કર..' પપ્પાજી આમ કહી શકે છે, કારણકે તેમણે પણ પોતાની શરતો પર જ જિંદગી જીવી છે.

બાળપણની મીઠી યાદો

નાની હતી ત્યારે પપ્પાજી મારા માટે સાચકલ લઈ આવેલા. મારા ઘરની સામે એલ.ડી.આર્ટસ કોલેજના દરવાજાથી એક રોડ અંદર તરફ જતા રસ્તા પર હું સાચકલ ચલાવું અને પપ્પાજી સાચકલ પકડીને પાછળ પાછળ દોડતા જેથી હું પડી ના જાઉં. નાની હતી ત્યારે અઠવાડિયામાં ત્રણ વાર સાંજે શાળાઓથી આવ્યા બાદ, ભરતનાદયમના વર્ગમાં જતી હતી. મમ્મીને સાંજે ઘરે આવતા મોડું થાય. મારા વાળ લાંબા હતા, એટલે સાંજે પપ્પાજી બે ચોટલા ફરી વાળી આપે.દુધ તેંચાર રાખે અને મને નૃત્યના વર્ગમાં મુકી જાય અને પછી લેવા પણ આવે. પહેલવહેલી વાર અમદાવાદ વિમાનમથકે ગ્લાઇડીંગ કરાવવા પપ્પાજી લઈ ગયેલા તો મુંબઈથી અમદાવાદનો પ્રથમ વિમાન પ્રવાસ પણ પપ્પાજીએ જ કરાવેલો અને તેમના મિત્રના દીકરાએ બાજુ પક્ષી પાળેલું તેને જોવા પણ મને લઈ ગયેલા.

પ્રાણીપ્રેમ

સાદરા સ્થિત ટી.બી. હોસ્પિટલના માનદ ટ્રસ્ટી તરીકે પપ્પાજીએ ઇસ ૧૯૯૦ થી ૯૪ દરમિયાન સેવાઓ આપી હતી. તે વખતે હોસ્પિટલના પ્રાગણના આંબાઓ પર આવતી કેરીના કાચો વાંદરાઓનો ખુબ જ ઉપદ્રવ હતો. એટલે કોંકે સુચન કર્યું કે, એરગનથી વાંદરાને મારીએ. પપ્પાજીએ ચોખ્ખી ના પાડી દીધી કે, વાંદરાને વાગે તો એ સિબાઇને મરી જાય. વાંદરા ભલે કેરી ખાતા. આપણા ઘરે સ્ટોર રુમ અને ફીઝ છે, જેમાં આપણે ખોરાકનો સંગ્રહ કરી શકીએ છીએ. વાંદરા પાસે તો કુદરતે જે આપ્યું છે તે જ છે. માટે વાંદરાને રૂંબાડશો નહીં. અમારો પાલતુ શ્વાન સુચુ પણ પપ્પાજીનો લાડકો અને સુચુને બંને પગે ફેકરત થયેલા ત્યારે તેની સારવારમાં અમે ખુબ મહેનત કરેલી.

હિમ્મતે મર્દા તો મદદે ખુદા

પપ્પાજીને ફરવાનો પણ બહુ જ શોખ અને એટલે જ અમે ત્રણે જણા (હું, મમ્મી-પપ્પા) આપણા દેશના મોટાભાગના સ્થળોની મુલાકાતે જઈ આવ્યા છીએ. અટલાયતનું તવાંગ હોય કે આસામનો માનસ નેશનલ પાર્ક હોય, અંદામાન હોય કે લક્ષદ્વીપ હોય, નેપાળ, ભુતાન, કમ્બોડિયા વિચેટનામ અને કંઈ કેટલાય સ્થળો...ઇસ ૨૦૧૩માં અમે દક્ષિણ આફ્રિકા ગયેલા. જોહાનિસબર્ગ પાસે આવેલા પિલાન્સબર્ગ નેશનલ પાર્કમાં પપ્પાજીને ઠોકર વાગી અને પડી ગયા અને તેમનું થાપાનું હાડકું ભાંગી ગયું.

અખાલ્યા પ્રદેશમાં અમારા પર આફત આવી પડી પણ ભગવાનની દયાથી આ આપત્તિમાંથી સુખરૂપ બહાર આવી ગયા. જોહાનિરામર્ગની મિલપાર્ક હોસ્પિટલમાં આ દિવસો દરમ્યાન એક વાર પણ પપ્પાજીએ હિંમત હારી ન હતી અને હિપ રિપેસમેન્ટના સાતમા દિવસે ૨૨ કલાક ની મુસાફરી બાદ અમે સુખરૂપ ઘરે પહોંચી ગયા હતા અને ત્યારે મને પેલી 'પગલાં' નામની વાર્તા યાદ આવી હતી કે, અમારી મુશ્કેલીના સમયમાં ભગવાને અમને સૌને ઈચ્છી લીધા હતા.

અતિ રનેહ પાપ શંકી

હું કયાંય પણ બહારગામ જાઉં અને નિયત કરેલ સમયે કો'ક કારણોસર પપ્પાજીને ફોન કરવાનું શક્ય ન બને તો, તેઓ ખુબ જ વ્યગ્રતા અનુભવે. બહાર હોઉં અને જણાવ્યું હોય કે નવ વાગે આવી જઇશ. તો પોણા નવ વાગ્યાથી લોખીમાં આંટા મારવાના શરૂ કરી દે. મોબાઇલનો જમાનો હતો નહીં ત્યારે એક વાર મારી બહેનપણી ડોનિયતિ મને મળવા વી.એસ. આવેલી અને તેને કોલેજમાં કંઈ કામ હતું એટલે અમે બંને જણા કોલેજ ગયા હતા. નિયત સમયે ઘરે ના પહોંચી એટલે પપ્પાજીએ વી.એસ. ફોન કર્યો, તો ખબર પડી કે, મેડમ તો નીકળી ગયા.એટલે ગાડી લઇને મને શોધવા નીકળ્યા અને તાત્કાલિક સારવાર વિભાગમાં પણ આંટો મારી આવ્યા, એમ વિચારીને કે, મને કંઈ થયું તો નહીં હોય ને! ઘરે પહોંચ્યા પછી મારે હંમેશા કહેવું પડે કે, શું કામ આટલી બધી વ્યાકુળતા દાખવો છો?' તો કહે, 'અતિ રનેહ પાપ શંકી' જ્યાં બહુ જ પ્રમ હોય ત્યાં કંઈક અમંગળ બન્યાની ધિંતા થાય તે સ્વાભાવિક છે. એટલે જ દુનિયામાં કયાંય પણ જાઉં, મારા મોબાઇલમાં આંતરરાષ્ટ્રીય રોમિંગની સુવિધા કસવીને જ જાઉં છું, દિવસમાં બેથી ત્રણ વાર ફોન કરુ અને હવે તો સીસીટીવી સર્વેલન્સ પણ છે, એટલે મોબાઇલ દ્વારા ઘરની પરિસ્થિતિનો તાગ મેળવી લઉં છું.

પત્રકારત્વ અને સ્વાલંબનના પાઠ

પપ્પાજીએ ૧૯૭૦ના દાયકાથી વિવિધ અખબારોમાં સાપ્તાહિક રાજકીય કટાર(કોલમ) લખવાની શરૂઆત કરી હતી અને તે પછી ગુજરાત સમાચાર, સંદેશ, જનસત્તા, સમભાવ, દિવ્યભારતકર તથા હાલમાં નવગુજરાત સમય જેવા વિવિધ અખબારોમાં લખતા રહ્યા છે. છેલ્લા ઘણા વરસોથી રાજકીય વિશ્લેષણ તથા આંતરરાષ્ટ્રીય સમસ્યાઓ પર 'ઉકેલ માંગતો કોયડો' નામક તેમની કટારને બહોળી પ્રસિદ્ધિ મળી છે. હાલમાં 'નવગુજરાત સમય' અખબારમાં દર ગુરુવારે 'સાંપ્રત' નામક કટાર ખુબ જ લોકપ્રિય થયેલ છે. છેલ્લા કેટલાક સમયથી પત્રકારત્વ દ્વારા મળેલ મહેનતાણાને તેઓ સામાજિક કાર્યમાં દાન કરતા રહ્યા છે. ઘસ ૨૦૧૮માં સાધના સાપ્તાહિક દ્વારા તેમને 'રમણભાઈ પટેલ સાધના પત્રકારિતા ગૌરવ પુરસ્કાર' એનાયત થયો ત્યારે પણ તેમણે પુસ્કારની ધનરાશિ

લેવાનો ઇન્કાર કરી દીધેલો.

મારા દાદીમા તારાબેન ભલે બહુ બાણેલા ન હતા, પરંતુ તેઓ પણ વખતોવખત છાપા/સામયિકો માટે લખતા અને રેડિયો સ્ટેશન પર પણ વાર્તાલાપ માટે જતા. લખવાનું કદાચ અમારા લોહીમાં છે. મેં પણ જ્યારે લખવાનું શરૂ કર્યું અને પપ્પાજીને કહ્યું કે, 'તમે તમારા કો'ક ઓળખીતા કહો કે મારો લેખ છાપી આપે' તો મને કહે, 'એ જાતે કરવાનું. તારા લેખમાં દમ હશે તો કોઈ પણ છાપશે, પણ હું તારી સિકારીશ નહીં કરું' અને આમ, મને સ્વાલંબન અને આત્મનિર્ભરતાના પાઠ જો કોઈએ બચાવ્યા હોય તો મારા પપ્પાજીએ. અને એટલે જ છેલ્લા અગિયાર વરસથી હું નિયમિત પણે વર્તમાનપત્રોમાં મારા પ્રવાસવર્ણનના યાત્રા શિર્ષક હેઠળ અને બહેનોના આરોગ્ય સંબંધી લેખ લખતી આવી છું. તે પછી તો કેટલીયવાર એવું બનતું કે, જે અખબારમાં પપ્પાજીનો લેખ આવતો હોય તે અખબારમાં હું પણ લખતી. તારીખ ૨૮મી મે ૨૦૨૦ની સવાર એ મારા જીવનની સૌથી ગૌરવપૂર્ણ સવાર હતી કે જ્યારે નવગુજરાતસમય દૈનિકના એડિટ પેજ પર પપ્પાજીનો ચીન અને

ભારતના સંબંધે વિષેનો લેખ હતો અને તે જ પાના પર નીચે 'વિશ્વ માસિક સ્વચ્છતા દિવસ' અંગે મારો લેખ હતો.

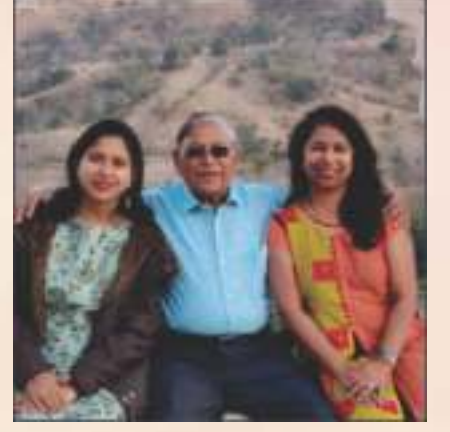
છેલ્લા કેટલાય વરસોનો મારો નિત્યક્રમ છે કે, સાંજે ઘરે આવ્યા બાદ કલાકેક પપ્પાજી સાથે બેસું. અમારી વાતોમાં દેશ-વિદેશની રાજકીય ચર્ચા કે કો'ક લેખની ચર્ચા હોય. પાકિસ્તાનનું રાજકારણ એ એમનો પ્રિય વિષય છે. સંસ્કાર ક્ષેત્રની કે અંતરિક્ષાની કોઈ ઉપલબ્ધિ હોય તો તેઓ ખુબ ખુશ થાય. મને કોઈ પણ તકલીફ હોય, તો હું તેની ચર્ચા પપ્પાજી સાથે વિના સંકોચે કરી શકું છું. હાલની કોવિડ-૧૯ની વેધિક મહામારીના કારણે, હોસ્પિટલથી ઘરે આવ્યા બાદ, હું મારી જાતને મમ્મી-પપ્પાથી અળગી રાખું છું. રખેને મારા થકી તેમને ચેપ લાગી જાય તો?

ઇશ્વરને પ્રાર્થના કરીએ કે, જલદી આ મહામારી કાબુમાં આવે અને હું રોજની જેમ સાંજે પપ્પાજી સાથે બેસીને વાતોના વડા કરું..... ૧૫/૦૬/૨૦૨૦

તા.ક. મે મહિનામાં 'How my Mother Motivated Me' વિષય પર ફોગણી દ્વારા આધિજિત નિબંધ સ્પર્ધા માટે નિબંધ લખ્યો અને હવે જુન મહિનામાં 'My Father-My Hero' વિષય પર એઓજીએસ માટે નિબંધ લખ્યો. બંને નિબંધ લખતા લખતા બાળપણથી આજ સુધીના દિવસો હું જાણે કે ફરીથી જીવી છું. હું આજે જે પણ કાંઈ છું, તે મારા માતા-પિતાના કારણે જ છું.

Name: Dr. Sejal Modi

Email : shiv_kaumil@yahoo.com

Shri Rasiklal C. Kothari

શ્રી મારા પિતા - મારા હીરો ભ્ર

મારા પિતા, સાક્ષાત ઈશ્વરનું સ્વરૂપ, મારા માટે સર્વશ્રેષ્ઠ હીરો, મારા ગુરૂ, મિત્ર, પ્રેરણા, માર્ગદર્શક, રક્ષક, લાગણી, સંવેદના અને હૂંફના સ્ત્રોત, વહાલથી વરસતું આકાશ. મારા પિતા કોઈપણ ભેદ વગર મારા ભણતર માટે પોતાની બધી મૂડી આપીને મને સંસ્કાર આપ્યા કે વિદ્યા થી વધારે કંઈ નથી. તેમનું શ્રદ્ધા ક્યારેય ચુકવાય નહીં. હું છું ને તેમને શબ્દો જ મારી શક્તિ છે. મારા પિતા એટલે સિંહ સમુ વ્યક્તિત્વ, સદા હસતો ચહેરો, બધાને મદદરૂપ થવાની ભાવના, ઉદારતા, નિડરતા ની મૂર્તિ. મારા પિતા એટલે બુલેટપ્રુફ જેકેટ પહેલી ગોલી પોતે ખાશે પણ મને હંમેશાં બચાવી લેશે. મારા પિતા એટલે ટફન ગ્લાસ, મુશ્કેલીમાં પોતે તુટી જશે પણ મને કંઈ નહિ થવા દે. મારા પિતા એટલે રેઈન કોટ, પોતે વરસાદમાં ભીના થશે પણ મને કંઈ નહીં થવા દે. મારા પિતા એટલે ઘટાદાર વૃક્ષ, પોતે અડિખમ ઉભા રહેશે પણ મને છાંયો આપશે. ઝોમની હાજરી સુરજ જેવી છે. ગરમ જરૂર થાય પણ ના હોય તો અંધારૂ છવાઈ જાય. સંસારમાં સૌનો પ્રેમ મળે પણ, પિતા ના પ્રેમની સામે ભગવાન નો પ્રેમ ઝાંખો લાગે, કેમકે ભગવાન સુખ-દુઃખ બંને આપે પણ પિતા સુખ જ આપે, તેથી પિતા વિરૂદ્ધના સાંભળું. આ દુનિયામાં મારા પિતાએ જ ઈચ્છીયુ કે હું તેમનાથી વધારે સફળ થાઉં, આવું વિચારવાની કોઈની તાકાત નથી.

મારા અસ્તિત્વનું સરનામું મારા પિતા, મારી પહેચાનની આલેખ મારા પિતા, મારા દિલની ઘડકન મારા વ્યવહારના પુષ્પની મહેક, મારા સંસ્કારની જીવાદોરી, જિંદગી ના હિસાબનું પુસ્તક, મારા પડછાયાની આકૃતિ, મારા ચહેરાના હાસ્યની રોનક...મારા પિતા.

થાક ગણો હતો ચહેરા પર પણ અમારી ખુશી માટે અનહદ

પરિશ્રમ કરતા જોયા છે, આંખમાં ઉંઘ ઘણી હતી છતાં પણ ચિંતામાં જાગતા જોયા છે. તકલીફો ચારે બાજુ થી હતી પણ હિંમત હાર્યા વગર એકલા લડતા જોયા છે, કોઈને તકલીફ વર્ણવતા ન હતા પણ અડધી રાતે ખુલ્લી આંખે અમારા ભવિષ્યના સપના સજાવતા જોયા છે. પાઈ પાઈ ભેગી કરી ખુશી ખરીદતા જોયા છે. એ ખુશી માટે પોતાના શમણાઓને રગદોળતા જોયા છે. પોતાની પસંદ ને ના પસંદ કરી અમારી પસંદગી અપનાવતા જોયા છે. વ્યક્તિ એક હતા પણ વિશેષતા અનેક હતી, પિતા સ્વરૂપે સર્જનહારને જોયા છે.

પા પા પગલી ભરતી ભરતી,

થઈગઈ મોટી પકડીને તમારો હાથ,

માંગણીઓ બધી થઈ જતી પુરી,

કરતી હું બસ એક જ સાદ,

આવી હતી જ્યારે કોઈ તકલીફ,

બની જતા ત્યારે એની સામે ઢાલ,

જો જરા પણ આવે કોઈ મને આંચ,

તો અટકી જતાં તમારા પણ ઘબકાર,

નથી મારા શબ્દોમાં એટલી તાકાત,

કે વર્ણવી શકે તમારો કોઈ આકાર,

મારા મુખપરનું છલકાતું સ્મિત,

બસ એક જ હતી તમારી ખુદ,

જેના આશિષ છે, હંમેશાં મારી સાથે,

એવા સુરક્ષા કવચ મારા પિતા ને કોટી કોટી પ્રણામ...

My Father ~ My Hero

Name: **Dr. Sujal Munshi**

Email : sujalmunshi@gmail.com

Dr. Atul Munshi

☞ My Father ~ My Hero ☜

When this activity was announced I wasn't sure about participation because I know my limitations with words and vocabulary. I will never be able to justify the greatness and deeds of man I will be talking about. But then I felt this will go to all who know both of us very well they will read in between the lines and shall also sense the unsaid words for him. Rather there are people in this association who know him for longer duration even than I do.

One thing I was very sure that whoever has known him personally, will surely and fully agree to my ideas about my father, my hero. So I decided to put an honest attempt to it because our busy and demanding life does not always gives us chance to express true feelings for our dear once.

'My father is my hero' is a universal truth and on lighter side after being a father I also know very well that Fathers are always underrated compared to Mothers when it comes to childcare. But the truth is both of them have their unique and special role in their life.

As per definition Hero is " A legendary figure endowed with great strength or ability. A person who is admired

for having done something very brave or having achieved something great." By virtue of spending childhood in India Bollywood always remains a part an parcel of your thinking process and in Bollywood I have identified three types of hero's, Type 1 : Strong , Full of Courage and Conviction. Type 2 : Helpful ,Honest , Protective and Inspirational to many around with moral integrity Type 3 : In few off beat movies hero may not be physically strong or powerful but appeals by his qualities of Self-sacrifice, Selflessness mental Strength. And I felt My hero was in true sense an pleasant blend of all this qualities in essentially right quantity.

Going through the years of his journey which I had not witnessed in person (Before my birth) but narrated by others, he was born with golden spoon but he would never take anything or anyone for granted. I have always learned from him to value and respect what you get in life. Your virtues can put you in a position for which you have to be thankful to almighty but to be able to be worthy of that position and to rise from there is solely in your hands. Hard work, determination and sincerity have no shortcuts when it comes to achieving a goal.

Great schooling career, securing

position in board and getting admission in prestigious VS Hospital had already made him an hero in our family and a source of inspiration for others around before even I was born. In my growing years what I learnt and witnessed about him made him my superhero.

Anywhere in the world one very essential quality of hero is his visual appeal and how he carries himself. An in his case the stories I have heard from my mother, he would never forget to carry a comb in the pocket . He was always passionate of his perfect hairstyle, each time after a scooter ride would spend enough time bringing it back to perfect normal. The scooter mirror used to be the most essential part of his vehicle in those days. And apart from all this I have full faith in my mother, that if she had agreed to spend her life with one person he has to be a hero in all possible ways.

Talking about my own childhood, when you do not have a single unwanted memory in your growing years it goes without saying that you had extremely carrying, protective set of guardians who are never less than heroes. Busy professional schedules , commitment at many places and odd working hours never came in way when taking care of us. I still remember numerous occasions of going to coffeeshop at 2 AM with my parents after few of their longest and busiest days just for us without any sign of tiredness and unwillingness. Expressing the anger without changing a single decibel, in a manner that concern person would realise his mistake is one of his biggest qualities. I don't remember a single incidence of him even scolding me with my mischiefs, still conveying clearly that what has happed

should not have and what is right in this situation.

Probably being a great obstetrician and son of a obstetrician he had inherited great art of watchful expectancy and minimal invasion. In some strategic moments of our life from choosing my carrier to life partners he was involved with a great sense of maturity . In spite of visualising everything clearly, but not imposing your ideas on generation next is something I am still learning from him. In my critical career decisions from 6 months in school of architecture, three months in Dental and ultimately in MBBS he was always there to silently support me. Missing my medical admission for just one mark on first go, thinking of other career options of my choice, waiting for reshuffling must be as stressful for him as it was for me but during that ups and down, I have not for a moment felt his stress getting up to me. Instead I always got a positive energy from him to take my own thoughtful decisions. It was very easy for him to put me in a position but rather he opted to allow me to earn it for myself. The quality I admire the most in my hero is, giving me freedom to take independent calls make mistakes, to learn from mistakes and to rise from them and ultimately to grow stronger on my own.

I had a chance to work for short span of 4 months in ob gyn dept during my DNB residency at VS Gen hospital where he had spent long 30 years of his career. I consider myself fortunate to work in an institute which has given some of the greatest legends in the field and I had a chance to learn some interesting facts about my legend and his golden days there. I was touched by the fact that not only his

colleagues or juniors for medical fraternity but lower most staff including paramedics, to a lift man remembered him with great respect. Each one of them had a positive story of him which they were proudly sharing with me.

According to researchers, empathy, and compassion for others are key variables that contribute to heroic behaviour. And I could really appreciate this by working in his department. He has that art of going an extra mile and to touch lives of each and everyone involved, irrespective of their position and power. It is well said that man is judged by the way he behaves with his inferiors and if that is the case my hero will score 110 out of 100. I have yet to see an examiner carrying snacks for co examiners, supporting staff and even exam going students. I learn this interesting fact 20 years after one of the exam going student and now a practitioner told me personally when he came to know that I am his son. He always believes in returning little extra to someone who works for or with him. It may just be a thanks message, a good book , a pen, a small chocolate, a pack of sweet or a bunch of fresh mangos selected by him personally. One of his greatest heroic quality is to politely thank each and everyone who has done something for him or served him in any form may it be his family member, even grandchildren. Taking no one efforts for granted elevates him to a different level.

He has taught us not to fear anyone except god, and to avoid human worship cause world is never in black and white for him it exists in shades of grey and all have some good and bad qualities. He teaches us to learn from everyone's good qualities and

stay away from bad. One thing he strongly believes in is, life is too short for making enemies. His favourite lines which keep me going in difficult times is ...“we sometimes get credit for things we haven't done and so sometimes honour the discredit for things we haven't done ... accept life gracefully as it hits you and keep moving forward. “

One interesting study found that people who have heroic tendencies also have a much higher degree of empathy. For me his qualities are endless but we have a word limit here . So to conclude I would like to end with a famous quote: heroes aren't just compassionate and caring; they have a knack for being able to see things from the perspective of others. They can "walk a mile in another man's shoes," and my father is surely one of them.

Name: **Dr. Tejal Patel**

Email : krishnaivfcenter@gmail.com

Shri Indravadan Govindlal Gandhi

☞ My Father ~ My Hero ☜

I have always admired my father, he's been my real hero, my father has been biggest effect in my life, he was a very loving, caring, emotional, selfless person. He was a family man, his life revolved around we three sisters, he worked hard to provide us best education. In 70's he went against his parents to educate us in convent school. He use to help my mom in her home chores too. He gave so much freedom to my mom, he was never authorative. seeing all this from childhood had great impact on my selfesteem and selfworth.

A hero is a person u can look upto, u want to follow his footsteps, my dad was one such person, I could never find any faults in him, he was perfect person for me. A kind hearted person always ready to help others. He stood like a rock by my side in my ups and downs. He was always there when I need him the most, guiding me, protecting me at every stage of my life.

He was outright family person, Sundays were for family, He use to bathe all three sister, cut our nails, comb our hair, this

was ritual he followed every Sunday, then he use to take us to barber for hair cut, iron our uniforms, polish school shoes, afternoon was time for studies, he use to teach us physics, biology maths with practical examples. Sunday evening was outing time movie or a restaurant. he never partied alone with his collagues. Sunday was for family.

He was a varocious reader, he read all kind of books from romantic, to thriller, medical books, to spirutual books, bhagvad geeta, and even astrology. i wish I could imbibe this one quality of him. i love reading but my field is limited to meidcal books only. he ws a religious spiritual person, he new mahabharat, bhagwageeta, yamunaashtak by heart and we all us to do satsang with him till late night.

He was most selfless person I have seen, his only aim in life was to give all three sisters best education so that we could be selfdependent I live our life with pride. he use to say "u should be able to stand on your

My Father ~ My Hero

feet and support yourself and family if need arises".he felt education was only way.we all 3 sisters did piostgraduation before marriage got best job,he never epected anything in return,never worried about his oldage and spent all his earning for us,

How can I ever forget all sacrifices he 's made for us,without revealing .he had a medical store opposite to medical collage,all lectureres andproffesors us to come to buy medicines and personal care products and he obliged everyone just fearing it would effect my result.i came to

know about it much later,after my marriage.i am indebt to him,can never ever psy him back.

He was probably not best husband,had his own weaknesses but as a father he was bestest.i will

always remember his unconditional love.all his bad qualities were hidden behind his selfless,unconditional love.icould never bear anyone saying negative about him,I use to fight with my sisters if they said anything bad about him,because as a father he was a real gem,unmatched.

Overall I remmember him only as a person who was my friend,guide,spiritual guru.despite his short temper he was loved and respected by evereyone in the family

just because he was a loving,devoted,loyal person,

Dad I love u,miss u and wish to have u as my father in next life tooo,

Name: **Dr. Usha G. Patel**

Email : niketausha@yahoo.com

Shri Ramswarup Shrinaryan Verma

☞ My Father ~ My Hero ☜

Usually, a mother's love is talked about repeatedly everywhere, in movies, in shows and more. Yet, what we fail to acknowledge is the strength of a father which often goes unnoticed. I can vouch for my father without any second thoughts when it comes to being an ideal person. My Father was Different! As everyone likes to believe that their father is different, so do I. Nonetheless, this conviction is not merely based on the love I have for him, but also because of his personality.

My father Hon'ble. RAMSWARUP SHRINARYAN VERMA was born in Alwer, Rajasthan on 31st DECEMBER 1930. My father has been the Founder President of JEEVAN SADHNA HIGH SCHOOL which has all the 03 mediums with around 2500 students studying in it since 05 decades. He has been the Founder President of SHIKSHAN SADHNA PTC College. He was very active in Politics. He was a painter and singer by hobby. Being on such a high designation and position in his field, he was very calm and down to earth. He was quite disciplined in all aspects of his life. He was

the one who taught me to always practice discipline no matter what work I do. He emphasized on constant hard work and determination. He made sure that his children become a good and confident citizen. In addition, my father had an undying love for animals which made him very sympathetic towards them. He practiced religion devotedly and was very charitable too.

My Father is My Source of Inspiration which I can proudly say from day one. In other words, his perspective and personality together have shaped me as a person. He was the one to insist on the importance of studies. It is his efforts and blessings on me for what I am today.

To sum it up, I believe that my father had it all what it takes to be called a real-life superhero.

No matter how tough the times got, I watched my father become tougher. I certainly aspire to become like my father. If I could just inherit ten percent of what he was, I believe that my life will be sorted.

My Father ~ My Hero

TEAM AOGS 2020-2021

Dr. Alpesh Gandhi
FOGSI - President

Dr. Rajal Thaker
President

Dr. Sunil Shah
Hon. Secretary

President - Elect
Dr. Jignesh Deliwala

Vice President
Dr. Kamini Patel

Hon. Treasurer
Dr. Mukesh Patel

Hon. Jt. Secretary
Dr. Munjal Pandya

Clinical Secretary
Dr. Sanjay Shah

: Managing Committee Members :

Dr. Arati Gupte Shah

Dr. Darshini Shah

Dr. Kirtan Vyas

Dr. Mahesh Jariwala

Dr. Mehul Sukhadia

Dr. Nivedita Vaja

Dr. Parth Shah

Dr. Shashwat Jani

Dr. Snehal Kale

: Ex-Officio :

: Co-Opt. Members :

Dr. Anil Mehta

Dr. Mukesh Savaliya

Dr. Chaitanya Nagori

Dr. Dipesh Dholakiya

: Special Invitee :

Dr. Chirag Amin

Dr. Geetendra Sharma

Dr. Hemant Bhatt

Dr. M. C. Patel

Dr. Nita Thakre

Dr. Parul Kotdawala

Dr. Tushar Shah

Ahmedabad Obstetrics & Gynaecological Society

2nd Floor, Ahmedabad Medical Association Building, Ashram Road, Ahmedabad - 380009.
Phone : 079 - 26586426 | E-mail : office@ahmedabadobgyn.org | www.ahmedabadobgyn.org